

BROJ 146

CENA 5 DINARA

NINJA

3,5 DM, 12 FRF, 22 ATS, 220 SIT, 60 DEN

U SRCU VULKANA

DEREK FINEGAN

U SRCU VULKANA

Derek Finegan
U SRCU VULKANA

Izdavač:

NIP »Dečje novine«
Gornji Milanovac

Za izdavača:

Miroslav Petrović
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:

Borivoje M. Lošić

Urednik:

Mirjana Šterijevski

Lektor:

Mirjana Jakovljević

Korektor:

Nada Maksimović

© 1996. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

U SRCU VULKANA

Sunce je odjednom nestalo iza planinskih vrhova Kordiljera i hladni, neprijatni mrak očas prekri čitavu okolinu. U ovoj zemlji mrak je dolazio odmah po zalasku sunca, jer su visoki planinski masivi i venci zaklanjali i poslednje zrake sunca koje je tonulo u beskrajni okean na horizontu.

Mladi lovac oseti kako ga obuzima jeza. Nije to bilo samo zbog hladnoće koja je postajala sve prisutnija, ili zbog njegove oskudne odeće u obliku kožnog pojasa i male pregače. Momak još čvršće steže dršku dugačkog koplja i počeo obazrivo da se osvrće oko sebe. Divlja svinja koju je lovio poslednja dva sata uvek je nekako uspevala da mu izmakne u onom trenutku kada su njegove snažne ruke već bile spremne da hi-

tnu ubistveno koplje. Goneći divljač, sve dublje je zalazio u džunglu približavajući se podnožju davno ugašenog vulkana.

Progonjena životinja nestade u gustom šipražju, a mladi lovac besno tresnu bosom nogom po gustoj mahovini. Htede da se okrene i vrati u selo, ali shvati da po mrklom mraku neće imati mnogo šanse da do kolibe stigne u jednom komadu i zato počeo da se osvrće tražeći kakvo-takvo sklonište u kome bi proveo noć.

Najzad odabra staro, nekoliko desetina metara visoko stablo i počeo da se vere uz njegovu glatku koru. Kada se konačno našao na širokoj poprečnoj grani, on odseče komad lijane i brzo ga isprepleta koristeći tanje grane. Provizorni plato-ležaj bio je go-

tov. Mladi lovac odahnu, nasloni koplje da mu se nađe nadohvat ruke, pa, pošto baci još jedan pogled u podnožje drveta, sede naslonivši se na široku granu obraslu mahovinom i sitnim lišćem i zagleda se put nebeskog beskrajaja koji se, kako je noć odmicala, sve više osipao zvezdama. Prosto opčinjen prostranstvom nad džunglom, momak je sa strahopoštovanjem posmatrao zvezde padalice koje su, tonući u mrak, ostavljale za sobom dugačke, svetle repove.

Onda ugleda i jednu veliku padalicu koja, umesto da nestane na nebeskom horizontu, vrtoglavo brzinom počea da pada prema džungli. Što se više približavala sve češće je menjala boju dok su bezbrojni svici svih mogućih boja velikom brzinom obletali oko njenog ruba. Kada je već pomislio da će svetleći predmet svakog trena da uleti među visoke krošnje rastinja, zvezda promeni pravac, malo se podiže, a odmah zatim, uz zaglušujući tutanj, ulete u grotlo ugašenog vulkana.

Drhteći od straha, mladi lovac je do bola stezao lijanu za koju se držao plašeći se da ga neka nepoznata sila, koja tog časa ispuni vazduh u okolini, ne strgne sa sigurnog utočišta.

Još dugo iznad grotla vulkana treperilo je neobično svetlo, a onda se i ono izgubi...

Bila je to godina 1638. i mladi, bezimeni lovac nije bio svestan da je video svemirski brod koji je iz nepoznatih razloga uleteo u Zemljinu atmosferu i, usporavajući vrtoglavu brzinu, doleteo do džungle na zapadnoj obali Meksika, tačnije na obronke Kordiljera. Kompjuter, ili piloti, uspeali su da ateriraju — u krater ugašenog vulkana...

Primitivni lovac je bio više nego ubeđen da je prisustvovao silasku Boga Sunca na zemlju i drhtao je od strahopoštovanja. Jedva je dočekao jutro da siđe sa drveta pa da, koliko su ga noge nosile, pojuri put naselja.

Seoski vrač, snažno građen Kalhula Kuli, saslušao mladića ne prekidajući ga. Pošto je momak, sav zadihan, ućutao, dugo se nije ni pomemio. Njegove duboke, kao noć crne oči gledale su nekud iznad krošnji džungle, prema vrhu vulkana koji se nazirao u jutarnjoj magli. Onda baci pogled na mladog lovca kao da ga prvi put vidi.

— Da li si nekome pomeenuo to što si video?

Njegov glas bio je dubok, sugestivan... gotovo hipnotič-

ki. Taj glas koristio je kada bi plemenu saopštavao važne stvari.

— Ne... nikome — zamuča lovac.

Kalhula samo klimnu glavom. Neko vreme je razmišljao da li da otpusti mladića. Odluči drukčije i reče mu da sačeka ispred kolibe od pruća i blata.

Članovi plemena videli su mladića, ali im ni na kraj pameti nije bilo da ga pitaju šta radi tako rano pred kolibom vraća. Nije ga pitao ni njegov stariji brat, treći po rangu u plemenu. Svi oni imali su veliko poverenje u svog vraća, a pomalo su ga se i plašili zbog njegovih natprirodnih moći. Bilo kako bilo, tek niko nije ništa pitao, a mladi lovac se dobro čuvao da ne kaže ni reči.

Pola sata kasnije vrač se pojavio na ulazu kolibe. Na sebi je imao obredno odelo, a preko ramena staru kožnu torbu sa nekim nepoznatim znacima. Niko nije znao od kada se torba nalazi u plemenu. Ona je bila nasledna i svaki novi vrač dobijao je od svog prethodnika uz tajne koje je ovaj nasledio od svog, i svih ostalih prethodnika.

Kalhula Kuli dade znak rukom mladiću da pođe i posle izvesnog vremena njih dvojici

ca zađoše u gusto rastinje koje je, kao ogromna zelena zavesa, zaklanjalo rub mestimično neprohodne džungle.

Vrač je grabio krupnim koracima razgrćući snažnim rukama puzavice, grane i široko lišće na koje je nailazio. Mladi lovac jedva je uspevao da ga prati na dva koraka rastojanja. Pešačili su bez odmora sve dok se nisu našli nadomak vulkana.

Sada, pri dnevnom svetlu, mladić shvati da se vrh svete planine nekako izmenio. U prvi mah nije znao šta je u pitanju, a onda, kada mu vrač pokaza rukom, shvati.

— Trag božanskih kočija — začu mladić njegov duboki glas i usredsredi se na tamne ožiljke pri samom krateru.

Onda ugleda još jednu promenu.

Dok je oko moglo da dopre videlo se ugljenisano drveće bez ijednog lista, bez jedne jedine grane.

Mladić drhtavim prstima dotače rame vraća i raširenih očiju pruži drugu ruku u pravcu ugljenisanih stabala, ili, bolje reći, velikog dela džungle.

— Božje kočije su živi plamen... koji uništava sve na svom putu. Video sam to bezbroj puta u vizijama — og-

lasi se vrač kao da samom sebi priča.

I, zaista, u brojnim vizijama koje je imao ušmrkujući čudni prah koji je sam spravljao od lišća nepoznatih biljaka, viđao je »božanske kočije« najrazličitijih oblika kako preleću iznad džungle, blistajući čudnim srebrnim ili žutim sjajem, a onda opet munjevito nestaju put nebeskog svoda, gubeći se u odsjaju sunčevih zraka.

Pošto su se neko vreme odmarali, vrač ustade i bez reči nastavi put. Momak požuri za njim. Bio je već i gladan i žedan, ali nije smeo da pomene vraču. Ovaj kao da je pročitao o čemu mladić razmišlja, uspori korak, zavuče ruku u torbu i otuda izvadi kuglicu tamnosmeđe boje.

— Jedi! — naredi kratko, pa i sam strpa u usta sličnu kuglicu.

Mladić se nekoliko trenuta snebivao, a zatim strpa kuglicu u usta i počeo lagano da žvaće. Odjednom je imao utisak da jede najslađe pečeno meso. Čudno, ali više nije osećao ni žeđ. Pošto je progutao neobičnu hranu, mladi lovac oseti kako umor nestaje iz njegovih nogu i, lak kao pero, nastavi za vračem. Istovremeno oseti u se-

bi neku nepoznatu snagu, snagu kakvu nikada pre nije posedovao.

Uspinjanje uz strme, povremeno pogibeljne stene ugašenog vulkana potrajalo je sve do mraka. No, i pored toga, njih dvojica nisu zastajkiivali.

Bila je duboka noć. Šuma je oživela. Povremeno se čulo urlanje leoparda i drugih noćnih lovaca, ili bolno, samrtničko zavijanje ulovljenih žrtvi.

Mesec koji se pojavio iznad ruba vulkana čitavoj okolini dade nekakav avetinjski izgled. Vračeve oči dobiše neki čudni sjaj, a iz njegovog grla zaori se pesma koju mladi lovac ranije nije čuo. Bile su to nepoznate reči kao i sama melodija.

Stigavši na nekoliko koraka od ruba kratera, visoki vrač se zaustavi. Mladiću je izgledao nekako još viši, tajanstveniji i opasniji.

— Spremi se na susret sa Bogom Sunca. Pazi, taj susret može ti doneti i smrt, ali bićeš prvi koji je video božansku kočiju. To je vredno života, zar ne?

Mladić jezikom ovlaži odjednom osušene usne. Htede nešto da kaže, ali reči nisu izlazile iz njegovog grla. Znao je da vraču ne sme da se su-

protstavi, a pomisao da će prvi izbliza videti božansku kočiju, a možda i samog Boga sunca, natera ga da klimne glavom.

Vrač mu priđe i natera ga da proguta još jednu kuglicu izvađenu iz torbe. Ovog puta kuglica je bila bele boje.

— Ostavi koplje i nož, protiv Boga i tako nema odbrane. Uzda se u njegovu dobrotu i milost. Pođi i, ma šta se desilo, budi miran — naredi vrač gledajući ga pravo u zenu.

Mladi lovac odjednom je osetio blaženu smirenost. Da mu je vrač naredio da skoči u krater vulkana, on bi i to učinio.

Krenuo je odmah. Nije mnogo pazio gde gazi, ali kao da ga je vodila neka nevidljiva ruka. Ni jedan jedini put nije načinio pogrešan korak, sapleo se, pao. Jasno je video srebrnastosivu površinu letelice za koju je verovao da je kočija Boga Sunca. Na nekoliko mesta još uvek su se palile i gasile raznobojne svetiljke. Nastavio je da silazi osećajući, i pored velike doze droge koju mu je vrač dao, da je vazduh oko kočije nekako čudan, nabijen nekom nevidljivom silom. Oseti i nekakvo peckanje po golj

koži, ali nastavio je ne obazirući se mnogo na tu pojavu.

Sada je stajao na metar od letelice. Čuo je čudno zujanje i cvrkutanje iz dubine letelice, ali nije znao njeno poreklo. Podiže pogled tražeći vrača. Jedva da je raspoznao njegovu siluetu. Vrač je stajao na samoj ivici kratera i mahao mu rukom.

Da stane i čeka?

Da nastavi dalje? Gde?

Onda se dogodi nešto što je preseklo sve njegove nedoumice.

Negde na desnom boku letelice, sasvim bešumno, pojavio se nekakav otvor. Mladić htjede da ustukne, ali nešto ga zadržalo na mestu. Iz otvora se zatim pojavi nešto što do tada nije video i uskoro ugleda dva velika sjajna oka kako se okreću prema njemu. Oseti na sebi zrak svetlosti i neku toplinu.

Posada letelice, ekipa za ispitivanje tuđih civilizacija, začas ga je snimila i analizirala. Zaključak je bio: inteligentno biće na niskom stupnju razvoja bez poznavanja bilo koje vrste tehnologije. Bezopasan i nenaoružan.

Bio je to znak da biće sa nepoznate planete može da bude uvedeno u letelicu.

Drugi zrak, ovog puta tamnozeleno boje, sasvim obavi

mladog lovca i, podigavši ga koji santimetar od glatke površine letelice, jednostavno ga odnese do otvora, a zatim unese u brod.

Vrač Kalhula Kuli sve je to posmatrao s nevericom.

Bog Sunca nije ubio mladog lovca!

Bog Sunca je milostiv! Trebalo je iskoristiti priliku i steći prednost nad ostalima. Biće prvi vrač u zemlji koji je opštio s Bogom.

Zato, ne časeći više ni časa, vrač požuri niz strminu kako bi se dočepao površine božanske kočije. Istom procedurom vanzemaljci ga ispitaše i uneše u utrobu letelice.

Kao u polusnu mladi lovac lebdeo je dugim, vijugavim hodnikom osvetljenim plavičasto-zelenom svetlošću dok se konačno nije našao u omanjoj prostoriji. Oseti kako ga onaj zrak gura prema nekakvoj stolici i on se pokorno spusti na glatko sedište. Tada je prvi put osetio da u prostoriji nije sam.

Zamagljena silueta nekog bića polako je dobijala sve konkretniji, čvršći oblik dok potpuno ne postade ono što jeste: stvorenje visoko koliko i on sam, samo čudne sivkaste boje kože, velike glave na kojoj su se isticali isture-

no čelo i velike, potpuno okrugle oči. Biće je imalo tanko telo, vitke noge i iste takve, nešto duže ruke. Izraz lica bio mu je prijateljski i mladi lovac uspe da nazre nešto nalik na osmeh.

Piskutavim, pomalo pevaćim glasom vanzemaljac se obrati lovcu, ali tada shvati da ga ovaj ne razume. Okrete se i zagleda u orman iza svojih leđa. Vrata se otvoriše i otuda, lebdeći, primače im se nekakva kaciga. Upravljaću njome samo pogledom, vanzemaljac je postavi na lovčevu glavu.

Minut kasnije njih dvojica su »razgovarali«.

Međutim, ni od tog razgovora nije bilo mnogo koristi. Mladi lovac naroda Asteka nije razumeo ni reči onoga što je vanzemaljac pokušavao da mu objasni, pominjući reči kao što su: kosmos galaksije, svemirski brod, fotonski pogon, lasersko oruđe i oružje...

Isto tako ni vanzemaljac nije mogao da shvati zašto mlado biće stalno ponavlja jedno te isto: Bog Sunca... vatrena kočija... vrač.

Ko zna kako bi se okončao ovaj razgovor da u prostoriju nije stigao i vrač Kalhula Kuli. Mnogo iskusniji i vispreniji od mlađanog lovca,

vrač je kalkulisao i manipulirao tokom razgovora pokušavajući da uhvati neophodni priključak.

Vanzemaljci na kraju shvataju da je, ko zna kada, neka letelica, opet ko zna iz kojeg dela kosmosa, bila u poseti primitivnim bićima sa ove planete. Tada su oni u svom primitivnom poimanju stvari zaključili da je reč o nekom božanstvu.

I još nešto: zaključio je takođe da članovima posade od ovih bića ne preti nikakva opasnost, a, sa druge strane, možda mogu da izvuku i neku korist. Odmah je zapazio zlatni ukras na vrhovnim grudima, kao i zlatne podlaktice izgravirane nekim čudnim linijama. Nije mu trebalo mnogo pa da zaključi da je reč o metalu koji je tako dragoceni provodnik i sastavni deo srca njihove oštećene letelice. »Ako smo bogovi, onda ćemo dobiti sve što tražimo«, zaključio je vanzemaljac. I, još nešto: ako ima mnogo bića kao što je onaj mlađi primitivac, koji je očigledno fizički jak, možda će moći da pomognu da se letelica popravi, raskrči teren oko nje i da jednog dana on i njegova posada uzlete put svoje, desetinama sve-

tlosnih godina udaljene galaksije...

Tako je Kalhula Kuli doznao da će »bogovi« rado primiti darove njegovog naroda, kao i mnoštvo sinova i kćeri — svoje dece.

Bio je to početak prinošenja zlatnih predmeta i zlata na žrtvenik bogovima, kao i prinošenje ljudskih života.

Sve je bilo tako prosto.

Kalhula je ubedio svoj narod da Bog Sunca traži darove nudeći zauzvrat bogatstvo i lepo vreme, a potom je odvodio najsnažnije mladiće da služe Bogu Sunca.

Vanzemaljci su, da bi sakrili letelicu, raznobojnim dimnim zavesama ispunili čitav krater vulkana i narod Asteka je sa strahopoštovanjem posmatrao kako njihovi odabrani sinovi i kćeri nestaju u tom moru magle. Nisu čuli krike. Znači, Bog je uzimao prinete žrtve s radošću...

Uskoro su se vanzemaljci uverili da ova primitivna bića, ma kako izgledala snažno građena, nisu otporna na duži boravak u letilici — i kompjuter je pozvan u pomoć.

Radijacija uništava njihovo telesno tkivo — bio je priključak. Komandant broda doneo je tada odluku da ojača primitivna tela unoseći u njih metalne delove u najosetljiviji-

ja mesta. I, malo-pomalo, veliki deo plemena pod vulkanom preobrati se u kiborge i polurobote. Samo je vrač Kalihula Kuli, koji je bio pošteđen rada, ostao zdrav i van domašaja izvora radijacije.

Vreme je prolazilo u napornom radu. Nekoliko puta vanzemaljci su pokušavali da, leteći u osposobljenim manjim šatlovima, postignu dovoljnu visinu za emitovanje poziva u pomoć, ali su svi pokušaji ostali uzaludni.

Prošla je i čitava decenija pre nego što je letelica bila osposobljena da pokuša poletanje. Komandant letelice naredio je vraču da povede vojsku kiborga u podnožje vulkana i tu čeka dalja naređenja. U stvari, bio je to najbezbolniji način oslobađanja od nepotrebnog roblja.

Ali, desilo se nešto nepredviđeno.

Da li su neki potresi u utrobi zemlje baš tada izazvali zemljotres, ili su snažni motori svemirske letelice pomerili šupljine u krateru vulkana — tek čitav vulkan počeo da se drma dok se ogromna količina stenja obrušila na letelicu.

Zemlja pod velikim svemirskim brodom se jednostavno otvorila i brod propade još punih dvesta metara pod zemlju.

Čitava posada je stradala dok su vanzemaljci panično pokušavali da nađu spas.

Kalihula Kuli je sa svojim novim podanicima s nevericom posmatrao šta se dešava osluškujući grmljavinu koja je dolazila iz utrobe zemlje.

Još nekoliko puta zemlja je uzdrhtala menjajući okolinu, stvarajući nova brda, provalije, kanjone, menjajući tokove reka — a zatim se sve umirilo.

Dva dana kasnije, pod uticajem jakih narkotika, vrač je u viziji otkrio tunele koji će ga odvesti do zatrpanog broda. Poveo je svoju vojsku kiborga i otpočeo mukotrpno, višenedeljno provlačenje kroz podzemne pećine, tunele, doline i uspone.

Kada je čak i njegova neuništiva vera počela da gasne, našao se pred ulazom u letelicu. Odmah je ugledao nekoliko tela poginulih vanzemaljaca. Na ostale je nailazio dok je žurio do srca broda, tamo gde se nalazio kompjuter. Za primitivnog vrača je kompjuter, koji je veoma brzo naučio jezik Asteka, bio Bog. Posada »kočija« bila je

tu da mu služi. Iako je čitava letelica bila gotovo uništena — kompjuter i još nekoliko vitalnih delova savršene letelice još je funkcionisao. Kompjuter je »prepoznao« vraća i tako je započela saradnja duga nekoliko decenija. Na kraju, kada je došao sudnji dan ostarelom vraću, kompjuter ga nauči kako da klonira samog sebe i svoje sledbenike.

Rođen je novi vrać — prvosveštenik Boga Sunca, i rođeni su novi kiborzi — ratnici istog tog prvosveštenika. Sam »bog« polako se uživiljavao u svoju novu ulogu, razmišljajući sada svojom »glavom«, bez programa i naređenja drugih.

Prolazile su decenije, jedan vek, drugi... treći...

Dešavalo se da neki vojnici pokušaju bekstvo zbog ovog ili onog kvara u konstrukciji, ili bi jednostavno odlutali na površinu zemlje. Njihova bezivotna tela skupljao je prvosveštenik sa najvernijim sledbenicima.

Kako su stradali pobegavši ili zalutavši iz srca vulkana?

Jednostavno. Kompjuter im je ugradio čipove koji su doveli do samouništenja čim bi došli u dodir sa dnevnim svetlom i sunčevom toplotom.

Ni prvosveštenik, koji je sve manje ostajao ljudsko biće, ni vojnici—kiborzi nisu shvatali da je njihova jedina svrha da čuvaju kompjuter — samozvanog Boga Sunca...

*
* *
*

Očiju razrogačenih od straha potomak naroda Asteka, čiji su geni davno izmešani sa Juta Indijancima i španskim osvajačima, gledao je u spodobu koja ga je podigla sa zemlje i, držeći ga jednom rukom za vrat, pritisla uz glatku površinu zida.

— Pitam poslednji put: čiji je tovar i ko je gazda?

Meksikanac je smeo da se zakune da glas dolazi s druge strane stvarnosti, jer »ono« što ga je zarobilo nije imalo ni lice ni usta, ni nos, ni oči. Ništa. Samo oblik ljudske glave i snažno, nadzemački jako telo.

— Oniii... će... me... huuubiitssiii — pokušavao je da govori.

Stisak šake na vratu popusti i Meksikanac žudno udahnu. Pogled mu se razbistri, ali njemu gotovo da bi žao zbog toga jer tad ugleda dva najopasnija, najhladnija oka koja je ikada video.

— Oni... oni će me ubiti ako kažem — promuca.

— Oni će te MOŽDA ubiti. Zato ću te ja SIGURNO ubiti ako ne progovoriš — ponovo začu glas koji kao da je grmeo, iako je, u stvari, bio tih kako ga ostali članovi bande ne bi čuli.

U tu bandu se Meksikanac i uzdao tražeći pogledom makar jednog od svoje petoro braće i još dvojice rođaka. Svi oni bili su članovi jedne iste narko-mafije čije je sedište bilo dole u Meksiku, u gradu Tekoman. Ovde, u San Francisko, došli su da isporuču veliku pošiljku, »tešku« blizu dva miliona dolara.

Njihov gazda, Emilio Kučiljo, ubedio ih je da će čitav posao biti lak. Na granici će ih čekati »njihov« policajac — a posle je sve samo duga, dosadna vožnja do San Franciska.

Niko, međutim, nije pome-nuo noćnu moru, crnu senku, na koju su naleteli odmah po iskrcavanju.

Doduše, to niko nije ni mogao, jer ON je bio nepredvidiv kao i čud sudbine.

Ratnik noći, sin mraka, pojavljivao se tamo gde ga njegov neprijatelj nikada nije očekivao. Dolazio je tiho, ubijao bez milosti i nestajao bez traga. Ostajao je neuhvatljiv i za one koji su ga mrzeli, kao i za one koji su, potajno,

odobravali njegove metode u borbi sa kriminalom, pre svega sa narko-bosovima i narko-dilerima.

Ninđa je i te noći izronio iz mraka tamo gde se pojavilo zlo, siguran da niko i ne zna da je tu.

— Hej, Pablito, s kim to pričaš? — iznenada se začu glas negde iz polutame.

Pablito htjede da vikne u pomoć, ali istog časa stisak oko vrata se pojača i on bez svesti klonu niza zid.

— Pablito, hombre, čuješ li me? Ne zezaj se, nije vreme. Izlazi odatle, pišaš kao konj. Hajde, ljudi samo što nisu stigli. Proveri oružje i... Do đavola, šta tražiš na zemlji? Čiko, Manuel, Rafa!

Meksički narko-diler počeo da viče i glasnije nego što je nameravao. Za tren oka pozvani se pojaviše s oružjem u šakama.

— Šta je bilo, Ramírez? Zašto toliko vičeš? — upita ga najmlađi brat.

Odgovor nije dobio. U stvari, dobio je, ali od tog odgovora glava mu je eksplodirala.

Nešto crno, bez određenog oblika uletelo je među njih i, dok su još stajali zbunjeni, jednostavno ih oduvalo na drugi svet. Uzalud pištolji velikog kalibra, siktav »uzi« i

oštri noževi na sklapanje. Sve to oružje nisu stigli ni da upotrebe. Nisu to bili momci nevični oružju. Naprotiv. Samo, nikada nisu čuli za nešto što ubija ovako brzo i tiho.

Nikada nisu čuli za — ninđu!!!

Pablito ponovo oseti kako mu noge više nisu na zemlji i kako ga ista ona ruka podiže uvis stiskajući mu vrat.

— Dakle, šta si izabrao? Možda smrt, ili sigurnu smrt? — začu kraj samog uva onaj glas od malopre.

Još dok mu se odgovor muvao po glavi, on spazi oborena tela svuda oko sebe. Htede da vrisne od nemoći i bola, ali osim siktanja ništa drugo nije izustio. Odluči da kaže i tako izbegne trenutnu smrt. Da pokuša da preživi kako bi do kraja života tragao za ovom crnom senkom, našao je i iskidao na komade sveteci se za smrt braće.

— Emilio Kučiljo... Meksiko... Tekoman — reče.

- Samo te tri reči.

Stisak popusti i on oseti kako mu kolena kleknuše kad stopala dotakoše tvrdo tle pod nogama.

— Ko... ko si ti? — začu glas koji uopšte nije ličio na njegov.

Silueta pred njim se ispravi. Nije video potez ruke kojim nepoznati smače crnu kapuljaču sa glave otkrivajući crnu kratku kosu, visoko čelo i muški lepe, odlučne crte lica.

— Ovo sam ja... ninđa! Srećan?

Pablito se upinjao iz sve snage da upamti svaku crtu tog morskog lica.

— A ko vidi lice ninđe — umire! — odjeknu ledeni glas još jednom, poslednji put za Pablitove uši.

Već je hteo da se pobuni, da podseti na obećanje, kad ga strahoviti udarac nogom po grudnoj kosti pokosi.

Dok je umirujući Pablito još nekoliko puta zagrebao donom gumenih patika asfalt na keju — ninđa je bešumno poleteo ka mestu na kome su dvojica preživelih Meksikanaca petljali oko užeta kojim su privezali brodić za kej. Nisu videli siluetu ratnika noći koja je skočila na palubu, šmugnula u utrobu brodića, namestila eksploziv, a zatim se istim putem i istom brzinom obrela na palubi.

— Dolazite ovamo! Odmah!!!

Navikli da slušaju naredjenja, dvojica Meksikanaca požuriše da poslušaju. Već su bili na pola palube kad se je-

dan od njih ukoči u mestu hvatajući druga za rukav.

— Sančez... onaj hembre... ko je... to nije naš...

— Pucaj! — vrisnu ovaj shvativši u trenu da je pred njima nepoznat čovek. Bar je silueta koja je stajala pred njima ličila na ljudsko biće.

Šuriken izlete strahovitom brzinom i još većom silinom zari se u grlo Sančeza i ovaj pade gutajući sopstvene psinke i krv. Drugi Meksikanac je taman uspeo da repetira »kolt« kada krajem oka uhvati let nečeg mutnoplavkaste boje. Katana pogodi dva santimetra iznad ramena i jednim potezom odseče glavu koja se potom otkotrlja preko palube i bućnu u prljavu vodu zaliva.

Malo zatim dizel motor zabrunda, a onda brodić, oslobođen debelog konopca na vez, sve brže zaplovi ka otvorenom moru.

* * *

Čarli, ne vidim nigde brod onih prokletih Meksa — nerвозno konstatova vižljasti gangster za volanom belog »pontijaka«.

Čarli baci pogled na zlatni »roleks«, progunđa nešto, a onda pokaza rukom prema pučini.

— Jeb... neko odlete u vazduh! Eno tamo, vidiš pla-

men? Ne bi me začudilo ako su to naši »prijetelji« s juga.

I njih dvojica, naučeni da sve provere do kraja, spustiše limuzinu do dogovorenog mesta, pa pešice pođoše da provere šta se dogodilo.

— Hej, Čarli, vidi! Ovde je pravi pokolj. Neko je bio pre nas. Ovo su svakako Meksikanci. Mislim da ovo i ona eksplozija dovoljno govore šta se zbilo. Brišimo pre nego što stignu murkani.

Rečeno — učinjeno. »Pontijak« je već grabio uz drugu serpentinu obližnje uzvišice kad se dole u luci oglasiše sirene policijskih kola.

Neko od radnika čuvara na keju pronašao je pobijene i odmah obavestio policiju.

Bila je to još jedna paklena, neprospavana noć za dežurnog inspektora i njegove ljude. Meksikanci nisu kod sebe imali nikakve papire. Ostalo je da ih prema posmrtnim slikama i otiscima prstiju potraže u kartoteci: kod FBI, kod DEA... A pitanje je da li će i ta mukotrpna pretraga uroditi plodom.

Za to vreme ninđa je, ovog puta bez kostima i katane na leđima, mirno vozio prema svom skrovištu i ženi koju je voleo i koja je njega volela iznad svega. Pogled mu je bio smrknut, iako je još jednom

uspešno okončao akciju. Naneo je težak udarac narko-mafiji, uništivši joj pre svega skupoceni tovar koji je na ulici daleko premašivao sumu do dva miliona dolara, pobio je sedmoricu ubica dece, siromašnih, izgubljenih, napuštenih... Da, sve to je učinio još jednom, ali je isto tako bio svestan da je i to samo polovičan uspeh, jer negde dole u Meksiku, Kolumbiji, Nikaragvi, ili ko zna gde sve još, skriveni iza debelih zidova hacijendi, vila nalik na tvrđave, zaštićeni korumpiranom vlašću političara i nezajažljivim gramzivim policajcima, generalima ili sudijama — mirno sede oni koji gospodare tržištem kokaina i drugih otrova.

Znao je da mnogi poznati ili bezimeni agenti DEA i drugih agencija za borbu protiv narkotika predano i krvavo rade svoj posao — da bi ih u nekom trenutku zaustavili političari zbog »prećih ciljeva«, »trenutne političke situacije«, »ravnoteže odnosa sa zemljama Južne Amerike — i ko zna sve pod kojim još izgovorima.

Ti momci su, skrivajući gnev i nezadovoljstvo, nastavljali svoj mukotrpan rad i s one strane granice. Mnogi od njih zauvek su ostajali u Me-

ksiku bačeni na đubrišta, u jame, spaljeni.

Sve je to ninđa i te kako dobro znao. Zato je, i sam postavljao da se bori odlučan da ne prestaje dokle god bude mogao da podigne katana i zavitla šuriken.

Sumiko je provela još jednu besanu noć. Pravila se da spava kada je njen Lesli krenuo na još jedan put prepun neizvesnosti i opasnosti. Čim je nestao, ona je ustala prešla u dnevnu sobu odlučna da ga dočeka budna, privije na grudi, pomiluje po umornom licu, poljubi u zabrinute oči.

Lesli oseti da je devojkica budna još dok je stavljao šaku na kvaku drvenih vrata. Osmehnu se setno i brzo uđe.

— Devojčice, tvoja ljubav i briga su melem za moje staro srce, ali bio bih srećniji da sam te zatekao usnulu s onim blaženim osmehom na usnama. Zašto ne spavaš? — reče nežno joj ljubeći oči.

Sumiko je ćutala. Samo se blago osmehnula. Dugo su sedeli zagrljeni tu nasred sobe, na tatamiju donesenom iz Japana još pre mnogo godina.

U tom ćutanju i tišini bilo je više reči nego u nečijem dijalogu. Njihove duše nalazile su jedna drugu bez reči kao što su njihove ruke i usne nalazile jedno drugo.

— Kupatilo ti je spremno, kada samo čeka da se bućneš — reče devojka posle ko zna koliko vremena.

— Odlično. Nadam se da nisi zaboravila i ono, glavno?

Sumiko nabra obrve u znak pitanja, ali se istog trena seti o čemu Leslie priča i samo ga mazno ujede za vrh brade.

Pošto se dobro oprao pod tušem, Leslie kliznu u prostoranu kadu u kojoj se voda penušala i pušila istovremeno. Sumiko izroni iz te pene i obisnu mu o vrat.

Poljupci su joj bili čas nežni, čas divlji. Njena duga, mokra, crna kosa poput bezbroj tankih zmija uplitala se oko Lesliejevih ramena, vrata i obraza... Njene fino izvajane ruke sklapale su mu se čas oko vrata, potom bi klizile pod vodu tražeći one najosetljivije delove muškog tela.

Leslie je puštao da radi šta hoće spremajući se za onaj konačni potez kada postaje gospodar igre i kada Sumiko, kao i svaka druga žena, počinje da lebdi nepoznatim svetovima...

Sunce je milovalo dva naga tela ispružena preko širokog, za nečiji ukus, tvrdog ležaja. Jedan zrak pade na pramen kose iznad samog oka zanos-

ne Sumiko i devojka poče da se meškolji.

Kada je otvorila oči, Leslie je i dalje spavao mirnim snom o čemu je svedočilo ravnomerno dizanje i spuštanje njegovog snažnog grudnog koša.

Devojka lagano kliznu s kreveta i odleprša pod tuš. Četrdesetak minuta kasnije, trudeći se da ne pravi nikakvu buku, baci se na spremanje obilnog doručka. Tada se oglasi i telefon okačen na zidu.

— Hej, devojčice... nadam se da je doručak spremljen i da će se naći neki zalogaj i za večitu lutalicu — začu ona poznati glas na drugoj strani.

— Pite... otkud ti tako rano? — iznenadi se Sumiko.

— Rano?! Pa zar ne znaš koliko je... auuuuu! Izvini, ko zna kada ti je onaj divljak dozvolio da spavaš. Evo, prekidam odmah. Cao...

— Čekaj... ustala sam, upravo sam spremila doručak. Naravno da možeš da dođeš. Naravno da ne smetaš... i prestani da me zavitlavaš, inače ćeš doručkovati hamburger na obližnjoj plaži — dobaci mu devojka i spusti slušalicu.

— Kad stiže onaj plavokosi medved? — začu glas iza leđa.

Lesli je izgledao sveže. Već se istuširao i sada je, nag još uvek, stajao na vratima male kuhinje. Sumiko, koja je poznavala svaki milimetar njegove anatomije, nije mogla da odvoji pogled od njega. Najzad, skoro trgnuvši glavu u stranu, promuklim glasom izusti:

— Oblači se ili... ništa od doručka ni za tebe ni za Pitu.

Lesli, tobože uplašeno, ustuknu i nestade negde u kuhinji.

Posle izvesnog vremena njih troje sedeli su kraj velikog prozora koji je gledao na vrt i dalje na okean i jeli ukusno pripremljeni doručak.

Lesli dohvati daljinski upravljač i uključi TV stanicu koja je u to vreme emitovala vesti.

— Događaj od protekle noći, kada su na keju u luci pronađena tela petorice meksikanskih državljana, očigledno gangstera, i kada je van obalske zone iz nepoznatih razloga eksplodirao jedan brod, registrovan u Santa Mariji, u Meksiku, dovode se u vezu za sve prisutniju narko-mafiju Južne Amerike na našem tlu. U istom kontekstu je i sinoćnji govor predsednika SAD, koji je odlučan da do kraja pomogne susednim

državama, pre svega Meksiku, koji inače ekonomski podržavamo u borbi sa narko-mafijom. Agenti DEA i još nekoliko drugih vladinih agencija...

Lesli isključi TV prijemnik. Sve ono što je spiker imao da kaže on je znao, i to još mnogo bolje.

Onda, kao da se predomislio, on ponovo pritisnu dugme.

»... — možda bi naši momci trebalo težište akcije da prenesu u zemlje proizvođača droge. Ako se ugase izvori ugasiće se i tržište. Znam, da je ovo suviše pojednostavljeno, ali u svakom slučaju uništavanje laboratorija i polja koke dalo bi mnogo veće rezultate nego samo jurnjava za uličnim dilerima i preskupa suđenja pojedinim šefovima mafije koji se na kraju izvuku zahvaljujući prijateljima u Senatu, policiji ili sudovima...«

Nekome se očigledno nije dopala ovolika slobodoumnost novinara komentatora i nepredviđene smetnje na vezama poremetiše sliku da bi se odmah potom pojavile neizbežne reklame.

Lesli isključi TV prijemnik i hitnu daljinski upravljač čak u drugi kraj sobe.

Sumiko i Pit se pogledaše. Lesli je retko kada pokazivao

svoj bes, čak i pred njima. Mogli su da zamisle u kakvom je psihičkom stanju kad je ovako reagovao. Kada se malo primirio on reče bezbojnim glasom:

— Možda bi i ovde i svugde gde ima droge i onih koji njome trguju trebalo postupiti kao u Kini. Oni su sve narkomane i trgovce u velikim gradovima jednostavno postavili ispred zida i pobili... Samo, ovde bi to moralo da izgleda malo drukčije. Bojim se da bi dosta mesta u Senatu, gradskim većima, policijama i među biznismenima ostala upražnjena...

— U pravu si, ortak. I te kako si u pravu. Pristao bih bez dvoumljenja da krenem sa tobom u jednu takvu akciju — oglasi se Pit dečaćki ushićen.

Sumiko je ćutala. Slutila je da Lesli priprema još jedno putovanje u sam pakao, još jednu bespoštednu borbu s kraljevima podzemlja, narko-bosovima i svim onim podmićenim bogatašima, sudijama i generalima.

— No, sve to mora da pričekati — javi se Lesli obgrlivši devojkę snažno rukom.

— Da pričekati? Zašto? — upita Pit.

— Ova lepotica zasluųuje da joj izvesno vreme posveti-

mo našu punu paųnju. Slaųeų se, zar ne?

Pit, poųe da klima glavom dok se osmeh razli preko njegovog lepuųkastog lica.

— Sjaųno, ųoveųe... Sjaųnoooo! Hajdemo negde sve troje...

Naglo je uųutao. Iako je bio njihov jedini prisni prijatelj, ponekad je smatrao da ųak ni on ne treba da im smeta. Sumiko je to odmah osetila.

— Őta je sad? Predomislio si se? Neka riųokosa...

Pit poųe da odmahuje glavom.

— Ma ne... nego sam mislio... vas dvoje... ja sam... pa...

— Siroti, deųko. Őta kaųeų, Les, da ga oųenimo kako viųe ne bi bio sam — nasmeja se Sumiko skoųivųi na ogromnog plavokosog momka koji je prihvati kao malenu lutku.

— Znaųi... stvarno mislių da je u redu da idemo... zajedno? — upita s neųkrivenom radoųću.

— Svakako, ti medvede. Viųe volim da si mi pred oųima, nego da brinem Őta se s tobom deųava — naųali se i Lesli.

Dok su njih dvojica ispijali piųe, Sumiko odskakuta do druge sobe. Uskoro se otuda vrati s naramkom turistiųkih prospekata. Dugo je okretala

stranice, odbacivala prospekte i konačno izdvojila jedan.

— Evo! Ovo sam tražila! Južna Kalifornija. Toplo more, bezbrojne uvale i uvalice — i kitovi. Znete li da su upravo u ovo doba godine kitovi kraj južnih obala Kalifornije.

Dvojica momaka se pogledaše i kad Leslie neprimetno namignu Pitu, ovaj skoči i uzviknu jedno »jupiiiiii«, od kojeg zazvečаше čaše po stolu.

— Kalifornijo na jugu! Drži se! STIŽEMO!!!

*
* *
*

Pepe Korunja s uzdahom izvadi praznu mrežu i zagleda se u beskrajno plavetnilo morskе površine. Od jutra je bezuspešno pokušavao da uhvati bar toliko ribe koliko je bilo potrebno da nahrani šeštočlanu porodicu, a nešto malo i proda, tek koliko za kupovinu najpotrebnijih stvari. Baci besno mrežu na dno kanua, dohvati izlizano veslo i, pošto okrete čamac, zavesla uz reku na čijem je ušću lovio ribu.

Veslao je više od sat, sat i po pre nego što je odlučio da još jednom okuša sreću. Proveri mrežu, zavitla je iznad glave, a onda hitnu nekoliko metara dalje od kanua. Posle

nedavnih pljuskova reka je nadošla i on se s čuđenjem zagleda u konopac koji je držao u levoj šaci. Mreža je i dalje tonula. Pepe naglo povuče užе, smatrajući da je mreža dovoljno duboko pod vodom, i počе da je izvlači. Oseti iznenada nešto teško u mreži i umalo ne izgubi ravnotežu. Zauze bolji položaj i nastavi da izvlači mrežu. Ono u mreži, bez obzira šta je bilo, nije se borilo. Već je trebalo da ugleda lovinu kad se kanu naglo okrete oko središne oce i mreža se nađe ispod kanua. Pepe opsova. Nije smeo ni po koju cenu da izgubi mrežu, jer za drugu nije imao para. Baci se na dno kanua i, reskirajući da se prevrne i potone zajedno sa mrežom i onim što je u nju upalo, Pepe počе da povlači užе santimetar po santimetar, pomerajući mrežu prema kljunu kanua. Nekoliko puta kanu se opasno nagnuo, ali sreća je tog dana bila na strani siromašnog ribara.

Kada je umirio kanu on obmota užе oko struka, zavesla ga i dohvati veslo. Brzo izabra čistinu na levoj obali i počе da gura kanu na tu stranu. Čim je ugledao peščano dno reke on iskoči iz kanua i počе da izvlači mrežu.

Vazduh mu se preseče i oči iskolačiše kad je ugledao »pl-en«.

Obavijen mrežom pred njim se pojavi ljudski kostur... ali ne običan. Pepe proguta pljuvačku, pa, pošto se uveri da u okolini nema žive duše, izvuče neobičnu lovinu na pesak i oslobodi je mreže. Kostur je bio potpuno beo. To je nedvosmisleno pokazivalo da je u vodi proveo dugo, dugo vremena. Onda Pepe ugleda i ono, što mu 'je pažnju privuklo još prvog trenutka kada se mreža pojavila ispod površine reke.

Nešto se sijalo u kosturu. Kao da se neko igrao menjajući obične kosti nekim sjajnim metalima i žicama. Bile su tu i neke pločice... Tada ugleda i dve sićušne kuglice koje su još uvek pulsirale nekakvom čudnom zelenkastom svetlošću.

Pepe Korunja se brzo prekrsti nekoliko puta moleći Boga za milost. Tada je oko kukova kostura, koji su takođe bili ojačani metalom, ugledao neku vrstu torbice od srebrnastog platna. On je sa strahom dotače, a onda brzo smače s kostura. Nekoliko minuta se snеbivao da je otvori, dok ljudska radoznalost ne pobedi strah.

Otkopča poklopac — i zinu od čuda.

Obasjan jutarnjim suncem pred njegovim očima presijavao se nekakav predmet od suvog zlata.

— Madre de Dios — zavapi čovek padajući na kolena.

Drhtavim prstima dotače sjajnožutu površinu male statue. Iako je prvi put video, nekako mu je izgledalo poznata, ali sad nije imao ni vremena niti je bio u stanju da se seti bilo čega. Brzo je vratio statuu u torbicu i strpao sve zajedno u nedra. Dugo je potom posmatrao kostur sa onim čudnim umetcima i dodacima. U prvi mah htjede da ga baci natrag u reku, ali se predomisli i poče da kopa plitki grob nekih petnaestak metara dalje od obale. Prekrsti se pre no što je dotakao kostur, pa ga brzo ubaci u grob i poče da ga zatrpava. Nogama je utabao površinu plitkog groba, a potom odozgo prebacio jednu suhu granu i nešto naplavine. Bio je siguran da niko sa reke ne može da posumnja šta se tu nalazi.

Potrča potom ka kanuo zaboravljajući da ponese i mrežu. Kada se setio svog glavnog lovačkog pribora, već se nalazio nadomak sela.

— Ma nek ide do đavola. Kad OVO prodam — potapša se po grudima — moći ću da kupim deset onakvih mreža ... i nov čamac s motorom. I puno toga — veselo je razmišljao naglas.

Polu sata kasnije, ne osvrćući se na pitanja stare majke i žene šta je ulovio, Pepe prosto utrča u naherenu kućicu u kojoj je živeo sa svojom porodicom. Brzo izvadi zlatnu statuetu i počeo da je zagleda pod zrakom sunca koji je, našavši rupu u prljavoj krpi na prozoru, prodro u unutrašnjost sobička.

Zanesen lepotom predmeta i opčinjen njenom vrednošću nije ni čuo kad mu je prišla žena.

— Pepe... šta... šta ti je to? — prošaputa Marija Elena.

— Dar Boga... eto šta je — uzvрати ne skidajući pogled sa statuete.

— To... to je... zlato, zar ne?

— Da ženo, to je zlato. Z L A T O!!!

I jedno i drugo uplašilo se ovog povika i Marija Elena brzo pritrčala malom prozoru. Na ulici nije bilo nigde nikoga. Muškarci su bili na moru, a žene i deca u polju iz kojeg je i ona maločas stigla

da bi nahranila Pepeovu majku.

— Gde si ga našao? Šta ćemo s njim? Kome smeš da ga prodaš? — brzo je zapitkivala stiskajući statuetu na grudi.

— Ne znam ni sam. O tome moram dobro da razmislim. Ovo je mnogo vredno, ali može da bude i smrtonosno — zaključio Pepe koji je još davno, kao mladić, upoznao prokletstvo zlata na zlatonosnim poljima Kalifornije. — Da, ženo, moraćemo da budemo oprezniji.

Nekoliko dana Pepe je lutao kroz selo pokušavajući da smisli nešto pametno. Konačno zaključio da ovde u selu niti ima kome da ponudi zlatni predmet, niti o tome vredi pričati sa seljanima. Zato odlučio da ode do grada. Obukao je svoje najlepše odelo: čistu košulju, jedini čitav pončo i nov slameni šešir, pa se lokalnim autobusom zaputio ka Tekomanu, gradu na obali mora. Čitavim putem nije ni reči progovorio sa inače pričljivim putnicima, niti je ruku, skrivenu pončom, skidao sa statuete umotane u veliki pamučni peškir.

Stigavši u Tekoman Pepe je, ne usuđujući se da nekoga pita za pravac, počeo da luta ulicama tražeći neku pro-

davnicu antike ili bar nekog zlatara. Već se bližilo i veče kad je najzad, umoran i gladan, ugledao ono što je tražio.

»Kupujem stare predmete, zlato i srebro« — pisalo je nad vratima jedne poveće radnje koja je svojim izgledom ulivala poverenje. Pepe je nekoliko puta polazio prema ulaznim vratima radnje da bi se brzo okretao i odustajao. Najzad ugleda jednog gringa lepo obučenog kako ulazi u radnju. Pohita za njim i uđe pre no što su se vrata za gringom zatvorila.

Čuo je kako se prodavac s poštovanjem pozdravlja sa lepo obučenim belcem i zato sačeka u uglu. Onaj belac ga je odmah primetio i prijateljski mu se nasmešio. Neočekivano mu se obrati posle nekoliko minuta razgovora sa prodavcem.

— Možda vi, prijatelju, imate nešto na prodaju... nešto što bi mi odgovaralo? — reče prijatnim glasom pokazujući glavom prema paketu koji je Pepe sada držao pred sobom.

— Šta bi on imao senjor? To je samo običan peon... ili možda ribar. Sigurno nosi nekakvu drvenariju — požuri prodavac da preduhitri Pepea.

— Neka nam sam kaže, senjor Rodrigez. Nadam se da se ne ljutite. U svakom slučaju, ako napravimo posao, vi dobijate vaš procenat, jer ovo je ipak vaša radnja — umiri ga belac.

Ovaj fini gospodin, po imenu Ted Larkin, zvanično je bio bogati biznismen koji se bavio trgovinom i prevozom, a njegovo pravo zanimanje, za koje nisu znali ni njegova žena ni dve ćerke, bilo je agent CIA-e. Ted Larkin imao je onaj urođeni dar da nanjuši neobično tamo gde ga niko ne bi nanjušio, da nađe trag koji bi svako drugi napustio. Zato je i bio jedan od najboljih ljudi Kompanije na ovim meridijanima.

— Dakle, senjor, trgujemo ili ne? — obrati se on ponovo Pepeu.

»Što da ne«, pomisli Pepe. »Pa i došao sam zato da bih ovo prodao. Bolje ovom bogatom gringu, nego trgovcu koji bi me svakako prevario«. Pošto je doneo odluku, on reče pre no što će dvojici stranaca pokazati svoje blago:

— Molim vas da mi poverujete, senjores, da je ovo ovde čisto. Nisam ga ukrao. Jednostavno sam ga... dobio na dar. Siromašan sam i želim da ga prodam kako bih kupio čamac, mreže...

— Dobro, dobro — prekide ga prodavac. — Da vidimo šta to imaš, a posle dokazuj odakle ti.

— Cccccc... senjor Rodriguez. Zašto tako? Uplašićete sirotog čoveka. Ja sam siguran da je on pošten i da to što ima sigurno nije ukradena roba — umeša se Ted Larkin zaista siguran da Pepe nije nikakav lopov.

Pepe priđe tezgi i pažljivo odmota platno. Zlatna statuetu zablista mutnim sjajem. Prodavac razrogači oči od pohlepe, a Ted Larkin s interesovanjem zagleda, očigledno, prastaru figuru. Lagano izvađi iz unutrašnjeg džepa snažnu lupu, pa dohvativši statuetu, poče da je zagleda sa svih strana. Pošto je bio stručníjak za antiku, pre svega za doba Asteka, nije mu bilo teško da zaključi kom periodu pripada predmet koji je držao u rukama. Vрати lupu na mesto, a statuetu na tezgju.

— Pre nego što vas pitam gde ste ovo našli recite mi, dobri čoveče, da li znate koliko to vredi?

— Ne znam tačno... mnogo...

»Da prijatelju moj«, pomišli Larkin. »Mnogo. I to mnogo više nego što ti sanjaš, a još više ako od tebe uspem

da izvučem podatak gde si ovo iskopao«.

— Da, dobri čoveče. Mnogo. Koliko vredi tebi?

Prodavac htjede da se umeša, ali odustade. Larkin je bio njegova najbolja mušterija, a, osim toga, njih je vezivao i ugovor o zajedničkom radu. Zato samo uzdahnu i pomeri se u stranu. Larkin izvadi novčanik i poče da prebrojava krupne novčanice od kojih se Pepeu zavrte u glavi.

— Evo, ovo je za sada. Ostatak ćete dobiti u mojoj kancelariji sutra ujutru. Vaše blago ostaće kod gospodina Rodrigeza u sefu. Važi?

Pepe samo klimnu glavom nemoćan da skine pogled sa velike hrpe novčanica koju je Larkin nonšalantno spustio na tezgu. Kao da se nečeg priseti, Larkin se obrati Pepeu.

— Da li ste odseli u nekom hotelu? Niste? Prvi put ste ovde? Mislim da je onda najbolje da se lično pobrinem za vaš smeštaj — reče kad mu Pepe dade na znanje da je prvi put u gradu.

Nešto kasnije njih dvojica sedeli su u restoranu hotela »Morska zvezda« uz bogatu trpezu, za koju se Larkin lično pobrinuo. Predstavio je Pepea upravniku hotela, koji je došao da ga pozdravi, kao

svog poslovnog prijatelja i zamolio ga da mu obezbedi pristojan smeštaj. Upravnik je s nevericom zagledao siromašnu odeću Pepea Korunje, ali reč Teda Larkina za njega je bila zakon. Pre svega jer mu je bio potčinjeni.

— Prijatelju... mogu tako da vas zovem, zar ne? — obrati se on Pepeu posle bogate večere koju su zalili sa dve flaše dobrog vina — nadam se da sada možemo da popričamo ozbiljnije o poslu. Ono što ste mi večeras prodali svakako nije jedina stvar koju ste našli kao što, uveravam vas, ni pare koje sam vam dao nisu sve što od mene možete da dobijete. Dakle?

Pepe, koga je dobro vino prilično uhvatilo i u svakom slučaju oraspoložilo, nasmeja se polupijano pre nego što je progovorio pomalo zaplićući jezikom.

— Senjor... nije sve... ali ostalo nije od zlata.

Ted Larkin ga pogleda prodornim pogledom..

— U redu, nije od zlata, Od čega je?

Pepe pokuša da objasni, ali onda samo sleže ramenima.

— Šta znači to sleganje ramenima? Zar ne znate od čega je to drugo što ste našli?

— Kostur... ljudski... s nekim žicama i metalom. I svetluca. ... ne znam ni kako se zove...

Larkin odlučio da sada nije ni vreme ni mesto za detaljnije ispitivanje. Pozdravi se sa Pepeom i prepusti ga brizi upravnika hotela Karlosu Blanki.

Sat kasnije uključi direktnu faks vezu sa Lenglijem i, pošto otkuca šifru, sačeka da mu se javi dežurni iz direktorove kancelarije. Njegova poruka bila je kratka:

»Pronašao sam statu, zlatnu, iz perioda Asteka, najranijeg.. Nalazač je kod mene. Šta dalje?«

Samo desetak minuta kasnije stigao je odgovor.

»Šaljemo doktora Saru Krejn i još jednog čoveka. Zadrži donosioca po svaku cenu«.

Larkin isključi faks i telefonom pozva Blanku.

— Karlos, naš gost mora da ostane sa nama izvesno vreme. Drži ga u sobi, ali bez zastrašivanja. Najbolje da ga kljukaš blagim opijumom. Neka spava. Taj nesrećnik verovatno i ne zna šta znači mekan krevet, čista posteljina i dobra hrana. Neka se bar odmori. Ko zna...

Nije završio ono što mu je bilo na pameti. Sve je zavisilo

lo od njegovih budućih odgovora.

Iz razmišljanja ga trže zvanje telefona čiji su broj znali samo najbliži saradnici. Podiže slušalicu i sačeka da se sagovornik javi.

— Halo... halo, Larkine — začu poznati glas, ali nije se odazivao. Svi oni koji su okretali ovaj broj morali su da ispoštuju proceduru, kažu šifru, sačekaju potvrdu i tek onda kažu šta imaju.

Pošto njegov sagovornik nije tako postupio, Larkin mu jednostavno spusti slušalicu. No, nije prošao ni čitav minut, a telefon ponovo zazvuca. Ovog puta sagovornik reče šifru, dobi potvrdu da je linija čista i tek onda počeo da priča.

— Hej, hombre... Kučiljo ovde. Imam robu. Spremi pare, pa da dam momcima znak da kreću — čuo se glas jednog od petorice narko bosova u Meksiku, Emilijana Kučilja.

Tog časa faks na levoj strani stola počeo da otkucava poruku i Larkin reče sagovorniku da sačeka.

»Pošiljka uništena u San Francisku. Meksikanska pratnja pobijena. Ubica ili ubice nepoznate. Policija nije umešana«.

Faks zaneme, a Larkin nekoliko puta pročitao poruku pre nego što uključi mašinu za brisanje poruke.

— Slušam, Kučiljo. Reci.

— Pa već sam ti rekao. Tovar je spreman. Mislim drugi. Onaj prvi je...

— ... uništen — ubaci Larkin.

— Uništen? Kako, ko, kada?

— U luci San Franciska. Verovatno odmah po dolasku. Niko ne zna ko je napadač. Nadam se da nije u pitanju neka tvoja igra?

Emilijano Kučiljo je neko vreme ćutao. I njega je morilo isto pitanje. Konačno se oglašao.

— Hombre, u pitanju je dva miliona dolara. MOJIH dolara. Ne igraj se sa mnom. Hoću odgovor. Sve detalje — nastavi sve oštrijim glasom.

— Dođi do mene. Čekam te. Detalji nisu za telefon. Čak ni ovaj — završi Larkin razgovor.

Do li je u pitanju slučajnost? Da li je neko saznao za dolazak tovara kokaina i rešio da se obogati na brzinu? Možda. Ali, ko je mogao da javi da tovar stiže? Gde je procurilo?

Bila su to pitanja na koja je morao da nađe odgovor, i to što pre. Novac od tog i ovog tovara, koji je čekao da krene, bio je potreban za akcije Kompanije na dva mesta

u svetu. Znao je da tu ne sme da ostane nijedna zagonetka, nijedan nerasčišćeni detalj. U Lengliju svakako neće imati razumevanja za neuspeh...

Ni sanjao nije da se u njegove poslove sa narko mafijom i drogom umešao najopasniji neprijatelj koga je mogao da zamisli. Neprijatelj koji će postati njegova noćna mora, njegov najcrnji košmar.

Da je to znao, svakako bi bio daleko zabrinutiji nego što je bio u ovom trenutku.

Što se tiče finansijskog promašaja nadao se da će iz svog nenadanog »poslovnog partnera«, Pepea Korunje, izvući podatke o bogatom nalazištu aceteškog blaga...

Bližilo se vreme ručku kad se Larkinovoj sekretarici najaviše dva posetioca iz SAD. Bili su to doktorka Sara Krejn i specijalni agent Bred Kromford. Kako ih nikada ranije nije video, Ted Larkin nije imao predstavu kako izgledaju. U svakom slučaju ni u snu nije mogao da zamisli da je doktorka Krejn takva lepotica.

Zbunjeno je posmatrao neko vreme ne mogavši da odvoji oči od njenog božanski izvajanog tela. Krejnovoj je već postalo neprijatno, ali njen pratilac pokuša da zataška neugodnu tišinu.

— Zar nas nećete ponuditi da sednemo i osvežimo se? — upita ga snažno građeni četrdesetogodišnjak Bred Kromford, koji je poslednjih pet godina uglavnom bio na zadacima sličnim ovom. Pratio je doktorku Krejn širom sveta, odnosno svugde gde bi se pojavilo neko drevno blago, a Kompanija prva doznala za to.

Larkin požuri da ispravi grešku, a onda, bacivši pogled na časovnik, reče.

— Nisam zaboravio da vas ponudim, nego mislim već je skoro vreme ručku. Mogli bismo svi zajedno da se lepo okrepimo, a posle da porazgovaramo o poslu. Važi?

Dok je govorio gledao je u lepe, plave oči Sare Krejn, koje čak ni naočari nisu mogle da sakriju. Naprotiv.

— Ideja nije loša. Vaši smo gosti — procvrkuta ona.

Posle izvesnog vremena, smešteni u malu salu za ručavanje koju je Larkin koristio samo u specijalnim okolnostima, njih troje su uživali u dobroj hrani. Taman su počeli da uživaju u sladoledu sa voćem kad se na vratima pojavi Rodriguez, izvini se dami i nepoznatom momku i, pošto pruži Larkinu zamotani paket, brzo se povuče. Sara Krejn upitno podiže

obrve i Larkin požuri da joj objasni.

— Ovo mesto sasvim je bezbedno, pa sam odlučio da vas pošteditim izlaska na paklenu vrućinu. Elem, ovo je statueta koju sam sinoć kupio — reče vadeći zlatni predmet iz pamučnog omotača.

Sara Krejn uzviknu oduševljeno. Ona je bila stručnjak broj jedan u Kompaniji kada je reč o predmetima iz prohujalih vekova i znala je da ceni njihovu neprocenjivu umetničku vrednost.

— Sjajno! Prosto neverovatno. Još nisam naišla na sličnu skulpturu. Mora da je posredi neko božanstvo koje do sada nije otkriveno, bar ja nigde u literaturi nisam naišla na nešto slično — govorila je ushićeno.

I ona je iz torbe izvadila jaku lupu i pažljivo je pratila linije statuete.

— Neverovatno. Nigde se ne vide tragovi kalupa ili spojevi. Kao da je korišćena najmodernija tehnologija...

— Mislite laserska? — dodade Larkin.

— Vidim da se i sami dosta razumete u materiju. Da baš to sam htela da kažem. Moraćemo ozbiljno da popričamo sa vašim čovekom. Nalagam se da vam je na raspolaganju?

Da, Pepe Korunja bio je na raspolaganju. Opijen blagom dozom određene droge, lebedeo je kao u oblacima. Mislilo je da sanja najlepši san u životu. Hrane i pića u izobilju, lepa žena koja ga povremeno služi, udoban stan... sve ono što je ranije mogao da sanja u retkim trenucima mirnog i zdravog sna.

— Lokalni žitelj? — upita Sara Krejn Larkina kada su ušli u Pepeovu sobu.

— Ne, nije iz grada. Sigurno je iz unutrašnjosti. Čekao sam da dođete, pa da ga detaljno ispitamo. Još ga, u stvari, nisam pitao ni gde je našao statuetu. Ah. Da. Kada sam ga pitao da li tamo ima još ovakvih predmeta, rekao je nešto nevezano kao: »Ima još nečeg ali nije od zlata«. Pominjao je i ljudski kostur... sa nekim žicama i metalom. Bio je već pri piću, pa nisam obraćao naročitu pažnju na njegove reči. U svakom slučaju momentalno vam je na raspolaganju...

Sav zbunjen, Pepe je blenuo u lepu plavokosu Saru Krejn.

— Madre de Dios, ja sam mrtav... i stigao sam na nebo. Ali, ako. Ovakvu lepoticu dole nikada ne bih sreo... —

mucao je izlazeći iz blage opijenosti.

Sara mu se osmehnu i prijateljski ga uhvati za ruku.

— Niste mrtvi, na svu sreću. Ja sam doktor Sara Krejn i htela bih da malo popričam sa vama, kao prijatelj — reče mu blagim glasom koristeći svoj besprekorni španski jezik.

Pepe se još više zbunio. Nikada nije čuo da postoji plavokosa i plavooka Meksikanka — jer, po njemu, samo su Meksikanci govorili španski. Ovo mora da je neka od starih boginja... da, to je to... Našao je onaj kostur i onu čudnu figuru i od tad se njegov život promenio.

Sara Krejn je još kao student izučavala hipnozu i brzo je shvatila da je u tom domenu veoma talentovana. Često je koristila tu svoju sposobnost kako bi se zabavila, a kada je dobila posao u Kompaniji, nikada, kao i većina drugih, nije koristila ime CIA-e. Tu svoju sposobnost koristila je kako bi došla do svih mogućih odgovora i podataka izbegavajući pri tom upotrebu bilo kakve sile ili drugih mračnih metoda kojima su se koristili mnogi agenti. Zamolila je Larkina i Kromforda da je ostave nasamo sa Pepeom, uzevši na

rastanku mali magnetofon iz Larkinovih ruku.

— Kasnije ćemo ovo zajedno da preslušavamo, važi?

Nisu se protivili. Iz Lenglija je Larkinu rečeno ko je dr Krejn i kakvo je njeno mesto i pozicija kod direktora. To je, drugim rečima, značilo: kad stigne ona je šef.

— Bićemo u blizini, ako treba...

Sara mu se samo osmehnu i zatvori im vrata ispred nosa.

— Dakle, prijatelju, da vidimo šta si još interesantno našao tamo gde si našao statueta? — obrati se Pepeu hvatajući ga za obe ruke.

Gledala ga je neko vreme blagim, ali na izvestan način prodornim pogledom sve dok nesrećnik nije potonuo u njenim plavim očima.

— Pričaj mi o svemu. Polako... Ja ne žurim, a ne žuriš ni ti. Pričaj slobodno — ponavljala je monotonim glasom.

U sledećih nekoliko minuta Pepe je rekao sve što je znao. Pominjanje čudnog ljudskog kostura kombinovanog sa metalom i žicama zainteresovao je Saru Krejn daleko više nego zlatna statueta. Iako naučnik od glave do pete, ona nije odbacivala nenaučne tvrdnje da su vanzemaljci ko zna kad posetili, ili navra-

čali, na planetu Zemlju, da su crteži u Čileu, lobanja od gorskog kristala, spomenici na Uskršnjim ostrvima — i još mnoga zagonetna dela bila posvećena baš njima ili delo njihovih ruku. I sada, dok je slušala reči primitivnog ribara iz izgubljenog sela u unutrašnjosti, molila je Boga da ono što je čula bude baš ono što je potajno želela.

Sat kasnije, vidno uzbudena, napustila je sobu, naredivši Karlosu Blanki da NI-KO i ni pod kojim izgovorom, bez njenog znanja, ne sme da uzneimirava Pepea.

— Mislim da smo otkrili nešto veliko. Šaljem statu u direkciju. Ti ćeš, Kromforde, lično da je odneseš i vratiš se sa rezultatima. Posle ću vam reći šta mislim da smo našli i kako dalje — rekla je, a potom se povukla u sobu koju joj je Larkin obezbedio.

*
* *
*

Već dva dana iznajmljeni brodić — jahta, opremljen sa dva snažna motora, plovio je duž obala Južne Kalifornije prateći nekoliko velikih kitova. Leslie Eldridž, Tabasko Pit i Sumiko uživali su posmatrajući te najveće sisare na planeti kako mirno plove ro-

neći u plavetne dubine, izbijaju na površinu i izbacujući kroz otvor na vrhu glave prave gejzire vode i vazduha.

— Da li je istina da ove životinje poseduju neku vrstu inteligencije? — upita Tabasko koji je plovio najvećim delom mora i okeana pre nego što je bacio sidro u San Francisku.

— Nisam stručnjak za kitove, ali, u svakom slučaju, pametni su što se klone nas ljudi — odgovori Leslie.

— Ljudi su bezdušni. Eto, i te divne životinje i delfine čovek je podredio sebi. Videla sam na TV kako obučavaju delfine i orke da nose razne sonare, eksplozive i šta ti ja sve znam... Pitam se kada će se i sami gangsteri setiti da ih zloupotrebe, recimo za švercovanje narkotika, zlata i ostalog — javi se Sumiko.

No, ubrzo zameniše sumorne misli idejom da stave boce i skoče u dubine posmatrajući kitove i u takvoj sredini.

I tako su im dani prolazili u promenljivom, uglavnom, dobrom raspoloženju. Činilo se da neprimetno i slučajno sve više plove ka severozapadnom delu Meksika, ka mestu Tekoman. To je prvi primetio Tabasko Pit.

— Hej, deco, još malo pa stigismo u Meksiko. Nadam

se da nikome od vas to ne smeta.

Lesli je samo odmahnuo rukom, a Sumiko je gledala nekud ka pučini. Znala je ona dobro da Lesli još od prvog dana kada su se ukricali namerava da doplovi do obala Meksika. Nije jedino znala do koje luke i šta će biti dalje. Nije htela ništa da zapitkuje, kad dođe vreme Lesli će joj to već reći.

Jednog letnjeg sutona njihova jahta uplovila je u luku Tekomana, Bilo je to tipično primorsko mesto puno istorijskih spomenika koji su sveđočili o osvajачkim danima, konkvistadorima i najezi katoličke crkve. Pošto su prepustili Pitu da reguliše zakonske formalnosti oko jahte i papira, Sumiko i Lesli mu pokazaše na obližnji restoran i odoše zagrljeni. Ništa na šta su nailazili nije nagoveštavalo da se baš u tom živopisnom gradiću nalazi i sedište Emilijana Kučilja, jednog od petorice narko šefova. Pa ipak, onaj Meksikanac nije lagao na samrti. Lesli je znao da će kad-tad naleteti na Kučilja. U svakom slučaju pomoći će mu da on njega nađe.

Imao je najbolji mamac za Kučilja: novac.

Puno novca.

Kada su se posle prave gozbe prijavili u hotel »Morska zvezda«, Lesli neprimetno tutnu recepcioneru pedeset dolara u šaku i namignu mu. Ovaj ga upitno pogleda, ali mu Lesli dobaci na španskom »kasnije«, i ode za Pitom i devojkom. Umorna Sumiko ode na spavanje dobacivši Lesliju i Pitu da mogu malo da švrljaju, ali da paze šta rade.

Kada se Lesli ponovo našao kraj recepcije, onaj momak mu odmah priđe.

— Senjor?

— Moj prijatelj i ja želimo malo da se kockamo. Mislim, da odigramo neku pravu partiju. Možete li da nam pomognete?

Leslijev pogled kao i glas bili su sugestivni, brišuci usput svaku sumnjičavost. Recepcioner se osvrnu oko sebe, a ztim mu tutnu malu vizit kartu.

— Samo recite da vas šalje Espozito, si?

Lesli mu namignu zaverenički i umuva u šaku još pedeset dolara. Napolju uhvatiše taksi i Lesli vozaču dade adresu sa posetnice.

— Smem li sada da pitam gde idemo? — prošaputa Tabasko.

— Da švrljamo, zar si zaboravio da smo dobili dozvolu? — nasmeši se Lesli, pa

dodade: Ništa ne brini. Ide-
mo u izvidnicu. Odigraćemo
nekoliko partija i baciti ma-
mce. To je sve. Posle na spa-
vanje.

Taksista očigledno nije prvi
put vozio na dobijenu adre-
su i nekoliko puta je bacao
pogled na putnike. Lesli je
te poglede odmah registrovao,
ali ničim to nije pokazivao.
Najzad zaustavi automobil
pred ulazom u vilu koja je
podsećala na hacijendu i lju-
bazno se ponudi da ih sače-
ka. Lesli ga otpusti potapšavši
ši ga po ramenu i zakačivši
mu uzgred spretno, pod krag-
nu sakoa, minijaturnu »bu-
bu«. Da je bio u pravu uve-
rio se već posle nekoliko mi-
nuta. U sićušnoj slušalici ko-
ja mu je bila zakačena za uš-
nu školjku, kao minduša, za-
ču glas taksiste:

— Gringosi su pominjali
poker i bacanje mamaca. Pro-
verite ih detaljno!

Da je bilo drukčije Lesli bi
posumnjao da će te večeri
naći na pravi trag. Ovako,
samo se osmehnuo.

Čim su ušli u veliku sobu,
ugledali su nekoliko stolova
za kojima se igrao rulet. Sa-
mo oko dva stola okupili su
se pokeraši. Lesli pođe do
kase, razmeni deset hiljada
dolara u žetone i polovinu
tutnu Pitu u šake.

— Idi, probaj sreću na ru-
letu, a posle možeš da mi se
pridružiš. Biću za onim sto-
lom desno — reče preko ra-
mena smeškajući se.

Na mesto je čekao jedva
desetak minuta. Onda jedan
od igrača, čije se lice kupalo
u znoju, odgurnu stolicu i
napusti igru.

Lesli zatraži dozvolu da se
uključi u partiju i prisutni
ga s radošću dočekaše čim
su videli da su mu šake pune
žetona.

Igra je bila gotovo mlaka.
Lesli je više pažnje obratio
na igrače, nego na igru. Brzo
je shvatio da je samo jedan
od igrača, momak maslinaste
boje kože i poduže, nauljene
crne kose, jedini pravi poke-
raš. Ovaj jednog trenutka, dok
je pobednik skupljao čip, bez
ustezanja izvadi srebrnu ku-
tiju, otvori je i ušmrknu dva
puta kokain. Obrisa nos, a
onda obrati pažnju na pri-
došlicu.

— Senjor, možda je igra
malo spora i hladna za vas.
Šta kažete da je zagrejemo,
ha?

Lesli se osvrte kao da tra-
ži onog kome su ove reči upu-
ćene, a zatim upre prstom u
sebe.

— Da, vama se obraćam,
senjor. Dakle?

— Što da ne. Pare ionako postoje samo da nečemu posluže. Hajde. Da li je čip od sto dolara mnogo za vas, senjor? — uzvratil Leslie imitirajući kockara.

Ovaj se za trenutak namršti, pokuša da »pročita« nadobudnog gringa, pa, kad mu se Lesliejev izgled lica učini dovoljno blesavim, odmahnu rukom.

— Ne, nikako. Ako vam krene, slobodno povećajte. Ovde ste da se zabavite, zar ne?

Lesliju je odmah bilo jasno da ga kockar »navlači«, jer je bez napora dobio prve dve partije.

»U redu, prijatelju. Neka bude po tvome«, pomisli Leslie, a glasno reče:

— Iskoristiću vašu veliku ponudu. Neka čip bude... dvesta dolara. Šta kažete?

Meksikanac se pobedonosno nasmeši.

— Da sam na vašem mestu i da me sreća služi kao vas, ja bih čip podigao na pet stotina dolara. Ali, vi odlučujete — uzvratil tobože ravnodušnim glasom.

— Pa... neka bude. Jednom se živi, zar ne? — pljesnu Leslie šakama.

Kockar se sada potpuno izmenio. Poče besomučno da

petlja sa deljenjem, da blefira, izaziva... ali je jedino uspeo da izgubi velike pare u roku od nepunih sat vremena.

— Ja... nemam više gotovine. Ako pristajete da vam dam priznanice do... recimo sutra uveče — počel Meksikanac da muca.

— Jasno, senjor, mada više volim keš, ali vi ste me savetovali da igram na veliko i, eto, bili ste u pravu.

Pola sata kasnije Leslie je pred sobom imao dve priznanice na pozamašne svote. Meksikanac je očigledno bio u čorsokaku. Još pre prve priznanice dao je neprimetan znak glavom jednom od svojih ljudi da izađe iz kockarnice. Međutim, Leslie je to primetio, kao što je upamtio i lik čoveka.

— Hej, Les momče! Vidi, posrećilo mi se. Pare koje si mi dao udvostručio sam! Ha, šta kažeš?! — odjeknu veseli glas Tabasko Pita.

Njegov uspeh delovao je na kockara preko puta Leslieja kao crvena marama na razjarenog bika. Naglo je skočio. Taman je hteo da prospe neku kletvu kad mu se Leslie osmehnu:

— Senjor, ako vas je gubitak izbacio iz koloseka, evo, vraćam vam vaše priznanice...

i pare. Ovo je samo igra — poče pomirljivim tonom kad u prostoriju banuše šestorica momaka s revolverima u šakama.

— Policija! Neka svi ostanu na svom mestu! — naredi jedan od njih. Lesli ga odmah prepoznaše. Bio je to ortak njegovog partnera u pokeru.

— Pite, počinje zabava. Ovo nije policija — došapnu Lesli Pitu.

— Vidim i ja, momče. Vidim, ne brini — uzvрати Pit kroz zube gurajući istovremeno svežnjeve novčanica u džepove.

Za to vreme kockar i »policajac« izmenjaše poglede i onaj prvi krenu pravo na Leslija.

— Dokumenta — naredi.

— Zašto? Šta sam skrivio? Kocka je ovde legalna, zar ne?

Njegovo pitanje kao da zbuni momka i on potraži pomoć od kockara. Ovaj ga zbog toga opsova na maternjem jeziku, okrete mu leđa i jednostavno ode.

— Pite, idemo i mi — reče Lesli skupivši žetone i priznanice.

Stigli su bez problema do vrata kad se prava lavina sruči na njihova leđa. Samo, napadači su se zatrčali. Brže nego što su dotrčali do dvo-

jice gringosa, poleteše na trag. Jauci, lomljava kostiju, nameštaja i ambalaže začas se pomešale sa vriskom nekoliko dama i uzbuđenim glasovima muškog dela gostiju. Sve to potraja tek tri minuta. Dok su prebijeni napadači ustajali tražeći pogledima one koji su ih poslagali na pod kao cepanice — njih dvojica već su sedala u taksi koji je upravo pristigao. Lesli se nije začudio kad je u vozaču prepoznao istog onog momka koji ih je dovezao u vilu. Pitu je taj detalj promakao.

— Baš smo im pokazali, ortak, zar ne? — upita trljajući zglobove.

— Da. Pitam se šta će uraditi sutra uveče kad dođem da naplatim one priznanice — reče Lesli glasno kako bi ga vozač i čuo i razumeo.

Ostatak vožnje proveli su u tišini. Tek kada su napustili vozilo Lesli Pitu skrenu pažnju na vozača koji je odmicao.

— Što mi nisi rekao ranije da pokažem tom kurvinom sinu?

— Nije bilo potrebe. Seti se, noćas smo bacili mamce. Zar si zaboravio?

Pit se udari šakom po čelu i nasmeja. Onda se uozbi-
lji.

— Momče, koga, u stvari, juriš?

Lesli ga pogleda u oči. Pogled mu je bio odlučan, preteći.

— Jednog od narko-šefova. On je u ovom gradu. Kladim se da je ona vila gore jedna od njegovih lokala, a onaj kockar koji se fiksao onako otvoreno svakako radi za nje. Ne bih se čudio da nas šef lično dočeka kada se pojavimo sutra uveče.

Pit je neko vreme ćutao.

— A, Sumiko? Šta ćemo sa njom?

— Ide i ona. Tu si ti. Prema tome, ne brinem. Ti si ionako njen ser Galahad, vitez zaštitnik, zar ne?

Tabasko Pit oseti kako mu se grudni koš nadima od ponosa. Da, onako u šali, sto puta je rekao Sumiko da je on njen ser Galahad. I bio je to. Bio je spreman da za nju umre bez razmišljanja.

* * *

Emilijano Kučiljo, o kome su dvojica nerazdvojnih prijatelja razgovarali, nalazio se tog trenutka za šankom jednog od noćnih klubova koji su mu pripadali. Čekao je da se pojavi Ted Larkin i objasni mu šta se to dogodilo sa tovarom droge i njegovim momcima.

Larkin se pojavio sa za-kašnjenjem od skoro čitavog sata. Nije se ni pravdao. Seo je za sto u najudaljenijem separeu i sačekao da ih kelnerica posluži. Nije sačekao ni da Kučiljo ospe paljbu.

— Nema vajde od kuknjave. Znam da si izgubio dva miliona, ali i ja sam u sosu. Moji direktori ne uvažavaju opravdanja. Zato je najbolje da smislimo kako da nadoknadimo štetu.

Kučiljo proguta kletvu, otpi gutljaj pića, pa podiže obrve u znak pitanja.

— Za sada nemam još ništa određeno. U svakom slučaju daj znak tvojima da prenesu novu pošiljku. Ovog puta, čekaj da ti objasnim, ovog puta i MOJI ljudi će ići sa tvojim momcima. U redu? Nego, da te pitam nešto. Ti si rođen u ovoj pokrajini, zar ne?

— Da, otkud ti to znaš? — iznenadi se Kučiljo.

— »E, moj brajko, kad bi ti znao šta ja sve znam o tebi« pomisli Ted, a naglas nastavi:

— Nije bitno. Važno je da znam i važno je da si ovde u svom dvorištu. Koliko poznaješ lokalne priče o tradiciji, o Astekama... o legendama?

Kučiljo postade oprezan. Kao da mu nešto sinu, on se

zagleda u Larkina. Oči su mu igrale kao na zejtinu.

— Zašto se interesuješ za Asteke? Našao si njihovo blago?

— Ma ne... U stvari, postoje neki nagoveštaji, pa sam kod tebe hteo da proverim. Ako nešto bude svakako ću ti reći na vreme. Pa ti si moj ortak, zar ne?

Kučiljo povuče dim iz »havan« i odmah ga zali gutljajem kvalitetne tekile. Još kao dečak, u svom selu, slušao je legende o Astecima, o izgubljenom plemenu koje je otišlo da služi Boga sunca u zabranjenoj zemlji iza pakletog ponora...

— Vidim da duboko razmišljaš. Znači, nešto si našao?

— Ma ne... U stvari, postoje neke legende, ali ko u njih da veruje. Proveriću i javiću ti... uskoro — završi oponašajući Larkina.

Sedeli su još neko vreme uz piće, a zatim Larkin ode.

Kučiljo počeo da prebira po uspomenama. Kao klinac, sa ostalom decom iz šela, voleo je da sedi kraj starijih i iz prikrajka sluša stare priče, mitove i legende. Oduvek mu se najviše sviđala i najviše ga okupirala priča o izgubljenom plemenu, tamo negde iza velikog ponora i džungle koja

je gotovo neprekidno bila zastrta gustim velom magle. Pokuša da se priseti da li je neko od ljudi koje poznaje ikada zakoračio u tu džunglu?

Kao da samom sebi želi da dâ odgovor, on odmahnu odrečno glavom.

— Ma kakvi! Ko bi mogao da pređe onaj ponor i brzake. Ali...

Naruči još jedno piće i zaključio kako mu je veće dobro prošlo. Međutim, sudbina je htela da noć još ne izruči sva iznenađenja.

— Senjor, traži vas neki čovek. Eno ga na vratima. Naši ga ne poznaju, a vi ste naredili — objašnjavala je hostesa.

Raspoloženiji nego obično, Kučiljo je potapša po zadnjici i naredi joj da puste čoveka, naravno, pošto ga dobro provere i razoružaju — ako ima oružje.

Nešto kasnije priđe mu čovek njegovih godina, ali oronuo. Smešio se kao da su se maločas rastali.

— Hej, Emilio, hombre, to si stvarno ti?! — povika šireći ruke.

— Polako, čoveče. Ja jesam Emilijano, ali se ne sećam da te poznajem i da možeš da me zoveš imenom — uz-

vrati Kučiljo streljajući čoveka očima.

Ovaj zbunjeno zastade. On da malo bolje pogleda Kučilja, njegovo negovano lice, zaglađenu kosu, skupo odelo, ukrase na prstima i dijamantsku iglu u kravati, a potom baci pogled na svoje jeftino, konfekcijsko odelo koje je odavno izgubilo prvobitnu boju i kroj.

— Izvini... Zaneo sam se. Dabome da me se ne sećaš. Bilo je to davno. U stvari bili smo još deca. Ja sam Enrike Kabal, tvoj rođak iz Naohé... Ha, sad se sećaš, zar ne?

Kučiljo se naže i bolje pogleda čoveka. Zar je moguće da je to onaj veseli momak uvek spreman na šalu, veliki zavodnik...

— Enrike? Ti si... Enrike?

Znaci prepoznavanja počеше da mu se javljaju u pameti. Enrike se osvrte, pa laganim pokretom šake pokazao na sopstveni stomak.

— Sećaš se šta imam ovde?

Kučiljo zatvori oči. Uspomene nahrliše, a slike u njegovom sećanju počеше da se smenjuju vrtoglavom brzinom.

Bilo je pozno leto kada su njih dvojica sišli na obalu reke koja je izbijala iz Paklenog ponora. Uspeli su čak i

da preplivaju brzake i dohvate se druge obale kada ih je napao jaguar. Kučiljo je skočio u reku, a zver se okomila na Enrikea. Lepo je video kada je zver zagrizla u slabine njegovog rođaka. Tada se u njemu nešto prelomilo i on uz divljački krik istrže stari nož iz pojasa oko struka i navali na jaguara. Da li je uspeo da ga teže povredi, ili je zver, zbunjena napadom i vrištanjem ustuknula, to nikada nije saznao. Tek, jaguar zareža još dva-tri puta da bi zatim nestao u gustom spletu ogromnog lišća, puzavica i trske. Kučiljo je nekako previo rođaka, preneo ga na drugu obalu i odneo u selo.

— Ožiljak... jaguar — promuća.

— Si, Emilijano. Si, kompadre... Onda si mi spasio život.

Kučiljo zagrlji čoveka i povede ga za sto u uglu. Bujica nedorečenih pitanja i odgovora brzo su se preplitali. Onda Kučiljo podiže ruku:

— Nije toliko važno, ali kako si me našao? Od onda je prošlo više od dvadeset godina.

— Dvadeset pet tačno — dopuni ga Enrike. — Ne možeš ni da zamisliš gde sam čuo tvoje ime, hombre. Go-

re... u Majamiju. Si! Tamo sam radio kao kelner u nekoj rupi. Jedne noći, pre neki mesec dana, možda i manje, dva gringosa, ološ neki, pomenuše tvoje ime. Začudilo me da momci kakvi su oni poznaju MOG Emilijana. Nastavio sam pažljivo da slušam — i zaključio da je ipak reč o tebi. Znaš, gringos su počeli da ti se podsmevaju i platili su za to.

— Podsmevaju? Kako? I kako su platili?

— Ah, znaš kako se oni već podsmevaju nama momcima iz Meksika. Zato sam im sipao nešto što nikada nisu probali. Bili su veseli kada su seli u njihova velika kola. Brzo sam izašao na zadnji ulaz — gazdi nisam rekao da ga napuštam — i krenuo sam mojim starim »US army« džipom za njima. Nisu daleko stigli. Zaustavili su na prvom parkingu, koji je, srećom, bio prazan. Kada sam im prišao, spavali su smeškajući se. Tako su i otišli u pakao — izvrši Enrike pokazujući palcem kao da nekome seče grlo.

Emilijano ga je posmatrao pomalo s nevericom. Onda se još jednom pojaviše slike iz dalekog detinjstva i on se priseti kako je Enrike bio vešt u baratanju nožem. Istog tre-

na nož izlizane drške, starog i istrošenog, ali blistavog i oštrog sečiva, pade na sto.

— Evo ga... tvoj nož. Njime si napao jaguara. Njime sam isekao gringose — reče Enrike tiho.

Kučiljo odmah prepoznađe svoje staro i jedino oružje, a onda se trže. Kako li je Enrike proneo nož pored telohranitelja? Odbrusiće im to prvom prilikom. Onda ugleda starog prijatelja kako veštim potezom vraća nož u kaniju koja je visila na grudima vezana kožnim remenom oko vrata.

— Nikada se ne razdvajam od njega, amigo. NIKADA!!!

Popiše nekoliko tekila pre nego što Enrike nastavi.

— Znam ko si postao i čime se baviš. Daleko si dogurao. Vidiš, ne zavidim ti. Naprotiv, srećan sam zbog tebe. Sada znam da mogu i da ti pomognem. Imam nešto za tebe. Posao...

Kučiljo se diže i zagrlji prijatelja.

— Posao?! Ma ko... posao. Noćas se provodimo. Idemo u moju kuću. Reci mi kakve devojke voliš! domaće ili one druge. Imam i Japanke i Kineskinje i plavuše iz Las Vegasa... samo reci.

— Povedi sve. Do jutra ću se odlučiti — kad ih sve isp-

robam — nasmeja se iznenađni posetilac iz prošlosti.

Kučiljo se nije hvalisao na prazno. Pošto je znao ko je njegov prijatelj i rođak iz detinjstva, Enrike je očekivao raskoš, ali ono što je video prevazilazilo je sve njegove fantazije. A tek devojke...

Začas su se okupile oko gazona i smerno saslušale njegove želje.

— Ovome ovde ne smete ništa da odbijete. Gledajte da bude ujutru zadovoljan, inače...

Devojke požuriše da se okale o Enrikea, utrkujući se u pokazivanju svojih draži. Ovaj nije mnogo birao. Grlio je jednu, pipao drugu, a pogledom svlačio treću...

Noć je bila burna. Devojke su se smenjivale, odlazile da se okrepe, popiju nešto — a Enrike je hvatao one koje su mu bile pri ruci, kao da ne zna za umor. I sve vreme je prazio flašu za flašom tekućine.

Emilijano Kučiljo je sve to posmatrao na verujući sopstvenim očima. Vrhunac svega je doživeo kad mu, negde pred zorom, Enrike priđe noseći na dlanu nekakvu kuglicu sivo-bele boje.

— Nisam hteo da zloupotrebim tvoje gostoprимство, amigo, niti da pred tobom

izigram mačoa. Ne, verujem. Hteo sam da ti pokažem šta OVO može da učini od čoveka — reče potpuno trenim glasom.

Kučiljo se zagleda u sivo-belu kuglicu.

— Droga? — upita ne skrivajući prezir.

— Možeš i tako da je nazoveš. Samo, ovo nije ništa od onog čime ti trguješ i što može da se nađe na ulicama gore, u Americi — nastavi Enrike. — Uostalom, zar ti izgledam ufiksna?

Kučiljo nikada u životu nije oprobao nijednu vrstu narkotika, iako je prodao ko zna koliko tona. Prezirao je narkomane, iako je na njihovoj nesreći i smrti sagradio sopstveno bogatstvo. Zagleda se u prijatelja iz detinjstva. Ne, ni traga od uobičajenih znakovna drogiranosti.

— Šta ti je to? — upita kratko.

— To je posao koji sam hteo da ti predložim. Ovoga ima negde iza Paklenog ponora. U svakom slučaju, odande je stiglo. Kako? To je tajna. Ma ne. Nije tajna za tebe, nego i za mene. Ovo sam našao u jednoj staroj kožnoj torbi u našem selu... negde na mestu na kome se nekada nalazila koliba plemenskog vraća. Znam da sada tamo

nema žive duše. Otišao sam tamo da ispunim sebi želju — i našao sam ovo. Ti se sećaš priča o tome da je nekada davno vrač Kahula Kuli otišao iz sela da služi Boga Sunca koji se spustio kočijom u vulkan? Onda se sećaš i priča o njegovim natprirodnim moćima. Siguran sam da je ona torba bila njegova, a moć su mu davale ove kuglice — zaključi Enrike Kabal.

Kučiljo je dugo ćutao. Raznorazne misli počеше da mu kolaju glavom. Malo-pomalo, Larkinova zapitkivanja od prošle večeri počеше da se mešaju sa pojavom druga iz detinjstva. Mora da se naglo uozbiljio, jer ga Kabal uhvati za mišicu.

— Šta je, brate? Nešto te muči? Sumnjaš... u mene?

Emilijano se trže. Zar je moguće da su mu trenutne misli bile toliko providne?

— Da li si još nekome, bilo kome, pričao... pokazao TO?

— Ah, to te muči. Ma kakvi. Ti si JEDINI koji zna za ovo. Kunem ti se, Emilio... Pa ti si jedini čovek koga još imam na ovom svetu!

Kučiljov grč popusti i on zagrli Enrikea.

— Svakako, hombre, svakako. Izvinjavam ti se zbog ne-

dolične sumnjičavosti. Oprosti, molim te.

I sam je bio zapanjen sopstvenim rečima. Zaboravio je kada se nekome izvinio u poslednjih nekoliko godina i kada je nekog molio za oprostaj.

— Hej, kompadre, ti meni ne moraš da se izvinjavaš, niti da tražiš oprostaj. Tebi je sve unapred oprosteno — oduševljeno povika i Kabal.

Tek tada pođoše na počinak, obasjani rumenilom ranih sunčevih zraka koji počеше da se pomaljaju iznad krošnji visokih lisnatih palmi.

*
* * *

Već dan kasnije Kromford je doleteo specijalnim avionom iz Vašingtona. Bez reči je predao Krejnovoj tamnoplavu fasciklu na kojoj je pored onog »stroga tajna« stajao i crveni pečat na kome je pisalo: »Samo za tvoje oči«.

Sara Krejn stavi naočari i, pošto upali lampu na stolu, otvori fasciklu. Unutra se nalazio samo jedan list papira sa poznatim zaglavljem. Na sredini lista stajala je kratka poruka:

»Zlatna statueta ima u sebi i nepoznati metal otporan na sve poznate hemikalije i na mehaničko oštećenje. Nađi

izvor po svaku cenu. Ako treba, šaljem o još ljudi«.

Pošto je nekoliko puta pročitala poruku, Sara zapali hartiju, izmrvi prstima pepeo, a zatim ga sasu u lavabo. Op-
ra ruke i vrati se u sobu.

— Pozovi Larkina. Pred nama je posao kakav do sada još nismo imali. Biće teško, ali obećavam vam avanturu kakvu niko pre nas još nije doživio — reče glasom punim uzbuđenja.

Bred Kromford bio je iskusan operativac, što će reći da se teško uzbuđivao. Njemu je bilo važno da ima cilj i da može da obezbedi način i sredstva za njegovo ostvarenje. Sve ostalo bilo je nevažno. Čak i cena za postizanje uspeha. Bilo kakva cena.

Kada je Larkin stigao posle četrdesetak minuta, Sara Krejn mu reče šta je sve saznala od ribara iz sela blizu ušća reke u more.

— Nabavi dva vozila, terenska, detektor za podvodna istraživanja, ronilačku opremu i hranu za... nedelju dana — naredi devojka.

Larkin, koji je naučio da sluša naredbodavce, brzo u sebi ponovi ono što je devojka upravo rekla. Onda podiže pogled i upita:

— Kad krećemo?

— Koliko ti treba da spre-
miš ono što sam tražila?

— Par sati.

— Onda krećemo sutra iz-
jutra, rano.

Rastali su se prepušteni
svako svojim mislima.

* * *

Još troje ljudi, obuzeti sva-
ko svojim mislima, uživali su
na toplom popodnevnom sun-
cu ispruženi po mekim fro-
tirskim prostirkama na palu-
bi jahte.

— Mogao bih ovako satima
— progovori Tabasko Pit.

— I ja — procvrkuta Su-
miko. — Samo, bojim se i
da pomislim koliko nam je
lepo...

— Zašto, devojčice? — og-
lasi se i Lesli, iako je znao
odgovor.

Sumiko se izdiže na lakto-
ve i zagleda mu se duboko u
oči.

— Znam da ovde nismo
samo zbog odmora. To sam
shvatila još onog dana kada
je Pit zakupio jahtu. Kada
krećeš u akciju? Ne... nije
ni važno. Važno je da sam
ovog puta kraj tebe. Hvala
ti, ljubavi...

Ne obazirući se na plavo-
kosog diva, ona dopuzi do vo-
ljenog čoveka, leže preko nje-
govog toplog tela i poče sve
strasnije da ga ljubi.

Tabasko Pit prvo okrete glavu na drugu stranu, a potom, huknuvši, skoči preko niske ograde palube i zaroni duboko u plavetnilo zaliva. Ronio je dugo otvorenih očiju uživajući u podvodnom svetu. Nekoliko puta pojavljivao se na površini, ali tek toliko da uzme vazduh i ponovo zaroni.

Tako nije ni video trouglasto peraje tigar-ajkule koja je u potrazi za hranom dolutala u zaliv.

Na njegovu sreću, taj znak opasnosti primetio je Lesli. U trku je dograbio tanto nož i bez objašnjenja odleteo preko ograde. Sumiko uzviknu kad ugleda peraje, ali znala je da sama ništa ne može da učini. Pratila je Leslija koji je dugo ronio pre nego što je izbio na površinu. Udahnuvši duboko, Lesli počeo da lupa po površini vode nadajući se da će opasni stanovnik okeana uhvatiti ove zvuke i makar za trenutak zastati ako ne i promeniti pravac kretanja. I, zaista, neman kao da je za trenutak oklevala na koju stranu da krene. Levo je ugledala čupavu glavu Tabasko Pita koji je bio okrenut leđima, a desno je iz vode iskakalo preplanulo, snažno telo Leslija Eldridža. Morska neman konačno oda-

bra ovaj drugi, veći komad i ustremi se na tu stranu. Lesli odahnu i brzo, koristeći dano naučene tehnike disanja pripremi organizam za duži boravak bez vazduha pod vodom.

Ajkula je stigla u trenutku kada se snažno telo minde našlo tri metra pod površinom. Ninđa je licem bio okrenut ka površini tako da je jasno mogao da vidi ajkulu kako se primiće strelovitom brzinom. Kada je ušla u zonu napada, ona se naglo izvrnu na bok otvarajući istovremeno velika usta sa tri reda oštarih, iskrivljenih i užasno velikih zuba. Lesliju ovo nije bio ni prvi susret sa ajkulama ubicama, ni prvi okršaj sa nekom od njih. Tanto u njegovoj desnoj šaci za tren promeni položaj. Vrh sjajnog sečiva samo se za santimetar izdiže sa nadlaktice dok čitavo telo minde jednim trzajem izmače naletu strašnih čeljusti. Oštro sečivo zapara trbuh zahuktale nemani u dužini od metar i po... Za trenutak izgledalo je kao da to nema efekta. Onda ajkula napravi nagli zaokret shvativši da je plen izmakao i, baš kod tog zaokreta, sadržina njene utrobe izlete u vodu. Neman počeo da cima glavom levo-desno, gore-dole, a zatim poku-

ša još jednom da napadne. Međutim, rana je bila smrtonosna. Snažno telo i rep, pomoću kojeg je postizala vrto-glave brzine, gubili su snagu i velika tigar-ajkula lagano počeo da tone.

Sumiko, koja je u međuvremenu dohvatila snažni dubin, ugleda na površini crvenu mrlju. Već joj krik zastade u grlu kad uz sam rub krvave mrlje izroni Lesli. Okrenuo se i mahnuo joj, a zatim do njenih ušiju dopre i njegov glas.

— Hej, mornaru, smeš da se trkaš do jahte? — pozva on Pita.

Desetak minuta kasnije plavokosi Pit s nevericom je zagledao čas devojkicu, čas veronog drugu.

— Znači tako... zamalo da poslužim kao ručak tigar-ajkuli, a da toga nisam ni bio svestan. Ako, tako mi i treba. Zaboravio sam da ovo nije ni moj, ni vaš bazen... — počeo da prekoreva samog sebe simpatični div.

Sumiko za trenutak nestade u potpalublju da bi se uskoro pojavila noseći u šakama šest konzervi australijskog piva »okićenih« ledenim iglicama.

— Dođi da se utešiš, ti veliki derane. U stvari, mislim da je ajkula imala sreće što

je pala šaka Lesliju, a ne tebi — počeo da ga zadirkuje.

Nešto kasnije, uz okrepljujući obrok, Lesli je obavesti da svi troje idu noćas u vilu da okušaju kockarsku sreću.

— Pit i ja smo sinoć bili srećne ruke. Ne vidim razloga da i sama ne okušaš sreću. Nisi kockar? Pa nismo ni mi — nasmeja joj se Lesleći je nežno.

Te večeri, ili bolje reći noći, krenuli su taksijem na poznatu adresu. »Njihov« taksista ih je uzalud čekao. Oni su krenuli iz luke.

Na ulazu ih dočekaše momci sa kojima su se, ili bar sa nekima od njih, sukobili prošle noći. Međutim, ničim nisu pokazivali da ih poznaju, niti da će ih napasti. Lesli zato postade još oprezniji.

— Rekla bih da ste vas dvojica sinoć imali i drugu vrstu zabave, osim bacanja kockica i mešanja karata — pećnu ih Sumiko kojoj ništa nije moglo da izmakne.

Predusretljiva hostesa brzo ih povede do bara, posluži pićem »na račun kuće«, a onda ih pusti da se sami opredele za igru. Taman su naručili i drugu turu ukusnog koktela u kome je dominirao jamajka rum i sok od ananasa, kad Lesli za trenutak ugleda poznato lice taksiste od

prethodne noći. Nije ništa rekao, samo je neprimetnim pokretom bolje namestio sićušnu slušalicu u levom uhu. Nešto kasnije čuo je i sledeći razgovor:

— Senjor Kučiljo. On je ovde... Da onaj gringo i njegov ogromni pajtaš. Oni što su prošle noći...

— Gde su? Da li su ih moji ljudi videli? Jesu. Dobro. Nek ostanu mirni dok ja ne siđem. Drži, ovo je za tebe...

Bio je to kraj razgovora. Lesli povede Sumiko i Pita do stola za kojim se igrala bakara i, pošto se smestiše, baci pogled prema vratima kroz koja je taksista pre izvesnog vremena ušao. Sada ga je video kako izlazi trpajući u unutrašnji džep jakne pozamašni smotuljak novčanica. No, njega taksista više nije interesovao. Svu pažnju posvetio je čoveku koji je prošao kroz ista vrata pet minuta kasnije. Znao je odmah o kome je reč. Svi ti narko-šefovi, naročito oni iz Meksika i Južne Amerike, ličili su kao jaje jajetu.

Kučiljo prvo baci pogled po sali, priđe jednom stolu da pozdravi neke goste, među kojima se isticao i jedan visoki oficir meksičke armije, pa tek onda dođe i do njihovog stola.

— Emilijano Kučiljo, vama na usluzi, senjora i senjores — počeo kitnjastim španskim rečnikom. — Nadam se da vam je udobno u mom skromnom lokalu, kao što se nadam da ćete dobar deo sadržine vaših novčanika ostaviti tamo, na blagajni — dodade u šali.

— Zato smo i došli, senjor Kučiljo. Da se lepo zabavimo i ostavimo nešto para na vašoj blagajni. To nam je bila namera i prošle noći, ali vaš skromni lokal bio je više nego izdašan prema nama. Evo sve pare od sinoć su ovde, a dodaćemo i nešto naših para. Sve za dobru zabavu — odgovori mu Lesli na tečnom španskom jeziku koristeći se istim kitnjastim rečnikom.

Kučilju oči zasjaše kad ugleda hrpu novčanica, ali još više zbog toga što je osetio da pred njim stoji pravi dvonožni tigar. Strančeve oči su se smeškale, ali on je u njima uspeo da nasluti onu pritajenu vatru, onu opasnost koja začas život pretvara u smrt. Znao je da mora da bude oprezan.

Onda se trže i osmehnu otkrivajući niz besprekorno belih i pravilnih zuba.

— Pa, da se zabavimo, senjor. Želite da nastavimo za ovim stolom, ili možda želite

nešto ozbiljnije, neku oštriju igru?

— Ja lično više volim nešto oštriju igru. Evo, neka moja devojka i moj drug ostanu za sada ovde, a nas dvojica možemo da probamo i nešto drugo — reče Lesli neprimetno stisnuvši Sumiko za šaku ispod stola.

— Gde mogu da te nađem ako odlučim da vam se pridružim? — javi se Tabasko Pit.

— Ah, senjor, nećemo mi nikud. Samo menjamo sto. Eno, bićemo gore u onom separeu — požuri Kučiljo da odgovori umesto Leslija.

Partija pokera koju je Kučiljo zaigrao bila je sve, samo ne partija pokera. Licitirao je bez prestanka, nestrpljiv da nadigra gringa. Lesli je to osetio i počeo je svoju igru.

— Senjor Kučiljo, moram da priznam da ste zaista oštar igrač i da i vama, kao i meni, novac služi za zabavu. Šteta samo što je ponekad do njega malo teže doći — reče s naivnim izgledom lica koji zamalo zavara i Kučilja.

Već je počeo da se pita kako to da je ovaj mlakonja u pokeru sredio njegove momke... Onda se priseti onih iskrica u očima nepoznatog momka i opreznost ponovo

zauze glavno mesto u njegovom ponašanju.

— Senjor... Eldridž, zar ne, dakle, senjor Eldridž, važna je zabava. Što se novca tiče, njega bar ima u izobilju, samo čovek treba da zna gde se nalazi i kako da ga pokupi!

— Bio bih vam večno zahvalan kada biste mi odali tu »malu« tajnu.

Kučiljo počeo da se smeje. Kada se smirio, spazi hladan pogled s druge strane stola.

— Kažem, bio bih vam veoma zahvalan — nastavi Lesli pokazujući palcem i kažiprstom kao da broji novac.

— Kolika bi bila ta vaša »zahvalnost«? — uozbilji se Kučiljo.

— Pa, mogla bi da dostigne i cifru sa, recimo... devet nula.

Milion dolara bila je zaista suma od koje se svakom normalnom čoveku zavrti u glavi. Kučiljo je na nekoliko računa po bankama širom SAD i Meksika imao desetine miliona dolara, ali ipak je s dužnom pažnjom odmerio stranca. Uostalom, taj milion mogao bi da nadoknadi štetu od prethodne pošiljke u San Francisko. Podiže ruku i za tren oka kraj stola se pojavi domaćica u minimalno kratkoj haljinici.

— Donesi nam nešto lepo da popijemo. Moj novi prijatelj to zaslužuje. Šampanjac... i neka bude kako treba — naglasi Kučiljo koji još uvek nije mogao da se oslobodi nekih primitivnih navika.

— Rekoste »novi prijatelj«? To znači da ćemo, možda, da radimo zajedno — kao začu-di se Leslie.

— Si, senjor, si. I još nešto: čim ispitam jedan posao, krenućemo zajedno. Obećavam vam da to neće biti samo posao, nego vaša najlepša, najluđa avantura...

Popili su šampanjac i ras-tali se kao najveći prijatelji.

— To je ON, zar ne? — upita Sumiko kada su posle sat vremena napustili vilu.

— Da, to je on. Emilijano Kučiljo, jedan od petorice najvećih narko-bosova u Meksiku. Prihvatio je moju ponudu od milion dolara i ponudio mi posao uz avanturu — objasni im Leslie.

— Kakav posao, kakvu avanturu? Jesmo li i nas dvoje u igri? — navali Tabasko Pit.

Leslie nije ništa odgovorio, a Pit huknu.

— Videćemo, momče, videćemo. Još je rano da o tome pričamo.

*
* *
*

Dva »landrovera« opremljena za put po svakojakom terenu napustila su Tekoman preko jugoistočnog predgrađa i uputila se ka zabitom selu siromašnog ribara Korunje. On sam, još uvek pod uticajem sredstava, ljuljao se polusvestan svega onog što se oko njega dešava. Ted Larkin se-deo je pored Sare Krejn, dok je Bred Kromford sam vozio drugi automobil pun opreme i namirnica.

— Znači, sumnjaš da je to što je ovaj siromašak pronašao, taj kostur... nešto vanzemaljsko? — upita po treći put Larkin.

Sara Krejn ga konačno udostoji odgovora.

— Naša laboratorija u Len-gliju bila je nedvosmislena. Ona statueta sadrži metal nepoznat našoj tehnologiji. Zato sam sigurna da su i metalni delovi na onom kosturu istog porekla.. Smela bih u sopstveni život da se kladim da je reč o kiborgu, odnosno nje-govim ostacima. Jedva čekam da stignemo na lice mesta i da se u to sama uverim — govorila je doktorka Krejn kao u groznici.

Iako mlada i lepa, ova žena je čitav život posvetila nauci. Muškarci u njenom životu bi-

li su samo prolazna pojava. Uzimala ih je kada je to od nje zahtevao njen nagon za seksom i isto tako ih odbacivala kada bi se zadovoljila. Nekako je oduvek osećala da će jednog dana otkriti nešto što drugima nije uspelo, nešto što će opravdati sva njena nadanja i nadoknaditi joj sve godine uložene u istraživanja i studiranja. Ovog časa bila je potpuno sigurna da je na putu da to NEŠTO otkrije i doživi.

Što su više odmicali od obale okeana, put je postajao sve lošiji, a usponi sve češći i sve veći. Iako su »landrove-ri« bili konstruisani baš za takve terene, nisu mogli da se kreću brže nego što je sam put to dozvoljavao. Zato su se kretali sve sporije, a Sara Krejn je sve češće grizla usne.

— Ako tako nastaviš, od tvojih usana neće ostati ništa. Do sela nam je, ako sam dobro proračunao, ostalo još dobrih dvesta kilometara. To znači da tamo stižemo tek sutra oko podneva. Zato se bolje odmori. Uživaj u prirodi — opomena je uz blagi podsmeh Ted Larkin istovremeno joj pokazujući rukom zaista prelepe predele pored kojih su prolazili. Daleko pred njima, kupajući se u belim oblacima, nazirali su se

Kordiljeri čiji su vrhovi i visoki obronci bili okovani većitim snegom i ledom. Niži predeli prelivali su se u mnoštvu boja koje su išle od svetlosive do tamnosmeđe, ili plavičaste. Od podnožja Kordiljera pružala su se bezbrojna brda i bezimena gorja obrasla bujnom tropskom vegetacijom koja je skrivala tragove prohujalih vekova i ostatke nestalih civilizacija. Džungla je imala tu moć da sakrije od ljudskog oka sve ono što je pripadalo prošlosti.

Veče je već palo kada je Larkin najzad zaustavio automobil. On skoči sa vozačkog sedišta i protegli se.

— Šta je? Zašto smo stali?! — povika Sara koja je poslednjih pola sata provela u snu.

— Već je mrak. Umoran sam, a i put je sve opasniji. Ovde ćemo da zanoćimo. Nastavljamo čim svane — oba-vesti je Larkin.

Jedan pogled na krivudavi, pljuskovima izlokani put koji se gubio u mraku ubedi Saru Krejn da je Larkin u pravu. Zato samo odmahnu rukom, pa i sama napusti vozilo Kromford se već parkirao kraj njih i sada je čekao dalja naređenja.

Nebo nad njihovim glavama sve više se osipalo zvez-

dama. Negde na horizontu Sara ugleda zvezdu padalicu. U mislima odlete u daleku prošlost. Mogla je samo da zamisli kako su ove pojave tumačili ondašnji ljudi. Onda tačno iznad svoje glave ugleda nekakav svetleći predmet koji je lagano plovio beskrajem. Satelit? Avion? Ili... nešto treće?

Njena mašta se razbukta. Nad ovim predelima svakako su se nekada kretali svemirski brodovi ostavljajući među primitivnim civilizacijama legende o bogovima...

Ako je onaj kostur stvarno kiborg, ako ima još dokaza... ako... ako...

Sara Krejn se trže od bezbrojnih »ako« i od mogućih odgovora.

Stajala je još neko vreme sa dvojicom kolega iz Kompanije, pojela, automatski, sendvič koji joj je Larkin pružio, zalila ga konzervom koka-kole, a onda bez reči ušla u vozilo i šćućurila se iza zadnjeg sedišta. Poslednje što je čula pre nego što je utonula u san pun svemirskih letilica i raznih vanzemaljaca, bilo je ravnomerno disanje Pepea Korunje koji je najzad, oslobođen narkotika, mirno spavao.

— Ne znam šta doktorka očekuje da nađe tamo u selu

— reče Bred Kromford koji je inače malo pričao.

— Ne znam ni ja, a mislim da ni ona sama, ne zna baš tačno šta očekuje. Dok ne nađemo taj kostur nećemo ništa saznati. Zato hajde da se i mi nekoliko sati odmorimo. Osećam da je pred nama težak i dugačak dan, odmahnu Larkin rukom i smesti se nekako na prednjem sedištu »landrovera«.

Spavao je bez sna. Njegovo snažno telo znalo je da se prilagodi situaciji i da maksimalno koristi trenutke odmora.

*
* * *

Kada nije dobio odgovor na telefonski poziv u Larkinovom štabu, Kučiljo okrete i onaj drugi telefon u zvaničnom preduzeću.

— Gospodin Larkin je otputovao poslom negde u unutrašnjost i biće odsutan nedelju dana — dobio je kratko objašnjenje od Larkinove sekretarice.

— Tako dakle? Posao u unutrašnjosti? Nedelju dana? E, pa prijatelju Larkine, budi siguran da te neću čekati, a još manje ću ti dozvoliti da me pretekneš. Krećem i ja, i to odmah — promrsi sebi u bradu spustivši telefonsku slušalicu.

Sat kasnije, u pratnji svog starog prijatelja Enrikea i još petorice ljudi, odvezao se do heliodroma na kome su stajale dve crveno-crne obojene mašine. Ti helikopteri služili su za prenos robe iz skrivenih laboratorija u centralnom Meksiku, do njegove vile, odnosno luke u Tekomanu. Brzo je rekao pilotima odrediš-te i oni požuriše da obezbede potrebne količine goriva. Pola sata kasnije priđe jedan od pilota, koji ga je najčešće vozio:

— Senjor Kučiljo, ako tamo gde idemo budemo imali još koji dodatni let, biće dobro da jedno vozilo sa gorivom odmah krene...

Kučiljo mu samo reče da sredi sve što je potrebno, a on nastavi razgovor sa Enrikeom Kabalom.

— Da ponovimo još jednom. Siguran si da onoga ima negde iza Paklenog ponora? Jesi. Bueno. Znaš i sam da tamo ljudska noga nije kročila ko zna od kada. Jedina šansa nam je helikopter. Preletećemo preko Paklenog ponora i spustiti se negde u džungli. Valjda ćemo naći nekakav proplanak. Ako ne — pa napravićemo ga sami. Jedno veliko »BUM« i eto ti aerodroma — dodade smejući se.

Kabal se osmehnu, iako je neka neodređena slutnja počela da mu steže grlo. Kučiljo to odmah primeti.

— Šta nije u redu? Kao da ti je oduševljenje odjednom splasnulo, ha?

Kabal se strese, pa se zagleda prijatelju iz detinjstva u oči.

— Kunem ti se, Emilijano, da nisam kukavica. Nešto, nemam pojma šta, nešto me steže tu — pokaza na grudi. — Možda je to onaj iskonski strah od Paklenog ponora, od tajni koje leže s njegove druge strane. Možda sam se naslušao mnogo legendi kao klinac. Ne znam. Tek...

Još dok je Kabal govorio, Kučiljo oseti kako se i njemu u grudi uvlači neka jeza, neki nepoznati strah...

— Kompadre. Kad stigemo tamo, prvo će moji ljudi da krenu preko Paklenog ponora. Kad se spuste i jave da je sve u redu, idemo i nas dvojica. Oni su plaćeni da stradaju, ONI, a ne ti i ja. Si?!

Ove reči kao da povратиše. hrabrost i dobro raspoloženje obojici.

Obojica su uživali u predelima preko kojih su, nešto kasnije, preletali. Izgledalo je da se bregovi pružaju u nedogled, kao i zeleno more ispod

trupa helikoptera. Nekoliko puta mašina se zaljuljala, ali je vešti pilot brzo ispravljao i vraćao u normalan položaj.

— Nije ništa strašno, senjor — obavesti ih pilot. — Samo su vazdušne struje iznad džungle jače nego na putu kojim smo obično leteli.

Kučiljo nije baš voleo da leti i zato sigurnost potraži u flaši tekile. Za razliku od nje, Kabal krišom proguta jednu sivo-belu kuglicu, a zatim se nasloni na zid kabine i zagleda u nebeski svod.

— Hej, Emilijano! Šta misliš, ima li gore još nekog? Mislim drugih bića... Znaš sve one priče o letećim tanjirima, o susretima sa vanzemalcima? U SAD sam se naslušao tih priča preko glave. Pitam se koliko je istine u njima?

Kučiljo samo odmahnu rukom uz jedno »ma pusti te priče« i poteže još jedan gutljaj iz poluprazne flaše.

* * *

Sve reči koje je Emilijano Kučiljo izgovorio u poslednjih desetak sati Leslie Eldridž je čuo. I zato, kada je saznao gde se zaputio narko-mafijaš, on unajmi snažni džip i pošto je poneo najnužnije stvari i nešto hrane, pozva Sumiko i Pita da se smeste u kabinu.

Duguljasta torba, od koje se veoma retko razdvajao, ležala je ispred prednjeg sedišta.

Pit, koji je bio nenadmašni navigator, dohvati mapu koju mu Leslie pruži i počne veoma brzo da je razgleda i beleži samo njemu poznate znake. Najzad podiže glavu.

— Les, pred nama je put od oko trista pedeset do trista sedamdeset pet kilometara. Za ovaj automobil to je mačji kašlj. Jedino...

— Jedino ako put ne bude dobar, to si hteo da kažeš?

— Aha, baš to. Ali, tu si ti i zato napred — dobaci Pit uz jedno »jupiiiiiii«.

Samo je Sumiko ćutala. Zнала je da su krenuli na neuobičajeni put i strepela je od onoga što ih na cilju čeka. Ne, nije se plašila opasnosti, ni neprijateljski raspoloženih ljudi. Tu su bila njena dva anđela čuvara. Ne. Nju je plašilo nešto drugo. Nešto nedokučivo, nešto što ni samoj sebi nije mogla da objasni.

— Hej, devojčice, šta kažeš na ovu silnu lepotu oko nas? — prenu je Tabasko Pit kad su izbili visoko iznad zaliva pokazujući joj na sićušne zgrade Tekomana.

— Divno je, zbilja — požuri Sumiko da prikrije svoju zabrinutost.

Međutim, od Leslieja nije ni

umela, ni mogla da sakrije svoje strepnje i strahove.

— Devojčice — začu ona njegov glas — bez obzira šta nas tamo čeka, mi smo zajedno i ništa ne može da nas rastavi. Ništa!

Odjednom je osetila kako joj nova snaga ispunjava grudi i osmeh joj ukrasi lepo lice.

— Znam, Les. Dok si ti tu, i ovaj veliki meda, ja sam najbezbednije svorenje na planeti Zemlji. Jedva čekam da zađemo dublje u unutrašnjost i da osetim dah prastarih civilizacija koje su nestale u onom zelenom okeanu — dodade veselim glasom pokazujući sa druge strane grebena kojim je išao put, a na kojoj je počela da se prostire nepregledna džungla.

Lesli je nekoliko puta nailazio na tragove dva »landrovera«, ali ih nije pominjao. Ma ko da je u pitanju, nalazi se ispred njih što je značilo da neprijatna iznenađenja izostaju.

No, za razliku od Larkina i njegove ekipe, Lesli nije prekinuo vožnju kad je počelo da se smrkava, pa se tako prednost od onih par sati koju su pripadnici CIA-e imali brzo istopila.

Kada je u daljini ugledao dva parkirana vozila, Lesli

prikoči i zaustavi svoje vozilo na jednom proširenju. Tihom, da ne probudi Pita i Sumiko, on otvori vrata i kliznu na put. Kao velika crna mačka odšunja se put dva »landrovera«. Niko nije stražario kraj vozila i on uspe da se sasvim približi. Brzo je prebrojao putnike. Začudi se kad ugleda lepo lice usnule doktorke Krejn. Šta ova lepotica traži u društvu trojice muškaraca, od kojih je jedan očigledno bio domorodac i nikako se nije uklapao u društvo? No, Lesli ostavi vremenu da odgovori na ova pitanja. Vрати se do svog vozila, otpusti ručnu kočnicu i vozilo bešumno prođe kraj usnulih putnika u »landroverima«. Tek kada je odmakao dobar kilometar, Lesli uključi motor i nastavi vožnju.

Zora je počela da rudi kada je ponovo ugledao površinu okeana. Put koji je iz Tekomana vodio pravo ka unutrašnjosti sve vreme je po izlasku na greben lagano skretao prema jugozapadu, dok konačno nije ponovo stigao do blizine obale. Lesli baci pogled i na drugu stranu. Pogled mu se zaustavi na mračnom delu džungle iz koje počne da prima neobične vibracije. U nekoliko mahova haragei zatrepča, ali bili su to

tek slabi signali. On izađe iz vozila, i prišavši samoj ivici grebena, sede. Zatvori oči i usredsredi se na mračni deo džungle. Njegov duh posle izvesnog vremena polete u nepoznato. U mislima je video reku koja je dolazila iz mraka i njegov duh krenu uzvodno. Okolina je postajala sve tamnija — i jednog trenutka on oseti gotovo fizički udarac. Njegov duh naleteo je na prepreku preko koje nije mogao. On se uhvati šakama za čelo.

— Leslie, šta ti je? — začu glas Sumiko.

— Ništa... sve je u redu, Sumiko. Sve je u redu — reče tihim glasom i ponovo uđe u vozilo.

Do ribarskog sela stigli su bez ijedne reči.

* * *

— Hej, vidite li ona dva helikoptera?! — iznenana viknu Ted Larkin pokazujući doktorki Krejn i Pepeu na dve letelice koje ih nadleteše i lagano skrenuše ka zapadu.

— Zašto se uzbuđuješ? Nismo mi jedini u ovom kraju države — pecnu ga doktorka Krejn.

Larkin odluči da svoje sumnje zadrži za sebe. Krejnova je bila čovek od nauke,

dok je on kao operativac proveo najveći deo svog radnog veka i za to vreme naučio da u slučajnosti najmanje veruje. Helikopteri su bili dosta visoko i leteli su naspram sunca, tako da nije uspeo da im vidi ni oznake ni boje, ali je bio siguran da zna čije su vlasništvo.

— Kučkin sin je nešto saznao — promrsi sebi u bradu pokušavajući da se seti da se nije nekako izleteo pred Kučiljom, pa je ovaj brže-bolje požurio da na lice mesta stigne pre njega. Samo, put do ribarskog sela nalazio se više na jugu, a letilice su odletele ka zapadu.

— Videćemou skoro i to — reče tiho, ali dovoljno glasno da ga Sara Krejn jasno čuje.

— Šta ćemo videti uskoro? — upita ga.

— Svašta. Tako nešto i vi očekujete, doktore, zar ne?

Ućutali su i nastavili da se spuštaju prema malom ribarskom naselju.

Dolazak dva velika »landrovera« i troje stranaca svakako je bio događaj za selo. Još kada su spazili Pepea kako se nesvesno osmehuje — ljudi počеше sve više da se okupljaju oko pridošlica.

Pepe povede goste u svoju krovinjaru. No, već posle pola sata svi zajedno izađoše.

— Ljudi, moji prijatelji došli su da nešto ispituju dole na ušću reke i zamolili su vas da im ne smetate u poslu. Za vašu saradnju i pomoć daju vam ovo — reče Pepe pružajući najstarijem ribaru svežanj novčanica. — Kada se posao obavi, biće još para.

Ljudi zagrajaše pri pogledu na veliku hrpu pezeta i brzo opkoliše onog sedokosog ribara galameći i tražeći svoj deo. Dok su se oni raspravljali, troje agenata CIA-e i Pepe posedaše u vozila i odjuriše tri kilometra dalje, bližu mesta na kome je Pepe zakopao nađeni kostur.

Sara Krejn je širom otvorenih očiju posmatrala kombinovani ljudski kostur sa nepoznatom tehnologijom. Posle dobrih sat vremena ona pozva dvojicu agenata i odvede ih u stranu.

— To je to. Ovo je delo ruku civilizacije koja je daleko iznad nas, nekog ko je ko zna pre koliko vekova bio ovde i od slabašnih ljudskih bića napravio stvorenja koja su odgovarala njihovim standardima. Jednom reči, gospodo, otkrili smo najdirektnije tragove posete vanzemaljaca i njihovog boravka na našoj planeti — drhtavim glasom, i ne trudeći se da prikrije uz-

buđenje koje je pretilo da je uguši, reče doktorka Krejn.

Dva agenta gledala su je kao da ništa nisu shvatili. Najzad, posle gotovo trominutne tišine, Larkin pročisti grlo i reče:

— Hoćeš da kažeš da su ono tamo... napravili... vanzemaljci?

— Baš to! Na nama je sada da potražimo mesto na kome su ova bića živela... mesto na koje se spustio sve-mirski brod i...

— Fijuuuu!!! Polako, damo! Naš zadatak nije da tragamo za NLO i vanzemalcima. Znaš dobro ko radi te stvari. Naše je samo da ono tamo spakujemo u vreću i odnesemo u direkciju. Zato...

Larkin nije uspeo da dovrši rečenicu, jer se Sara Krejn ustremi na njega. Kosa joj je bila rasčupana, obrazi upaljeni kao u groznici.

— Na pragu sam nečega za čim sam žudela, o čemu sam sanjala čitavog života! Niko, kažem NIKO me neće sprečiti da idem do kraja. Ako vi ne želite da učestvujete, u redu. Povucite se. Naći ću pomoćnike i sama ću nastaviti. Kad dođemo do PRAVOG otkrića javiću se Agenciji, pa neka oni odluče šta dalje. Ovo neće proći kao Rozvel

1947. godine. Ne... ovo neće tako da skonča.

Larkin učuta i baci kratak pogled na Kromforda, ali ovaj nije pokazivao nameru da se meša. Njemu je još u Lengliju rečeno da je doktorka Krejn gazda, a to je značilo da radi kako ona odluči. Možda bi se Larkin i dalje bunio da mu se misli ne vратиše na Kučilja. Bolje da bude u blizini ako je narkomafijaš pojavi. On je ipak ovde rođen i lakše će doći do podataka i pomoćnika. Zato Larkin pomirljivo raširi ruke.

— U redu, vi ste gazda. Šta dalje?

Sara Krejn se zadovoljno osmehnu. Bez ustezanja počeo da otkopčava bluzu, a zatim i suknju. Trenutak kasnije stajala je samo u mini gaćicama pred dvojicom muškaraca. Obojica su zanemela kad ugledaše raskošnu lepotu tela koje je dotle bilo skriveno ispod staromodne odeće. Kao da ne primećuje njihove požudne poglede, ona im dobaci:

— Hajde, skidajte se. Ronilačka odela su u kolima. Ne ka mi neko donese moje. Ide mo u reku. Onaj ribar je ostatke kiborga našao u reci. Prvo ćemo da pretražimo dno, a posle... videćemo.

— Ova je luda, Kromforde, totalno luda. Šta ako naletimo na pirane ili na krokodile? Zar da završim kao užina tih odvratnih riba i gmizavaca?

Kromford nije ništa rekao. Jednosmavno se obrati Pepeu i upitao ga da li pomenutih životinja ima u reci. Meksikanac se grohotom nasmeja odmahujući odrečno glavom.

— To smo raščistili, Tede. Sad na posao. Doktorka je šef, a ja ne želim da mi u dosije uđu negativne ocene zbog nekog trećeg — reče Kromford nedvosmisleno naglašavajući svoju odlučnost.

Petnaestak minuta kasnije, njih troje uroniše u bistru slano-slatku vodu bezimene reke. Ronili su puna tri sata bez pauze, a onda ih Sara Krejn pozva na obalu.

— Moraćemo potragu da nastavimo uzvodno. Više sam nego sigurna da je neka od bujica donela našeg »prijatelja« do mesta na kome je »upecan«. Odmorite se, pa idemo uzvodno — reče.

— Zašto si tako siguran da je onaj kostur doplivao iz daleka? — ne istrpe Larkin.

— Zar vidiš ovde nešto što se ne uklapa u ambijent? Nešto što je veštačka tvorevina, neke ruševine, hram... bilo šta? Ne vidiš, jasno. To je

negde gore... u onom zelenom paklu. Idemo tokom reke sve dok ne nađemo nešto od ovoga o čemu sam govorila — odbrusi Sara Krejn već pomalo iznervirana stalnim Larkinovim upadicama.

Pošto su se okrepili i presvukli, smestiše se u vozila i lagano krenuše uzvodno. Pepe je krenuo sa njima, iako ga niko nije pozvao, kao što mu nije ni branio da zauzme svoje staro mesto kraj vozača. Nekoliko puta Larkin i Kromford morali su da izlaze iz kola i proveru dokle još mogu da voze, a da se ne survaju u reku koja je postajala sve bučnija. Sve češće mogli su da vide njene zapenušane talase, snažne virove i sve oštrije stene koje su provirivale iz vode. I još nešto: što su išli dalje, voda je menjala boju. Od svetlozelene polako je postajala tamnozeleno dok na kraju nije počela da dobija boju zardalog gvožđa.

Još neko vreme su vozili, a onda »landrover« kojim je upravljao Larkin udari u stenu koja se iznenada pojavila na krivini.

Bio je to kraj vožnje, ali ne i kraj puta.

— Šta sad, šefe? Kolima dalje ne možemo, a ja ne nameravam da opremu nosim na leđima — pobuni se Larkin.

Sara Krejn je izgledala kao da će da mu skoči za vrat, ali se brzo smiri. Uzdahnu nekoliko puta duboko i kad je stigla duhovnu ravnotežu ona se obrati dvojici pratilaca:

— Svakako da ne možemo sami dalje. Jedan od vas neka se vrati natrag u selo i uz pomoć ovog ovde neka angažuje nosače. Nabavićete još hrane... i pa šta ja znam... sve što treba.

Dvojica muškaraca se ćutke pogledaše. Onda se javi Br ed Kromford.

— Šefe... mislim da nam je potrebno i oružje. Samo sa pištoljima bojim se da nemamo mnogo izgleda ni protiv lokalnih zveri, a kamoli protiv nečeg... drugog.

Sara Krejn besno lupi nogom. Na oružje je potpuno zaboravila. Uostalom, ona je bila naučnik, a ne borac.

— Na sreću tu je stari Ted. Da, šefe, ja sam mislio i na tu sitnicu. Imam tamo, pozadi, tri M-16 sa rezervnim okvirima i jedan karabin sa infracrvenim nišanom — poredonosno se javi Larkin.

— U redu. Tvoj posao je i bio da obezbediš opremu — preseče ga Sara ne dozvoljavajući mu da uživa u činjenici da je zabeležio vredan poen.

Sara je neko vreme razmiš-

ljala koga da pošalje natrag kad se Kromford sam prijavio.

— Moraćemo pešice natrag, jer nema mesta da okrenemo vozila, a vožnja u »rikverc« ravna je samoubistvu. Mlađi sam i u boljoj kondiciji, pa se zato dobrovoljno javljam.

Pola sata kasnije, s puškom M-16 preko ramena i torbom sa dva rezervna šaržera i nešto hrane, kao i snažnom baterijskom lampom, on u pratnji Pepea krete natrag prema ribarskom selu.

Veče se polako bližilo kad Ted Larkin ustade i poče da osluškuje. Nije bilo sumnje. Do njegovih ušiju još jednom je u kratkom vremenskom razdoblju doprlo brujanje elise helikoptera. Onda negde desno od mesta na kome su se nalazili Sara Krejn i on, kojih dvadesetak metara iznad krošnji visokog drveća, ugleda nakratko helikopter pre nego što je nestao negde iznad džungle.

— Otkud ovaj ovde? — upita i Sara Krejn koja i pored velikog uzbuđenja zbog predstojeće akcije nije izgubila smisao za realnost.

— Ne znam. I mene čudi da za samo nekoliko sati dva puta naletimo na helikopter u ovoj nedodžiji — odgovori joj Larkin.

Prošlo je izvesno vreme i oni bi svakako pojavu helikoptera potisnuli u drugi plan da se nije dogodilo nešto neobično.

*
* *
* *

Pilot helikoptera je nevoljno poslušao Kučilja i sa još dvojicom ljudi poleteo prema udaljenom vulkanu.

— Gazda, tamo je samo neprohodna džungla. Kako mislite da se spustimo i...

— Baš me briga kako. Ti si pilot i nađi načina. Mene jedino interesuje da stignem tamo gde sam krenuo. Jasno?

Boja tona kojim je izgovorio ovo pitanje bila je više nego jasna. Pilot opsova u sebi i pozva dvojicu pratilaca. Helikopter je brzo uzleteo, napravio krug iznad glava onih koji su ostali pored druge letilice, a zatim, pošto se ispravio, okrenu »nos« prema obrisima davno ugašenog vulkana koji se nazirao kroz sivoplavičastu večernju izmaglicu. Ako za pola sata stigne u blizinu vulkana imaće još uvek sasvim dovoljno svetla da baci pogled na teren i eventualno nađe pogodno mesto za spuštanje.

— Šta kog đavola gazda traži u ovom paklu? Nikada nismo imali posla na ovoj strani. Polja koke su gore na

severu, kao i laboratorije. Baš me interesuje šta je ovde nanjušio? — javi se jedan od dvojice pratilaca, pročelavi debeljuškasti gangster.

— Što ga nisi pitao pre polovanja? — bocnu ga njegov drugar.

— Da ga pitam? Ti mora da si lud — brecnu se debeljko.

— Onda ćuti i uživaj u lepoti one zemlje dole.

Posle tačno dvadeset osam minuta leta našli su se nadomak ugašenog vulkana. Iz perspektive iz koje su ga sada videli bio je zastrašujući ne samo po obliku i mnogobrojnim vidljivim »ožiljcima« koje je lava ostavila ko zna kada na njegovim padinama već i po gotovo neprirodnoj boji stena.

Helikopter iznenada zadrhta i pilot naglo povuče palicu podižući mašinu nekoliko metara uvis. Istovremeno počeo da kucka kažiprstom po komandnoj ploči na kojoj instrumenti kao da su iznenada poludeli. Kazaljke su letele levo-desno, žiroskop se vrteo sve brže ukруг, a svetleći signali naizmenično su se palili i gasili.

— Koji je ovo sad đavo — promuća pilot.

— Hej, Manuel... šta... šta se to kog vraga dešava?!

— već zahvaćen strahom zavapi debeljko.

— To bih i ja voleo da znam. Ovako nešto nikada nisam doživeo. Da se nalazimo usred oluje i grmljavine, pa i da razumem. Ali vidiš i sam da je nebo vedro da ne može vedrije da bude. Napraviću jedan krug, a vi dobro otvorite oči. Ako vidite i najmanju čistinu odmah mi je pokažite. Posle toga idemo natrag.

Oba gangstera se i pored paničnog straha priljubiše uz prozorska okna, svako sa svoje strane, a pilot povuče palicu u stranu i obruši helikopter.

Tada su se desile dve stvari istovremeno.

Velika zelena munja vrto glavom brzinom dolete negde iz vulkana ustremivši se ka helikopteru. Pilot kriknu pokrivajući oči obema šakama. Tren kasnije snažna eksplozija jednostavno raznese helikopter, izbrisavši ga sa nebeskog svoda.

— To je eksplozija, zar ne? — upita Sara Krejn Larkina koji skoči kad do njih dopre eho udaljene detonacije.

— Svadbena marš svakako nije — pokuša Larkin da bude duhovit, ali kad uhvati doktorkin pogled brzo dodade. — Da, doktorka, to je bi-

la eksplozija. I još nešto: nekako sam više nego siguran da je reč o onom helikopteru od maločas. Ili je pilot bio neoprezan, pa je udario u neko drvo, stenu, ili...

— Ili šta?

Ovaj put Larkin nije odgovorio. U stvari, nije znao šta da kaže. Njegove sumnje ipak su bile samo sumnje, a njima nije hteo ni da opterećuje ni da plaši doktorku Krejn. Na sreću, ni ona nije dalje insistirala i, tako ćuteći, dočekala je večer i noć koja se sve brže spuštala nad džunglom.

*
* *
*

Lesli, Pit i Sumiko zaustavili su se i sakrili u gustom šipražju nadomak ribarskog sela. Propustili su dva »landrovera«, a onda je Lesli sam krenuo u izviđanje.

Dobro se pazio da ne naleti na nekog od domorodaca i time privuče pažnju. Ipak, uspeo je da se približi dovoljno kako bi saznao ono što ga je interesovalo. Tako je uspeo da iz sigurnog zaklona prati otkopavanje ostataka kiborga i dalji tok događaja. Kada su pripadnici CIA-e okončali ronjenje, on je požurio do svojih pratilaca i o svemu ih obavestio.

— Kiborg?! Čoveče, znaš li šta to može da znači?! — zapanjen upita Tabasko Pit.

— Znam, Pite... znam. Zato i mi moramo na tu stranu. Tim pre što je i naš »prijatelj« Kučiljo krenuo na istu stranu. Idemo.

Brzo su napredovali zahvaljujući Leslieevim istančanim instinktima. Njihovo vozilo uspešno je savladavalo teren kojim su krenuli. Nekoliko puta, dok su pratili tragove dva »landrovera«, Lesli je izlazio iz vozila, peo se na obližnje drveće i ispitivao put pred njima. Zahvaljujući tome na vreme je ugledao zastavljena vozila i njihove putnike koji su se očigledno oko nečega raspravljali. Brzo je sišao sa osmatračnice i uz pomoć Pita uklonio i maskirao njihov automobil. Dvadesetak minuta kasnije čuli su razgovor dvojice muškaraca koji su se vraćali već pređenim putem. Lesli ih je pratio neko vreme, a onda se ponovo pridružio svojim prijateljima.

— Dvojica su krenula po pomoć. Saznao sam da kolima više ne može da se ide. Moraćemo i mi...

Naglo ućuta i okrete se prema severozapadu. Pit i Sumiko su ćutke pratili njegove pokrete, a uskoro i sami za-

čuše brujanje helikoptera i zviždanje elise.

— Ovde postaje živo! — ne izdrža Pit da ne kaže.

— Naš prijatelj Kučiljo... ili neko od njegovih ljudi — reče Lesli i odjuri do onog istog drveta sa kojeg je pre izvesnog vremena osmatrao.

Brzo je otkrio helikopter. Lepo je video kako se mašina prvo zanjihala dok je pilot veštim manevrom nije ispravio. Onda je ugledao i zelenu munju koja je doletela negde iz stena na južnom obronku vulkana. Blagovremeno je okrenuo glavu i tako izbegao zaslepljivanje. I da nije čuo eksploziju znao bi da je helikopter zbrisan. Čim je eho eksplozije utihnuo, on baci pogled prema vulkanu koji je zaista izgledao avetinjski. Ništa nije ukazivalo na nečije prisustvo. Ni najmanjeg znaka bilo čega živog na ovom mestu sa kojeg je doletela zelena munja.

Onda Lesli još jednom oseća one vibracije, onu gustu energiju koja ga je poljuljala protekle večeri. Nije bilo sumnje gde se nalazi izvor te neverovatne energije.

— Vulkan... tamo je...
N E Š T O!!!

Ove reči Lesli je glasno izgovorio. Onda se vratio do Sumiko i Pita.

— Helikopter?

Samo jedna reč, jedno pitanje. Tabasko je bio iskusan borac i znao je šta je moglo da eksplodira.

Lesli samo klimnu glavom. Sumiko se, međutim, nije zadovoljila tim šturim odgovorom. Isuviše je dobro poznavala čoveka koga je volela i sa kojim je živela da u njegovom pogledu ne bi našlutila bar deo onoga što je želeo da sakrije.

— Šta ga je srušilo, Les?

Pit se trže ne zbog pitanja, već zbog mogućeg odgovora.

— Ni sam nisam siguran. Munja... laserski top... magija...

Pit i Sumiko se zgledaše, pa se onda oboje upiljiše u Leslija.

— Zelena munja je odjednom sinula negde iz stenja one planine... vulkana... To je sve što sam uspeo da vidim. Posle toga i pored najveće pažnje nisam primetio znake života na mestu sa kojeg je doleteo zrak. Ništa. Ama baš ništa.

Dugo su ćutali pre nego što je Lesli ponovo progovorio.

— U svakom slučaju sutra idem tamo. Moram da saznam šta se dogodilo... i šta Kučiljo kao i oni ljudi ispred nas, traže ovde u džungli. Ne

verujem da je reč o kokainu. Polja se nalaze gore na se-veru.

Razgovor je bio okončan. Brzo su pojeli nešto hrane, a zatim ušli u sakriveno vozilo na počinak.

* * *

Kučiljo je sve nervoznije šetkao unutar malog logora koji su njegovi ljudi podigli oko helikoptera. Ljudi koje je poslao u izviđanje trebalo je da se vrate još pre jednog časa. Njegov pilot bio je iskusan letač i poznavao je dobro ovaj deo zemlje. Zašto se onda već nije vratio?

To pitanje Kučiljo je postavio ko zna koliko puta u sebi, a sada isto to upita i Enrikea.

— Ko zna, amigo. Sa tim letjećim mašinama nikada nisi načisto. Možda su se spustili, pa ne mogu odmah da polete zbog nekog sitnijeg kvara. Strpi se, vratiće se — rešio ga je Enrike.

— Ma kakav kvar, hombre. Helikopter je nov, novcijat. Pilot je sve proverio pre poljetanja. Ne... ne... njima se nešto dogodilo — slutio je Emilijano Kučiljo.

Enrike učuta. Dugo je razmišljao. Priče iz detinjstva počеше da se javljaju u njegovoj svesti. Pakleni ponor...

ukleta šuma... izgubljeno ple-me... Bog Sunca...

Stresao se kao u groznici. Brzo baci pogled na Kučilja, ali ovaj nije ništa primetio.

— U svakom slučaju, Emilijano, do sutra ne možemo ništa.

— Ma možemo i hoćemo. Nemam nameru da spavam ovde. Idemo u ono ribarsko selo. Hajde, ja znam put. Ni-je daleko.

Potrpali su se u helikopter i nešto kasnije nadleteše ribarske kolibe. Ribari, koji nisu imali prilike da vide helikopter izbliza, sa strahom pojuriše u kućice kad velika crno-crvena mašina počе da se spušta nasred sela.

Potrajalo je dok su se na Emilijanovo dozivanje opet pojavili. Maternji jezik i pare brzo ih odobrovoljiše i Kučiljo sa svojim ljudima začas bi poslužen relativno bogatom večerom sastavljenom od plodova mora i neizbežnim tortiljama.

— Vaši prijatelji su već bili ovde — obavesti ga jedan momak.

— Moji prijatelji? Kada? — upita brzo.

— Pa... jutros su otišli do reke. Zamolili su da im ne smetamo i bogato nam platili. Uostalom... eno... eno

dolazi Pete i jedan od vaših...

Čovek nije završio, jer više nije imao kome da priča. Kučiljo dade znak svojim momcima da se prikriju i da na nišanu drže gringa koji je sa puškom preko ramena korakao uz Pepea.

Bred Kromford, koji je jedva gledao na oči od umora, kasno spazi Kučilja. Zato samo uzdahnu i nastavi mirno kao da je helikopter parkiran nasred ribarskog sela smeštenog bogu iza nogu sa svim normalna stvar.

— Ola, mister... — pozdravi ga Kučiljo čekajući da mu se Bred predstavi.

— Bred Kromford. agen... službenik Kompanije za... ovaj...

Kučiljo odahnu. Bio je to dakle Larkinov čovek.

— Nema potrebe da se lažemo. Radimo sa istim čovekom. Ted Larkin je i moj ortak. Niste to znali? Pa jasno, baš sam ispaio glup. Mi radimo tajno. U svakom slučaju drago mi je da smo se našli. Ja, inače, tražim Teda. Gde je on?

Uhvaćen u mrežu, Kromford više nije umeo da se izvuče. Zato lepo, po redu, sve ispriča Kučilju.

Narko-mafijaš je dugo čuao. Ono što je čuo bilo je

toliko zapanjujuće da je više ličilo na naučnu fantastiku, nego na zbilju. No, ako je Larkin sa svojim ljudima krenuo tragom tog kibor... tog kostura, onda tu nečega ima.

— Znači, ti si prijatelju došao po pomoć! E, pa naišao si na najbolju moguću pomoć. Hajde, odmori se, pa ujutro krećemo zajedno. Ja sam još pre nekoliko sati poslao jedan helikopter sa ljudima u izvidnicu, ali... nisu se do sada vratili. Videćemo ujutro šta se desilo. Važi?

Narednog jutra sve ih je iznenadila velika i gusta magla koja se kao živo biće kotrljala kojih metar, metar i po iznad zemlje.

— Pokušaćemo da obidemo maglu, šefe, i da se spustimo što je moguće bliže odredištu na koje si poslao Manuela i onu dvojicu — obavesti ga pilot.

Kučiljo je pristao. Onda pozva Kromforda.

— Da li možemo da se spustimo negde blizu Larkina i one doktorke?

— Aha, ima nekoliko mesta nedaleko od puta na kome smo ostavili vozila. Taman dovoljno da se spusti helikopter — brzo odgovori Kromford srećan što je naišao na Larkinovog saradnika dobro

opremljenog i voljnog da pomogne.

Dva sata kasnije, posle nekoliko nadletanja i manevrisanja, pilot je spustio Kučilja sa prvom grupom ljudi na nekih pet kilometara od vulkana, a potom se vratio po ostale. Kada su se konačno svi skupili na gomilu, Kučiljo pozva Larkina u stranu.

— E, pa, amigo, vreme je da otvorimo karte. Pošto si ovde na mojoj teritoriji, zahtevam da mi sve kažeš. Tvoj ortak mi je ponešto već rekao, ali želim od tebe da čujem sve.

Larkin promrsi psovku kroz zube namenjenu Kromfordu, ali nije imao kud.

— Odmah da ti kažem da je reč o vrhunskoj tajni i da je za ovo što radim zainteresovana US armija, a ti znaš da sa njima nema zezanja — počeo Larkin.

— Ti isto tako znaš da ni sa mnom nema zezanja — brzo mu uzvрати Kučiljo.

— Dobro. Razumeli smo se. Ona tamo, ona lujka, misli da je ono što smo našli ostatak kiborga i da su ga ko zna kada napravili vanzemaljci koristeći telo nekog domoroca, Asteka... bar tako ona misli. Ako to bude tačno, naše otkriće može mnogo toga da izmeni, a to znači i brdo

love... za one koji budu pametni — naglasi Larkin poslednje reči.

— E, kad si ti iskren, biću i ja. I moj prijatelj iz detinjstva nagazio je na nešto što bi tvoju US armiju moglo veoma da zainteresuje — promrmlja Kučiljo, a zatim još tišim glasom ispriča Larkinu sve o nepoznatoj drogi.

Obojica su ostala okupirana sve neverovatnijim planovima... gomilama zlata i moći...

— Onda, kao što si i sam rekao. Oni koji budu pametni...

— Zaradiće neviđenu lovu i sve što ide uz to — završi Ted Kučiljovu rečenicu.

Stisnuše jedan drugom ruku i vratiše se ostalima.

— Vidim da si postigao dogovor sa onim namazankom — obrati mu se Sara Krejn kojoj nije promakao nijedan gest tokom razgovora agenta sa narko-gazdom.

— Dogovor... ah da... pa naravno. Znaš, njegovi momci su vični oružju, a to nam ovde neće biti naodmet. Vidiš i sama gde se nalazimo.

Ubrzo posle ovog razgovora organizovali su se i u dve grupe krenuli ka vulkanu.

— Emilijano, zar nećemo prvo do našeg sela? — upita Enrike.

— Svakako, samo deo puta idemo svi zajedno. Čim postavimo logor nas dvojica ćemo sa još nekoliko mojih ljudi da nastavimo do sela.

Kada su posle nekoliko časova napornog pešačenja i saplitanja stigli na jedan mali proplanak, doktorka Krejndade znak za odmor. To što je ova lepa žena na sebe uzela ulogu šefa nikome nije smetalo, jer oni koji bi se sa njom raspravljali bili su zauzeti drugim mislima.

— Moj prijatelj Enrike i ja idemo u izviđanje. Vi se odmorite. Ako se ne vratimo za dva sata, nastavite prema vulkanu. Lako ćemo pratiti vaše tragove — obavesti ih Kučiljo pošto se malo i sam odmorio.

Čim su njih dvojica zašli u džunglu, osetiše kao da su zakoračili u drugo vreme, drugi svet. Nešto ovde nije bilo kako treba. Osetili su to obojica.

— Emilijano, šta ovde ne valja? — upita Kabal.

— Tišina. Nema živog stvora nigde oko nas. Eto šta — odgovori mu mafijaš koji je prvi put primetio da se ništa ne miče u krošnjama, da nema preplašenih gmizavaca u travi, da se ne čuje cvrkut ptica ili graja majmuna... Ničeg.

— Pakleni ponor... ukleta šuma... — ponavljao je Kabal kao u transu.

— Da, hombre, to je... ukleta šuma. Samo, ja se ne vraćam pre nego što otkrijemo ono zbog čega smo ovamo krenuli. Ti?

— Kakvo je to pitanje? Idem s tobom do kraja. Do raja ili do pakla, svejedno — osmehnuvši se dobaci Kabal i počeo da zvižduće neku melodiju koju je bezbroj puta slušao na džuboksu.

Umor je već počeo da ih savlađuje kad iznenada izbiše na proplanak na kome su stajale kolibe. Sve je izgledalo kao da će svakog trena iz koliba istrčati ljudi, zagrajati deca i zalajati psi... Ali, ništa od toga nije se dogodilo.

Kučiljo izvadi pištolj sedefne drške, repetira ga i lagano krenu napred. Iako se sav pretvorio u uvo, nije uspeo da čuje ni najmanji šum.

Prva koliba bila je prazna. Druga takođe. Treća... šesta... Tek u devetoj kolibi nađoše dva kostura. U još dve kolibe na samoj ivici proplanaka, s druge strane, nađoše još šest kostura i to je bilo sve. Kučiljo opsova i sede na nekakav panj.

— Da, tako je bilo i kada sam ja bio ovde. Samo, onda

nisam video ono što sam video danas — oglasio se Enrique Kabal.

Ne čekajući da mu Kučiljo postavlja pitanja, on ubrzo nastavi.

— Nisi primetio da su svi oni kosturi stari... mislim kosturi starih ljudi? Nisi! E, ja sam danas to primetio. Sve lobanje su skoro bez zuba ili imaju tek poneki krnjutak. Znači reč je o starcima. A gde su mladi? Gde su deca? Ovde nije bilo borbe... napada... ničeg sličnog. Kao što vidiš, selo je čitavo. Ne, prijatelju moj. Njih je neko odveo...

Kučiljo se zablenu u prijatelja. Onda se seti priča o prinošenju ljudskih žrtava. Nije valjda celo selo... svi mladi... žrtvovano nekom bogu? On to pitanje postavi i naglas.

Enrike sleže ramenima.

— Što da ne, amigo, sve je moguće. Seti se starih priča...

Rekavši to on se uputi ka mestu gde je našao staru kožnu torbu... mestu na kome je pre nekoliko vekova stajala koliba vrača Kahula.

— Tu sam našao ONO. Hajde da procunjamo još malo. Ko zna, možda nađemo još nešto.

Tragali su čitav sat i to bez uspeha.

Onda su ugledali nešto što nije imalo nikakve veze sa drogom.

Ugledali su prav: hodnik prosečen kroz žbunje i drveće. Kao da je neko ogromnom mačetom, pod konac, prosekao prolaz. Sama podloga puta bila je tvrda kao kamen. Dvojica ljudi zгледаше se kao da jedan od drugog traže — nemoguće.

Odgovor!

— Šta misliš gde vodi ovaj... put? — upita Emilijano kada je posle nekoliko minuta došao k sebi.

— Vulkan?

Emilijano klimnu glavom. Brzo je razmišljao da li da ostale članove ekipe pusti da idu pravcem koji su ranije izabrali, ili da ih pozove. Onda odluči. Pozvaću ih. Ako nalete na nešto bolje da ih bude više. A kada se stvari raščiste, pa lako će se otarasi Larkina i njegovih. U svakom slučaju njegovo društvo je brojnije.

— Idemo po ostale — reče kratko i krete natrag prema malom logoru.

* * *

Kada su agenti CIA-e sa Kučiljom i njegovima otišli na drugu stranu reke, Leslie napusti skrovište pozivajući

Sumiko i Pita da ga prate. Brzo su stigli do napuštenih vozila i mesta na kome su noć proveli Larkin i Krejnova.

Lesli priđe strmoj obali i zagleda se u rečnu bujicu. Dugo je posmatrao rečni tok kao da traži prohodna mesta. A baš to je i činio. Znao je iz iskustva da i u najvećoj bujici postoje mirni delovi vodenog toka. Ovde gde se trenutno nalazio brzo je otkrio takve delove reke. I još nešto: činilo se da na tim mestima reka teče uzvodno! Izgledalo je to nemoguće, ali vođeni tok se na mnogo mesta jednostavno kretao i iz ko zna kojih razloga delom vraćao uzvodno.

Bez reči Lesli priđe vozilu koje je bilo na ravnijem delu i počeo da demontira rezervni točak. Onda dade znak Pitu da to uradi i sa drugim rezervnim točkom.

— Još kao dečak voleo sam da se na automobilskim gumama spuštam niz brzake. Pretpostavljam da ću opet imati to zadovoljstvo? upita Pit.

— Aha, samo nećemo NIZ brzake, nego UZ njih.

Ovaj odgovor potpuno zbuni mladog atletu, ali nije želeo da zapitkuje. Ako je Lesli rekao uzvodno — onda će

da bude uzvodno. Jedino je jedva čekao da vidi kako će njegov prijatelj to izvesti.

Posle izvesnog vremena, ležeći preko prepumpane unutrašnje gume, s čudom je posmatrao kako ga podvodna struja gura uz rečni tok. Ni je ništa govorio, samo je u čudu odmahivao glavom. Tik uz njega plivao je Lesli gurajući drugu gumu na kojoj je ležala Sumiko. Devojka se smejala kao devojčica praćakajući nogama i rukama po zapehušanoj vodi. Lesli mu je na vreme skretao pažnju kada mora svojski da zapne kako ga ista struja ne bi bacila nasred reke i ponela nizvodno. Tako su napredovali sve bliže velikoj buci koja je bila skrivena izmaglicom i bujnim rastinjem. Onda, provlačeći se ispod gustog spleta lijana i puzavica, izlazeći iz oštne krivine, uploviše u pravo jezero na čijem se drugom kraju nalazio veličanstveni vodopad. Levo i desno od njih uzdizale su se strme, glatke stene obrasle puzavicama i mahovinom.

— Čini mi se da se naš put ovde završava — javi se Pit pošto je probao nekoliko puta da se pomoću puzavica izdigne iznad površine.

Svaki put biljke tankog korenja popuštale su pod njego-

vom težinom i iskidane pada-
le u jezero.

Lesli nije ništa govorio. Na-
stavio je da gura gumu sa
Sumiko sve bliže mestu na
kome se voda uz strahovitu
buku obrušavala sa neslućene
visine izgubljene u magli. Na
deset metara od zapenušanog
kazana on stade. Stajao je
nepomično kao da osluškuje
nešto iza neprozirne vodene
zaves. Onda daje znak Pitu
da priđe i uhvati Sumiko, a
on snažnim zamasa zapli-
va prema mestu na kom se
vodopad gušio u dubinama
jezerceta. Zaplivavši, naglo
skrenu u stranu, pa onda za-
roni. Pit i Sumiko su uzalud
naprezali oči ne bi li ga ug-
ledali.

Pojavio se onog trenutka
kada se u devojčinom srcu
pojavi prvi znak straha.

— Zove nas da mu priđe-
mo — radosno povika Sumi-
ko i Pit, odbacivši svoju gu-
mu, brzo zapliva gurajući is-
pred sebe devojk. Ličio je
na tegljač koji punom sna-
gom svojih motora seče tala-
se.

— Kao što je moj stari sen-
sei govorio: najkraći put naj-
češće je onaj najteži. Našao
sam prolaz... tamo, iza vode-
ne zaves. Nije daleko. De-
vojčice, nadam se da si u for-

mi za ronjenje — obavesti ih
Lesli.

Samo nekoliko minuta kas-
nije, sve troje sedeli su na
kamenj gredi isklesanoj od
jednog jedinog komada gra-
nitne stene. Levo od njih po-
činjao je mračni tunel čiji se
kraj sa tog mesta nije ni na-
zirao.

— Ko zna gde vodi ovaj tu-
nel? — neodređeno upita Pit.

— Nešto mi govori da vo-
di... pravo do našeg cilja —
uzvрати Lesli.

— A, to je? — javi se Su-
miko.

— To je vulkan koji sam
sinoć pominjao... ili, bolje
reći, njegovo srce!

Sumiko i Pit više ništa ni-
su pitali. Oboje su u Leslija
imali onoliko poverenja koli-
ko i ljubavi u svojim srcima,
a to je značilo bezgranično.

— Pa da krenemo, ako ste
se odmorili — našali se Pit,
a onda stade. — A kako mi-
liš da idemo po ovom mra-
ku?

Lesli se nasmeja. Onda mu
reče da uhvati Sumiko za ru-
ku i ide strogo iza nje. Sam
uhvati devojk za ruku i, po-
što se neko vreme koncentri-
sao zatvorenih očiju, on za-
korači u nepoznato.

* * *

Sara Krejn je kao opčinje-

na posmatrala put koji je iz pustog sela Asteka vodio pravolinijski kroz neprohodnu džunglu.

— Ovo nijedan čovek, nijedna ovozemaljska civilizacija nije mogla da napravi. Ovo je delo... NJIHOVIH ruku — mucala je.

Kučiljo pokaza ostalima kako je doktorka »otkačila«, ali samog sebe nije mogao da obmane. Znao je da su njene reči istinite. Uostalom, video je s koliko napora i sa najmodernijim mašinama radnici krče džunglu u Brazilu trasirajući puteve. Pa ni tada oni nisu izgledali kao ovaj ovde.

— Ako ste se dovoljno nadičili, da krenemo, senjora — reče pokušavajući da bude zajedljiv.

Sara ga nije slušala. Natovari svoj ranac na leđa i prva zakorači nepoznatim putem.

Ostali pohitaše za njom, osvrćući se svaki čas pod utiskom da ih strane, neprijateljske oči vrebaju iza zelenog zida.

No, i pored sve prisutnijeg straha i zastajkivanja, brzo su napredovali. Ali, sa svakim pređenim metrom sivilo i tama postajali su sve jači, iako su časovnici pokazivali da je podne tek odmaklo. Niko od muškaraca nije ni pokušao da

Saru Krejn skinu sa čela kolone, a ona im je sve više odmicala. Jednog trenutka do njih dopre njen glasni uzvik. Muškarci povadiše oružje i ukopaše se u mestu. Samo je Bred Kromford repetirao svoju M-16 i pojurio u pravcu Sarinog glasa.

Doktorka Krejn klečala je na kolenima očiju uprtih u nekog ili nešto što agent Kromford još nije mogao da vidi.

— Halo, doktorka, je l' sve u redu?! — povika ne usporavajući trk.

Nije dobio odgovor. Sara Krejn bila je isuviše opčinjena onim što je pre nekoliko trenutaka ugledala.

Levo od puta — hodnika, kojim je do tada išla, iznenada se otvorila čistina. Kamenne stepenice, kao juče isklepane, vodile su strmo uvis nastavljajući se u nešto što je odavde ličilo i na hram, i na spomenik i na piramidu istovremeno. Samo u jednu činjenicu nije bilo sumnje: bez obzira šta predstavljalo to u šta je zurila, čitav njegov vrh sijao je zlatnožutom bojom.

I sam Kromford zinu od iznenađenja spustivši cev puške.

— Šta... šta je ono? — upita.

Sara Krejn nije odgovorila. U stvari, nešto je mucala, ali nijedna reč nije bila dorečena, a još manje razgovetna. Sara ustade i potrča uz strme stepenice.

— Čekajte! Doktorica. sačekajte ostale! Ko zna šta je gore. STANIIII!!!

Ostatak kolone pojuri prema stepeništu posle Kromfordovog uzvika. Svi do jednog zastadoše pred velelepnom spomenikom pozlaćenog vrha. Bez obzira na nominalnu vrednost pozlate, nisu mogli a da ne priznaju kako ih ko zna kada sažidana građevina opčinjava svojim izgledom. Ko zna koliko bi tako stajali da Sara Krejn nije počela da ih doziva sa vrha stepeništa.

— Požurite! Ovo je... ovo je sjajno... veličanstveno! Brzo!!!

Poslušali su je.

Na vrhu stepeništa naiđoše na plato osrednje veličine na čijem se središtu uzdizala građevina nalik na piramidu sa ravnim vrhom okomitih strana. Zagledali su građevinu sa svih strana čudeći se što nigde nisu mogli da vide ulaz. Kučiljo pozva jednog od ljudi i naredi mu da se popne do pozlaćenog vrha. Čovek za trenutak neodlučno zastade, ali ga pogled na cev revolvera koji se pojavi u ma-

fijaševoj šaci brzo natera da se odluči. Lako se popeo na vrh građevine jer su kameni blokovi bili tako ređani da je između njih uvek bilo dovoljno mesta za čovečije stopalo.

Popevši se na sam vrh, čovek stade.

— Šta čekaš, imaš nož! Zagrebi malo po površini da vidimo je li to zlato ili ne — naredi Kučiljo.

Čovek požuri da poslušao, ali, čim je dodirnuo zlatno-žutu površinu, vrisnu od bola i povuče opečenu šaku. Reskirajući da padne ili da ga Kučiljo ubije kad siđe, on požuri natrag. Sara Krejn mu odmah priđe. Opekotine nanete strujnim udarom bile su veoma vidljive. Ona bez reči potraži u rancu odgovarajući lek i tek kad prvi povrednog reče kao za sebe:

— Ono mora da je jedan od akumulatora, sigurno. Zlato je tu da privlači električna pražnjenja u atmosferi i akumulira ih unutar piramide.

— Zlato? Rekla si zlato — upita Kučiljo?

— Da, zlato. Ono je najbolji provodnik — ali vi to ne znate, gospodine, zar ne?

— To ne znam, ali znam da je ONO gore mnogo para i ja ću na ovaj ili onaj način

da ga se domognem! — uzvрати mafijaš besno.

Tresao se od zlatne groznice i nemoći da se odmah dokopa blaga koje mu se osmehivalo.

— Emilijano, moraćeš dobro da razmisliš kako da se domogneš onog zlata gore. Golim rukama sigurno nećeš uspeti — ohladi ga Enrike Kabal.

Gangster se malo primiri, a onda progunda kako za to još ima vremena, jer zlato neće nigde dok ga se on ne domogne.

— Idemo dalje. Možda ova ga ima još — reče obraćajući se Sari Krejn, ali ova je već bila na pola puta prema vrhu piramide.

Kada je konačno stala na ravnu površinu, vodeći računa da slučajno ne dodirne zlatnu površinu, ona se osvrnu okolo. Odmah je ugledala još dve slične piramide koje su stajale iza ove prve u pravoj liniji. Ona treća nalazila se nadomak ugašenog vulkana. Ako je reč o akumulatorima električne energije, u šta je mlada naučnica bila više nego sigurna, onda se u unutrašnjosti vulkana nalazi ono za čim je tragala.

— Šta ste videli? Oči vam govore da ste još nešto vide-

li — upita Kučiljo vraćajući se pristojnom ophođenju.

— Još dve ovakve piramide... One su svakako akumulatori nnergije za nešto što se nalazi u srcu vulkana. Uostalom, to ćemo, ako ne do kraja dana, saznati sutra.

Vratili su se na stazu i nastavili bez reči. Pa, ipak, svi ma je isto pitanje bilo na pameti:

— Da li su graditelji onih pozlaćenih piramida još uvek tu, negde u blizini?

Odgovor im je bio nadomak ruku.

Taj odgovor glasio je: da, oni su tu.

Vekovima su bili tu, daleko od radoznalih očiju moćni i nevidljivi. Moćni i osuđeni na večito ropstvo, jer tako je odlučio gospodar.

Kahula Kuli, imenjak onog prvog vrača plemena Asteka koji je kročio u unutrašnjost broda pre više od tri stotine godina, koga je vaspitao sam »Bog Sunca« — brodski kompjuter, bio je više mašina nego čovek. I to ne samo zbog dobrog dela metala u svom telu i čipova ugrađenih u moždanu masu, već i zbog slepe odanosti i poslušnosti. On je bio gospodar kiborga, ali istovremeno i rob Boga Sunca sa kojim je opštio, kao i njegovi prethodnici, telepatski.

Znao je mnogo o tehnologiji svemirskih putnika, jer sve što su oni znali ostalo je za-
beleženo u kompjuteru. Za razliku od ostalih žitelja svemirske letelice zauvek sahranjene u srcu vulkana posle velikog zemljotresa pre tri veka, Kahula je imao dozvolu Boga Sunca da povremeno izađe na površinu kako bi opštio sa zvezdama, prenosio poruke Boga Sunca i primao ih...

Nikada za tri stotine godina nijedna poruka nije bila primljena, a mnoge poslate su još uvek lutale svemirskom tišinom.

— Gospodaru, stražari javljaju da se nepoznati nalaze kod prvog skladišta energije — klečeći na kolenima ispred velikog ekrana kompjutera raportirao je vrač.

Raznobojna svetla krenuše ukrug praćena opojnom muzikom, a tek onda začu se dubok, metalni glas »Boga«.

— Zašto nisu na vreme eliminisani?

— Došli su iz dozvoljenog pravca i...

Kahula nije uspeo da završi. Duboki tonovi čudne boje i značenja odjeknuše negde u dubini vulkana.

— Uništi svakog ko se približi. Imaš ratnike, imaš oružje. Svojim životom moraš da

sačuvaš moje carstvo — odjekivao je glas kompjutera.

Kahula Kuli saže glavu ukrašenu zlatnom krunom i raznobojsnim perjem ptica iz džungle.

— Biće učinjeno, Svemogućići — reče glasom koji je podsećao na glas njegovog gospodara.

Njegovo obećanje moralo je, međutim, da sačeka neki drugi trenutak jer je čitava grupa doktorke Krejn ponovo postala nevidljiva za oko mnogih kamera postavljenih na skrivenim tačkama po spoljnim zidovima vulkana. Kahula pozva svoje oficire i podeli im naređenja.

* * *

Lesli se po mraku kretao kao usred bela dana. Tu tehniku savladao je još prve godine svog teškog, dugogodišnjeg školovanja u Japanu.

»Isključi vid, on može da obmane«, govorio je njegov sensei. »Uzdaj se u svoj duh. On vidi sve. Samo ga oslobodi i veruj mu...«

Te reči Lesli je bezbroj puta ponovio samom sebi i isto toliko puta uverio se u njihovu tačnost. I sada je njegov duh išao nekoliko koraka ispred njega nepogrešivo nalazeći siguran prolaz. Odjednom se Lesli ukopa.

Haragei!!!

Osetio je gotovo fizički udar ovog budnog stražara koji je počivao u duši svakog ninde.

Brzo se spusti na pod povukavši za sobom Sumiko, a ova visokog Tabasko Pita. Jedno tiho »psssst« bilo je sasvim dovoljno da dvoje njegovih pratilaca gotovo prestanu da dišu.

Onda se nešto pomeri u tami. Jedva vidljiva bledoljubičasta svetlost, kao oreol, titrala je iznad kugle koja je bešumno klizila ispod samog plafona mračnog tunela. Kugla prelete iznad njih i nastavi, ali brzo se vrati. Tiho zujanje najavi zrak neobičnog sivkastoplavog svetla koji krenu iz centra kugle prema tlu.

Ninda istog časa istrže katanu iz torbe na leđima i snažnim zamahom udari po kugli. Kratko sevanje i prasak, a onda kugla tresnu na kame-nito tle.

— Šta... šta je to bilo? — upita Sumiko šapatom stiskajući se uz Leslija.

— Ne znam ni sam. Možda neki... stražar... mašina. U svakom slučaju mislim da sam je uništio pre nego što je poslala podatke o našem postojanju i prisustvu — reče Lesli.

— Poslala... kome? — nastavi Sumiko.

— To bih i ja voleo da znam. U svakom slučaju, saznaću. Idemo dalje. Budite oprezni i spremni da poletite na moj znak, ako ustreba — našali se ne bi li ih ohrabrio.

Znao je da će se suočiti sa nečim do tada nedoživljenim i neviđenim. Osetio je to i pri dodiru katane sa neobičnom kuglom. Mišići su mu još uvek bili omamljeni, a osećao je i bol u korenu šake. Šta kada naiđu na nešto veće... nešto ljudskije???

Lesli se jednog trenutka upita da li je, možda, pogrešio što je sa sobom poveo Sumiko i Pita, ali onda se priseti da ni u snu nije mogao da predvidi da će ih put dovesti do tle. Bojao se jedino da li će biti u stanju da im pruži potrebnu zaštitu i istovremeno se bori protiv nepoznatog — ako do borbe dođe?

Napredovali su bez reči još neko vreme, a onda se haragei ponovo javi. Lesli u magnovenju ugleda poprečni hodnik i brzo povuče Sumiko. Da, baš je video, a ne osetio hodnik. Iako je to što je za njegova čula predstavljalo svetlost za njegove pratiocce bio mrak, samo malo manje crn, Lesli je bio siguran da

je to dnevna svetlost. Zato bez reči potrča na tu stranu. Srećom, podloga je i u ovom hodniku bila načinjena od okamenjene lave i relativno ravna.

Trčali su gotovo pola časa pre nego što se pred njima nije ukazao otvor u zidu vulkana. Leslie ostavi Sumiko i Pita u hodniku, a sam požuri do otvora. Pomno je pipao ne bi li našao neki skriveni alarm, ili »oko« kamere. Ne našavši ništa od toga, on pažljivo i samo na tren proviri kroz otvor.

Minijaturnu kameru prosto usađenu u zid vulkana primetio je levo od sebe. Njeno oko bilo je usmereno prema nečemu što je svetlucalo nekih stotinak ili nešto više metara usred džungle. Leslie ponovo pažljivo proviri, pa, kad se uverio da ta kamera ne može da ga »uhvati«, počeo da razgleda okolinu. Od otvora do podnožja, udaljenog tek kojih tridesetak metara, vodila je strma staza, ali njena strmina dozvoljavala je normalno silaženje.

— Sumiko... Pite, dođite! — pozva on svoje pratiocice. Kada su se pojavili, on im izloži svoj plan.

Nisu bili oduševljeni njegovom odlukom da njih dvoje siđu i pritaje se u podnožju

vulkana, a on sam nastavi dalje glavnim hodnikom i otkrije tajnu samog srca vulkana.

— Evo, pomoću ovoga ćemo biti u kontaktu — reče pružajući Pitu sićušni radio-prijemnik. — Ne brinite, brzo ću se vratiti.

— A, šta ako... ako budeš... sprečen ili...?

Zabrinutost u Pitovom glasu bila je samo delić onog što se kuvalo u duši zabrinute Sumiko.

— Pa, ako malo zakasnim... sačekajte. U svakom slučaju, bez obzira na sve, još nije došlo vreme da... da se rastanemo — dobaci uz osmeh Pitu i poljubac voljenoj devojci.

Njih dvoje su dodirnuli tle u podnožju vulkana istog časa kada se on ponovo našao u glavnom hodniku. Sada je na sebi imao crni kostim sa kapuljačom na glavi, katanu na leđima i pojas načičkan ninđa oružjem. Nastavio je kao duh krećući se zatvorenih očiju uz sam zid tunela. Njegova čula i njegov duh bili su u savršenom skladu. Svakim korakom osećao je sve veći naboj energije nepoznatog porekla, ali njegov duh pronasao je način da jednostavno klizi kroz tu energiju...

*
* *
*

Ted Larkin jače steže do-
gled koji je tek pre nekoliko
sekundi ponovo podigao do
očiju. Nešto se pomerilo tamo
u useku na zidu vulkana, od
kojeg su sada bili udaljeni
oko dvesta pedeset metara u
vazdušnoj liniji. Zastao je i
bolje izoštrio okulare. Sada
je lepo mogao da vidi nešto
što je ličilo na rupu u zidu,
na nekakav otvor. Samo, da
li mu se maločas učinilo da
je nečija glava za tren bila u
tom otvoru, ili je to proizvod
njegove psihičke napetosti?

— Šta ste ugledali Larki-
ne? — upita Sara Krejn ko-
ja je stajala blizu njega spre-
majuci se da i sama baci po-
gled na udaljeni vulkan.

— Nisam siguran — proša-
puta Larkin kako ga ostali,
pre svega Kučiljo i njegovi
ljudi, ne bi čuli.

— Znači... ipak nešto?

Umesto odgovora Larkin je
uhvati za ruku i pokaza joj
u kom pravcu da posmatra.

Tako gotovo istovremeno
spaziše tri glave u otvoru u
zidu. Dva muškarca i jedna
devojka. Onda devojka i mu-
škarac počеше da se spuštaju
prema zemlji, a onaj drugi
muškarac nestade negde u
unutrašnjosti.

— Meni liče... mislim, ne
ličē na... vanzemaljce — opet
prošaputa Ted Larkin.

— A kako izgledaju vanze-
maljci? — bocnu ga Sara
Krejn.

— Šta ja znam... U svakom
slučaju ONO dvoje mnog-
liči na ovozemaljske stvorove
— reče glasnije nego što je
hteo.

Kučiljo im odmah priđe.

— Ko liči na nas? Koga
ste videli? — Gde?

Ted Larkin mu pruži do-
gled i pokaza pravac.

— Tamo nema nikoga. Ni-
čega... samo neka rupa u
steni. Jel' ti to mene hoćeš
da namagarčiš? — upita pre-
tećim tonom.

— Ne, senjor Kučiljo. Stva-
rno smo videli tri bića. Dvo-
je se spustilo niz padinu, a
treće je nestalo negde unutra
— umiri ga Sara ozbiljnim
glasom.

Kučiljo odmah pozva En-
rikea i dvojicu ljudi i pokaza
im pravac.

— Dovedite ih žive... po
svaku cenu, jasno?

Enrike samo klimnu gla-
vom, a ona dvojica brzo pro-
veriše oružje, pa požuriše za
vođom patrola.

Tabasko Pit je taman po-
mogao devojci da se smesti
na gomili mahovine kad iza
leđa začu nečije korake. Od-

mah je zauzeo stav, ali tada shvati da protiv tri uperena pištolja nema baš neke šanse tim pre šta je morao da misli o devojčinoj sigurnosti.

— Senjorita, senjor — pozdravi ih Kabal — da li mogu da znam šta radite ovde u ovoj divljini? Sami ste ili imate društvo?

Iako mu je glas bio blag, gotovo prijateljski, Tabasko se nije zavaravao. Slutio je kome pripadaju ovi smrknuti momci i zato se odlučio da glumi.

— U šetnji smo. Ovde stvarno ima šta da se vidi. A šta vi ovde tražite, senjores? — uzvratila sarkastičnim tonom.

Jedan od gangstera polete da ga udari drškom revolvera i tako kazni njegovu drskost, ali se već tren kasnije gorko pokaja.

Pit skoči i udarcem noge raspali napadača po vrhu brade bacivši ga na zemlju nekoliko metara dalje. Napadač ispusti revolver koji pade na pola metra od Pita, ali se ovaj ispravi pokazujući da nema nameru da se dokopa oružja.

— Pametno... veoma pametno, senjor. Pištolj samo stvara nevolje — nasmeja se Kabal. — Ja zato više volim nož, on je nekako deo mene

samog. Nadam se da ću imati prilike da vam pokažem šta umem sa njim. A sad napred. Dole vas čeka neko kome ćete morati da odgovorite na svako pitanje.

Pit pruži ruku devojci, a Kabal se nije ni osvrnuo na svog čoveka koji je, klekajući, pokušavao da se uspravi i krene za njima.

Emilijano Kučiljo za trenutak se namršti, a onda mu se lice razvuče u osmeh.

— Pa to su moji dragi gosti od pre dve večeri, ako se ne varam, a ja se nikada ne varam. Nikada! Samo, ovde nam neko fali — brzo je govorio bacajući pogled u pravcu iz kojeg su stigli Sumiko i Pit u pratnji trojice gangstera.

Kako Sumiko i Pit nisu pokazivali nameru da se upuštaju u objašnjavanje, Kučiljo pogleda Enrikea Kabala.

— Našao sam samo njih dvoje. O nekom trećem nema ni traga.

— Bueno, bueno. Pa, senjorita, gde je vaš verni pratilac, a moj nesuđeni partner, ha?

— Dovoljno daleko da ne možeš da ga vidiš, a dovoljno blizu da ti slomi vrat ako devojkicu samo takneš — eksplodira Pit.

Kučiljo poteže pištolj, jer nije navikao da mu bilo ko pretili, pogotovu ne pred njegovim ljudima, ali se brzo umiri. Pošto je vratio pištolj u futrolu ispod sakoa, on se nasmeši:

— Oprostite, malo sam nervozan. Svi smo nervozni zbog svega ovoga oko nas. Zašto mislite da bih povredio senjoritu? — Pa vaš prijatelj i ja smo takoreći sklopili posao. Uostalom, kada se bude pojavio i sam će vam to objasniti. Idemo dalje — okončaću Kučiljo scenu.

Ted Larkin mu priđe i šapatom ga upita o kome je to reč.

— Ah, još jedan gringo pun para. Tražio je priliku da dođe do velike love, nudio je milion kao ulog. Mislio sam da bi mogao da mi nadoknadi one pare koje sam izgubio u poslu s tobom, ali posle onoga što smo ovde otkrili koga je briga za pišljivi milion?

Ted Larkin oseti neprijatno bockanje negde ispod grudi. Taj gringo koji se razmeće svojim parama ili je neki ekstravagantni bogataš, ili... nešto sasvim drugo. Za DEA u poslednje vreme počeli su da rade najčudniji momci spremni na svakojake uloge samo da bi se dokopali narko-

-bosova i njihovih laboratorija i skladišta. Da i sam nije zakoračio u sumnjive poslove sa Kučiljom, postarao bi se da tom gringu pomogne. Ovako...

Put ka podnožju vulkana nastavili su bez daljih razgovora. Sunce koje je kao čarolijom odjednom potonulo u zelenom okeanu odnelo je za sobom i poslednji tračak svetlosti. Povorka, na čijem je čelu i dalje koračala doktorica Krejn, stade.

— Možemo da koristimo baterije i nastavimo dalje, ali tako reskiramo da potrošimo baterije. Bolje da ovde provedemo noć. Šta predlažete? — prvi put u toku dana ona upita Larkina i Kučilja za mišljenje.

— Ostajemo ovde do jutra — odluči Kučiljo, a Ted Larkin samo klimnu glavom u znak odobravanja.

Sumiko se pribi uz Pita, a ostali članovi grupe nađoše svako za sebe pogodno mesto za počinak. Stražu nisu postavili iz prostog razloga što ovde nije bilo žive duše. A, ako ih napadne ono nešto iz vazduha — straža bi bila od slabe vajde.

Narednog jutra, posle doručka i tople kafe, brzo su kupili stvari i nastavili put. Samo, sada je uz Saru Krejn

koraćao Ted Larkin s puškom na gotovs.

— Šta je? prijatelju, slu-tiš nevolju? — podsmehnu mu se Kučiljo, ali Larkin samo odmahnu rukom i nastavi put.

Kada su izbili na čistinu kojih dvadesetak metara od podnožja vulkana, osetiše kao da su naleteli na nevidljivu prepreku. Zaustavili su se u čudu, a zatim kao po komandi svi počеше da pipaju rukama ispred sebe. Odgovor na ovo stigao je veoma brzo.

Dva zelena zraka izleteše iz samih stena i dvojica pratilaca Emilijana Kučilja kao žive buktinje pojuriše natrag u džunglu. Njihovi prijatelji htedoše da potrče za njima i pomognu im, ali ih šef zaustavi.

— Njima i tako nema pomoći. Bolje potražite zaklon! — prodra se na njih.

Brzo su svi poskakali u zaklon čekajući šta će dalje da se dogodi. Niko nije obraćao pažnju na Saru Krejn koja laganim pokretima povadi šnale iz punde puštajući svilenkastu plavu kosu da joj u gustim kovrdžama padne preko ramena sve do sredine leđa. Ona zatim skide naočari i, pošto zateže bluzu ističući bujne, lepo oblikovane, gru-

di odlučno krete prema podnožju vulkana.

— Hej, doktorka! Saro... stani, ješ li poludela?! — pokuša Ted Larkin da je zaustavi, ali bezuspešno.

Lepa doktorka stigla je već na pet metara od podnožja crnih stena, a ništa se nije dogodilo.

Sara ugleda sočiva dve kamere i okrete se pravo prema njima. Nasmejala se pokazujući dva reda savršeno pravilnih belih zuba, a potom podiže obe ruke okrećući dlanove napred.

— Prijatelj, ja sam prijatelj. Nemam oružje i ne želim sukob. Dolazim u miru. Molim vas da me primite i saslušate — govorila je tihim glasom trudeći se da u njega unese svu svoju sugestivnost i iskrenost.

Posle nekog vremena stena pred njom počе da se pomera otkrivajući osvetljeni prolaz.

Sara Krejn uzdrhta od uzbuđenja i pritajenog straha od nepoznatog, ali ipak hrabro zakorači. Za njom se stena ponovo zatvori.

— Gospode, pa ovo... ovo je neverovatno — promuca Bred Kromford. — Šta ćemo sad? Kako da je vratimo?

Njegova pitanja ostadoše bez odgovora. Kučiljo i nje-

govi momci bili su zaokupljeni mislima o brdu blaga koje se verovatno krije u unutrašnjosti vulkana. Ted Larkin je sve više verovao u pretpostavku Sare Krejn o vanzemaljcima. Ko zna kakva tehnika... kakvo oružje... oprema... ko zna šta sve leži unutra? I sve to može da postane njegovo ako pametno odigra svoj deo igre. A jednom, kad se domogne onoga što krije utroba vulkana, moći će da traži šta god poželi... ili, još bolje, moći će da URADI šta mu padne na pamet!

Tabasko Pit i Sumiko mislili su samo na jedno: na šta će Lesli naići u srcu vulkana? Civilizovanim bićima spremnim na razgovor ili primitivnim oblicima koji poznaju samo jedan jezik: jezik nasilja?

Verovali su bezrezervno u njegovu snagu i veštinu, ali do sada se uglavnom borio sa ljudskim bićima. Ovaj put pred njim će se naći...

— Ko će se naći pred njim, Pite? KO?

Pit se plašio ovakvog pitanja, ali sada kada ga je Sumiko glasno izgovorila on se prvo strese, pa reče pokušavajući da zvuči bezbrižno i ubedljivo.

— Ko? Pa to je svejedno, devojčice. On je Lesli Eldridž.

On je ninđa... ne zaboravi to.

— Ali, ko zna čime sve oni unutra raspolažu?

— Svejedno, zaboravljaš da i naš dečko raspolaže sa par stvarčica koje njima nisu poznate, ha?

Možda bi dvoje mladih još razgovaralo tihim glasom da Kučiljo, nestrpljiv da se što pre domogne unutrašnjosti vulkana, ne povika:

— Šta čekate? Hajdemo i mi za doktorkom. Kad su primili nju, primiće i nas. Ide mo!

Njegovo naređenje nije podrazumevalo oklevanje, a još manje negodovanje. Zato istog trena njegovi ljudi krenuše ka mestu na kome se pre nekoliko trenutaka stena jednostavno otvorila i propustila Saru Krejn. Već su dizali ruke uvis pokazujući kako su tobože nenaoružani, kad Kučiljo naredi da stanu.

— Senjorita, vi idete prvi. Možda će prema lepoj ženi kakva ste vi oni unutra biti popustljiviji. Hajde, napred! — sad već nestrpljiv povika Kučiljo.

Pit htela da protestuje, ali ga Sumiko učutka.

— Pa mi i inače želimo unutra kod NJEGA, zar nije tako?

Tabasko Pit samo klimnu glavom i stisnuvši njenu malenu šaku reče uz osmeh.

— Svakako, devojčice... svakako. Naše mesto je uz njega.

Sumiko je nekoliko trenutaka stajala nepomično čekajući da joj neko iznutra otvori nevidljiva vrata. Očiju uperenih prema nepomičnim kamerama nije ni primetila kako su se Kučiljovi momci povukli van dometa kamera, a zatim brzo prišunjali levo i desno od nje stiskajući se uz sam zid vulkana.

Konačno, vrata se otvoriše i iz njihovog otvora počeo da pulsira omamljujuće ljubičasto-plavo svetlo praćeno dubokim tonovima neke muzike. Kao opčinjena, devojka polako zakoračili prema ulazu. Istog časa pohrliše i Kučiljovi mafijaši koji prosto unesoše sa sobom Teda Larkina, Breda Kromforda i Kabala, koji se tren-dva dvoumio zaleđen iznenadnom navalom straha.

Jedino je Tabasko Pit potrčao plašeći se da mafijaši u jurišu ne sruše Sumiko i ne povrede je.

Kada su mafijaši pohrlili u unutrašnjost vulkana, ona muzika odjednom prestade, a povuče se i omamljujuća svetlost. Vrata se nevidljivom br-

zinom zatvoriše i uljezi se odjednom nađoše u mraku.

— Budite mirni i tihi. Bez naglih pokreta i svakako ne vadite oružje — opomenu ih Larkin koji se prvi povratio.

— Od kad ti, prijatelju, izdaješ naređenja? — viknu Kučiljo tek da ohrabri samog sebe.

— Ćuti, čoveče. Ćuti i molli boga da nas ovi odmah ne pobiju. U stvari, čudi me da nas nisu pokosili već na samom ulazu — dobaci mu Larkin.

Jedan od Kučiljovih momaka nije više izdržao. Bez upozorenja upali snažnu baterijsku lampu i počeo da šara po unutrašnjosti snopom svetla. No, već posle nekoliko sekundi snažna munja ošinu odnekud iz tame i čovek uz vrisak bola ispusti lampu koja je sad bila samo komad usijanog lima i istopljene plastike.

— To je samo opomena. Rekao sam vam da budete mirni. To je naša jedina šansa da preživimo. Borićemo se tek ako nam ništa drugo ne preostane, mada sumnjam da ćemo i tada imati nekakav uspeh — ne skrivajući pesimizam u glasu reče im Larkin.

Još dok je snop svetla šarao po unutrašnjosti, uspeo

je da istovremeno ugleda dve stvari: prvo, pogodno sklonište na dva koraka od sebe, a drugo uzvišenje na kome je zasvetlelo nešto poput ekrana sastavljenog od bezbrojnih kristala raznih boja... kao da su bili... dijamanti!

Poslednju reč nesvesno je izgovorio naglas i Kučiljo, koji mu je neprimetno prišao, samo upita kratko:

— Gde su?

— Šta gde je?

— Amigo, ovo što te boka nije prst, nego cev revolvera. Ne teraj me da zaboravim da smo stari prijatelji. Dakle?

Larkin samo huknu, a zatim okrećući lice prema pravcu iz kojeg je čuo Kučiljov glas, prošaputa:

— Pravo ispred nas... neki ekran... učinilo mi se da je sastavljen od dijamanta.

— Misliš ono što je za trenutak svetlucalo? Pa ono je veliko... ima najmanje dva kvadratna metra... fiiiijjuuu!

Za maštanje i manipulisanje više nije bilo vremena. Odnekud iznad njihovih glava počeo da se pomalja svetlost. Sjajna, gotovo bela i sve jača. Na kraju prisutni pokriše oči šakama.

— Sumiko, ne otvaraj oči ni po koju cenu — viknu Pit

koji nije ispuštao devojkicu iz ruku.

Posle nekoliko minuta snaga svetlosti počeo da se smanjuje. Konačno je postala podnošljiva i Kučiljo oprezno počeo da žmirkati. Kada je najzad otvorio oči — raširi ih od iznenađenja.

Na nekoliko koraka od njih stajali su polugoli momci podjednake visine i lika. Svi su oko vrata imali nekakav ukras od zlata sa velikim smragdom na sredini. U snažnim rukama držali su koplja blistavih sečiva.

— Ko su sad pa ovi? — promuća Kromford nehotice stiskajući dršku »kolta 45« u džepu pantalona.

— Liče na... Asteke... bar takve su ih preslikali sa nekih ruševina. Samo, ovi izgledaju mnogo krupniji. Ne verujem da su ispod sto devedeset santimetara. I vidi samo te mišiće... kao od bronzene.

— Šta misliš, da li su otporni na metke? — ironičnim glasom javi se Kučiljo.

— Na tvom mestu ne bih žurio da to saznam — opomenu ga Ted.

— Što da ne? Zar misliš da su njihova primitivna koplja jača i brža od kuršuma?

Ted Larkin nije odgovorio. Spazio je neko kretanje dva-

desetak metara iza leđa moćnih ratnika i usredsredi se na tu stranu.

*
* *
*

Lesli je bez teškoća sve dublje klizio ka unutrašnjosti vulkana. Iako je išao zatvorenih očiju, osetio je kako se tle po kome je hodao lagano naginjalo, što je značilo da se polako spušta pod zemlju.

Velika zmijolika munja koja se pojavila ispred njega blesnula je istovremeno kad je eksplodirao i haragei.

Ninđa se munjevito baci u stranu i oseti kako ga talas snažnog energetskog polja očeša. Bez obzira ko je raspolagao tim strahovitim oružjem ipak nije bio svemoguć, zaključio ninđa. Oružje je bilo programirano da puca na signal, a ne na metu, što je značilo da je namenjeno primitivnim bićima. Nekome ko je išao pravolinijski.

No i pored ovakvog zaključka, ninđa nastavi još opreznije. Išao je lagano ne odvajajući leđa od potpuno glatke površine zida hodnika. Izvor one munje zasvetle još jednom, ali munja nije poletela. Nije bilo potrebe jer senzori koji su bili usmereni na sredinu puta nisu ništa hvatali.

Kada je konačno stigao do kraja hodnika, ninđa zastade.

Ono što je ugledao graničilo se sa najbujnijom maštom.

Na sredini velike prostori je, koja se kupala u tonovima plavičaste i ljubičaste svetlosti, na prestolu od suvog zlata sedela je figura snažno građenog čoveka na čijoj glavi se nalazila kruna iskićena raznobojnim perjem prašumskih ptica. Trostruki lanac načićkan zlatnim pločicama visio je preko snažnih muškarčevih grudi. Na sebi je imao samo neku vrstu kratke suknje od kože optočene zlatom, a na nogama sandale čiji su kaiševi bili omotani oko snažnih listova zaštićenih zlatnim dokolenicama.

Ninđa je zaustavio dah i sasvim se primirio. Morao je da postigne maksimalnu koncentraciju kako bi jasno video ono u šta je gledao, a što se kupalo u varljivoj svetlosti.

Onda je ugledao nešto što svakako nije bila opsena.

Tačno naspram mesta na kom je sedeo moćni muškarac sličan statui, otvoriše se metalna vrata i dvojica visokih i atletski građenih muškaraca, s kopljima u rukama, uvedoše devojkdu duge, zlatne kose...

— Doktorka Sara Krejn —
prošaputa ninda.

Doktorka je koračala slobodno i bez znakova straha. Kada su stigli na tri koraka od podnožja prestola, ratnici je naterаше da klekne, a zatim podigoše pogled prema svom gospodaru. Ovaj je neko vreme gledao u lepu doktorku kao da je snima, što je i radio, pa kad se uveri da je bezopasna, dade znak rukom da ga ostave nasamo sa devojkom.

— Prijatelj... ja sam... prijatelj — počе Sara, ali naglo učuta i vrisnu od bola kad iz desne ruke visokog muškarca blesnu munja i ošinu je po ramenu.

Devojka zastenja. Ninda već dohvati jedan šuriken, ali se predomisli. Morao je da sačeka.

Onako uspravan čovek kraj prestola izgledao je još veći i još strašniji: pravi paganski bog. Činilo se da ne otvara usta, a reči su se ipak zaorile. Glas mu je bio dubok, pomalo metalan. Kada je rekao nekoliko rečenica on pokretom ruke, ne dodirujući je, jednostavno podiže devojku s poda.

Sara Krejn počе da odmahuje glavom dajući tako naznanje da nije ni reči razumela. Nije ih razumeo ni ni-

nda, iako je uspeo jasno da ih čuje.

Momak na prestolu, Kahula Kuli, dohvati nešto što je ličilo na žezlo i okrete se ka zidu na desnoj strani prostoriје. Kleče na kolena i pošto izgovori nekoliko reči uperi žezlo u tom pravcu.

Metalna zavesa na zidu počе bešumno da se pomera i iza nje se pojavi veliki ekran saždan od bezbroj kristala. Potrajalo je tek nekoliko trenutaka pre nego što je ekran zasvetleo, a negde iza njega počеše da odzvanjaju tonovi razne boje i visine.

Bio je to, izgleda, znak da momak sa prestola siđe. On to i učini. Sada je u rukama nosio nešto nalik na kacicu. Prišao je Sari i stavio joj kacicu na glavu. Trenutak kasnije devojka se nasmeši. Brzo je počela da govori okrenuta ekranu. Htede još da mu se približi, ali je Kahula zaustavi blagim podizanjem ruke uvis.

— Ah, sada vas razumem. Ja sam naučnik, doktor tehnologije, antropologije i istraživač u...

— Šta tražite ovde? Kojoj civilizaciji pripadate? Ovde nikoga nema već dve stotine pedeset vaših, zemaljskih, godina — dopre do nje duboki glas kompjutera.

Ninđi je bilo jasno da je kaciga na doktorkinoj glavi neka savršena mašina — prevodilac, koja govor transponuje u talase i šalje ih »prevedene« sagovorniku.

— Otkrili smo ostatke ljudskog kostura kombinovanog sa nepoznatim metalima i...

— Ostatke kiborga? Gde?

— Dole... na ušću reke u more.

— Ako ste sa ove planete, zašto ste drukčiji od mojih podanika, podanika Boga Sunca? — prekide je kompjuter.

— Mislite na Asteke? Pa oni su nestali neobjašnjivo pre više od dve stotine godina. Ja sam Amerikanka. Mi naseljavamo jedan kontinent ove planete. Na našoj planeti, Zemlji, postoji pet kontinenata i svi su naseljeni različitim rasama...

Kompjuter je opet prekide.

— Otkrili ste našu tajnu. Koliko vas ima?

Sara Krejn počeo da prebrojava ljude u mislima. Najzad promuća.

— Desetak, nema nas više, ali od nas vam ne pretila nikakva opasnost. Verujte mi. Ja samo želim da upoznam vašu dostignuća, da čujem odakle ste stigli, koliko vas ima...

šta MI za vas možemo da učinimo i...

Kompjuter je ćutao. Kao da razmišlja kakvu odluku da donese, Sara Krejn počeo nelagodno da se osvrće oko sebe. Odjednom je osetila navalu hladnoće i zebnja počeo da joj se uvlači u telo i dušu. Gotovo se trgla kad kompjuter dade nekakav signal onom rmpaliji sa prestola i ovaj joj skide kacigu sa glave. Sad je i ona, kao i ninđa, čula nepoznati jezik. Kompjuter je nešto rekao svom podaniku i isključio se.

Kahula Kuli siđe s prestola i priđe devojci. Gledao je neko vreme ne skidajući pogled sa njenih bujnih grudi koje su se sve brže dizale i spuštale. Iznenađeno ispruži ruku i jednim jedva vidljivim pokretom strže joj bluzu. Kako nije nosila grudnjak, na svetlo izleteše dve prelepe dojke. Kahula Kuli reče samo jednu, nerazgovetnu reč, pa dohvati devojkicu u naručje i pođe s njom prema vratima u dnu prostorije.

Sara je u prvi mah htela da viče, da zove u pomoć, da se buni, ali oseti neku toplinu, neku opuštenost i samo se opusti u snažnim rukama ovog čoveka iz davne prošlosti.

*
* *
*

— Eno je doktorka Krejn, eno tamo... vode je negde. Ne smemo da je izgubimo — prošapta Bred Kromford, koji je istovremeno kad i Larkin ugledao svetloplavu bujnu kosu svoje šefovice.

Kučiljo im priđe s nepoverenjem, ubeđen da pričaju o njemu, ali kad mu Larkin skrenu pažnju na devojkicu on brzo donese odluku.

— Idemo i mi na tu stranu. Ako se ovi ovde usprotive, pucajte — naredi brzo svojim ljudima.

Izgledalo je, međutim, da ih naoružani ratnici Asteka ne vide, iako su gledali prvo u njih. Kako su mafijaši nadirali, ovi su se u besprekornom poretku povlačili korak po korak. Tako su se relativno brzo našli nadomak vrata kroz koja je Sara Krej upravo nestala.

— Šta sad? — upita Kučiljo, koji je odluke donosio sam?

Svi su ćutali. Kao da niko nije imao ideju šta dalje, a još manje hrabrosti da zapuca po polunagim ratnicima.

Tada Sumiko, kao u transu, priđe nekoliko koraka i zagleda se u »oko« kamere iznad vrata.

Ništa se nije dogodilo. Svi su i dalje stajali i bez reči, pritisnuti iznenadnom tišinom, očekivali dalji tok događaja.

Prošlo je desetak minuta pre nego što je Kučiljo, već na kraju nerava, jednostavno potegao pištolj, i, probivši se između Asteka, prišao vratima. Neko vreme je birao gde da puca, pa, kako nije imao pojma gde bi mogla da se nalazi brava, raspali nasumce. No, kuršumi su se odbijali od nepoznatog metala kao pam-puri i zujeći leteli na sve strane.

— Hej, hombre, polako, po-bićeš nas! — povika Kabal. Kroz TA vrata nećemo se probiti.

— Pa šta onda da radimo? — gotovo vrisnu mafijaš.

— Ništa, moramo da čekamo. To je sve.

— A ne. JA više ne čekam. Hej ti, rmpalijo! — povika hvatajući jednog od ratnika za mišicu. — Otvaraj ovo ili si gotov.

Ratnik Asteka gledao ga je ništa ne shvatajući. Kučiljo povuče okidač, ali igla samo škljocnu. On brzo zameni šaržer, repetira oružje i zatim, bez opomene, ispali tri hica u gole ratnikove grudi. Ovaj se zanese, zatetura dva koraka unazad — ali nije pao. Iz

rana na grudima poteče mu neka tečnost koja je malo ličila na krv i začu se neka škripa, kao kada se zupčanići na nekoj preciznoj mašini polome, ili iskrive.

— Šta je sad... pa... ovo? Jesam li ga... pogodio? — počeo Kučiljo da zamuckuje povlačeći se među svoje momke.

Larkin, koji je bio najbliži, prvi je shvatio.

— Oni su mašine... ili su to najvećim delom. Krejnova je bila u pravu. Bojim se da naše oružje neće baš mnogo da im naudi.

Bred Kromford, koji nikada nije mnogo pričao, ali je zato uvek reagovao u pravo vreme i na pravi način, pride najbližem Asteku i jednostavno mu istrže oružje iz šaka.

— Ako su toliko otporni, onda ni ovo nije obično koplje — zaključio zagledajući se desetak santimetara oštro, neobično sjajno sečivo. Na prvi pogled bilo je to obično sečivo, ali...

Tada se odjednom, kao što to obično biva, nekoliko stvari dogodi istovremeno.

Prvo, sečivo naglo počeo da menja boju i da pulsira neobičnom svetlošću. Kromford okrete koplje u poslednjem trenutku i svetloplava mu-

nja, koja zviznu iz sečiva, odlete prema suprotnom zidu probušivši na njemu pozamašnu rupu.

Dok su sve oči bile uprte na tu stranu, vrata pred Sumiko bešumno se otvoriše i nekakav zeak svetla jednostavno je usisa. Pit je to primećio i uz krik se bacio prema vratima. Uspeo je u poslednjem trenutku da proleti kroz otvor koji se naglo smanjivao.

Konačno, oživeše i ratnici Asteka. Njihove oči dobiše novi sjaj istog onog sekunda kad se smaragdi ispod njihovih grla zapališe zelenim plamenom.

— Bežite! Hvatajte zaklone! Pucajte im u glave... u oči! Urlajući naredi Larkin uveren da je glava najvitalniji deo ovih ljudi — mašina.

Još dvojica Kučiljovih ljudi vrisnuše smrtnim kricima u trenu kada su im plave munje probile kožu preći meso i kosti.

Čim su se ostali povukli, Asteci se zbiše ispred samog ulaza u susednu prostoriju kao živi zid.

Neko vreme, u toj još zlokobnijoj tišini, sve oči bile su uprte u vrhove kopalja, ali Kučiljo ni to nije dugo izdržao.

— Pazite, sad ću dobro da nanišanim. MORAM da vidim da li su oni đavoli ovozemaljski i da li su ranjivi.

Njegove reči još su odzvanjale u preplašenim mozgovima momaka oko njega, a on, klečeći na jednom kolenu, ispruži ruku s oružjem i, pošto dobro nanišani, ispali jedan jedini hitac. Bio je dobar strelac. Kuršum ulete pravo u levo oko ratnika i istog trenutka njegova glava jednostavno eksplodira.

— Kakvu to municiju koristiš? — upita ka Kromford.

— Kako kakvu? Pa običnu, kao i ti, kao i svi — zbunjeno odgovori Kučiljo.

— Bred ... eksplozija je zbog ranjivosti ratnikove glave, a ne zbog kuršuma — objasni Larkin.

— Ma, svejedno, videli ste da nisu nesavladivi. Nišanite dobro. Hajde, šta čekate.

Uskoro prostoriju ispuni paljba velikokalibarskih revolversa i pištolja. Na žalost, Kučiljovi momci mahom su bili loši strelci, te je akcija spala na Larkina, Kučilja, Kromforda i još jednog momka zalizane, masne kose.

Asteci su uzvraćali, ali je njihova odbrana bila slaba. Larkin je na vreme pokazao ljudima oko sebe dobre zaklone tako da su se laserski zraci,

ili ono što su munje bile, samo odbijale praveći tu i tamo poneku rupu ili brazdu.

Kada je posle nekoliko minuta i poslednji ratnik pao, Kučiljo se oprezno izdiže.

— Hej, sredili smo kučkinde sinove! Kako ste vi momci, ima li mnogo žrtava? — povika okrenuvši se iza sebe.

Samo je jedan momak ostao bez ruke, ali nije krvario. Munja mu je otkinula ruku i istovremeno spržila ranu. Još nije osećao bolove i glupavo se osmehivao. Kabal mu priđe i brzo ugura u usta jednu sivosmeđu kuglicu.

— Uzmi, amigo, ovo je čarobna kuglica. Ništa nećeš osetiti.

Larkin je video ovaj potez, ali je bio ubeđen da je Kabal uvalio momku neakvu drogu kako bi ga poštedeo bolova. Nije imao pojma o poreklu i efikasnosti sivosmeđe pilule. Da jeste...

*
* * *

Ninđa je već pošao prema vratima kroz koja su nekoliko trenutaka ranije promakli Kahula Kuli i lepa doktorka Krejn, kad krajičkom oka uhvati pokret na velikim vratima na drugom kraju dvorane. U trenu je prepoznao crnu dugu kosu i vitko telo jedne

žene, a odmah iza nje snažno telo Tabasko Pita koje kao ogromno đule uleće za devojkom.

Tog časa, kao da su iz zemlje iznikli, nekud sa strane pojaviše se ratnici Asteka. Bilo ih je osmorica.

Činilo se, da zaokupljen brigom za devojku, Pit nije primetio opasnost. Jedan od ratnika podiže koplje čiji vrh počeo da menja boju. Ninđa nije ni morao da čeka na haragei, koji počeo da se javlja negde u dubini njegove duše. Brzinom misli šuriken iz njegove ruke polete i svom silinom zari se u grlo ratnika. U istom trenu kada je čelična zvezda smrti probila tkivo na grlu, čudne varnice i sevanje pokuljaše iz ratnikovog vrata. Uhvatio je prstima obe šake nepoznato oružje, ali nije mu bilo spasa. Kratak spoj u njegovom centralnom sistemu jednostavno ga isključio iz optičaja.

Tabasko Pit se okrenuo čim se začulo pucketanje i samo se pomeri u stranu. Čim je ratnik pao, on bez dvoumljenja dohvati njegovo koplje i okrete se prema ostalima.

— Devojčice, skloni se iza mene — pozva Sumiko, i zauze odbrambeni stav.

Veliko koplje okretalo se kao palica u njegovoj desnoj šaci. Od Leslija je naučio sve što je moglo da se nauči o upotrebi motke, koplja ili batine. Nije znao kako funkcionišu ona moć u sečivu koplja, pa odlučio da se bori na svoj način.

— On je tu. Video si kako je onaj momak pao... ono je bio... šuriken — prošaputa devojka kao da se plašila da će je nemi ratnici čuti i razumeti.

Pit brzo počeo da razgleda po prostoriji, ali od ninđe nije bilo ni traga. No, svejedno. Znao je da je ninđa nevidljiv, ali moćan i ubitačan kad jednom krene u akciju. Uostalom, nije ni smeo mnogo da gleda naokolo, jer ostalih sedam ratnika krenuše u napad.

Onaj najbliži okrete koplje prema njemu i Sumiko i sekund kasnije plavičasta munja jurnu prema njima. Pit ispruži koplje i munja pogodi vrh sečiva. Začu se nešto slično kriku i munja se odbi udvostručena i odlete put plafona. Pit oseti nešto kao udarac u ramenu, ali samo otrese rukom.

— Hej, pa ja imam sjajno oružje! Hajde, momci, zabava je tek počela! — viknu prema polunagim ratnicima.

Oni, očigledno ne navikli na pojavu ovakvih stvorova, a još manje na otpor, u trenutku zastadoše. Pit primeti kako se smaragdi na njihovim ogrlicama žare i oni navališe svi odjednom. Snažni mladić svakako ne bi dugo izdržao i pored sve brzine, veštine i hrabrosti da se ninđa nije umešao.

Kao uragan uleteo je među Asteke. Katana u njegovim rukama poče da seče levo i desno, gore i dole. Tri obezglavljena tela nastaviše da koračaju još neko vreme mašući kopljima nasumce da bi ubrzo ostavši bez energije i upravljača popadala unaokolo.

Ninđa zahvati jednog ratnika po sredini grudi i gotovo ispusti katanu kad sečivo nalete na nepoznati naelektrisani metal u grudnom košu ratnika. Uzmakavši dva koraka ninđa prihvati katanu samo levom rukom i jednim potezom odseče glavu već unakaženom Asteki.

Tabasko Pit je iskoračio i, držeći koplje obema rukama, zari njegov vrh ispod brade najbližem protivniku tako silno da se oštri vrh probi kroz teme Asteke. Opet se začulo ono karakteristično pucketaenje i varničenje i ratnik odjednom omlitavi.

Poslednji od osmorice napadača stajao je neodlučno na sredini između plavokosog diva koji mu je po visini i snazi sasvim nalikovao, i spodobе u crnom čiji pogled nikako nije mogao da izbegne.

— Šta... da radim sa njim?
— upita Pit okrenuvši se prema ninđi.

— Eliminisaću ga. On je polumašina, ali opasna — uzvрати ninđa.

Već narednog trenutka katana zviznu vazduhom u smrtonosnom polukrugu i odsečenа glava otkotrlja se sve do Tabasko Pita. Sumiko okrete glavu na drugu stranu i tiho jeknu.

— Ostanite tu — naredi ninđa kratko i u nekoliko skokova stiže do vrata kroz koja su prošli Kuli i Sara Krejn.

Očekivao je tešku prepreku, ali čim je stao u široki dovratak vrata se sama otvoriše. Kliznu kroz otvor i jednim pogledom obuhvati prostoriju u kojoj se našao. Bila je manja od one prve i gotovo prazna. Samo dve stvari ugledao je zato što su nekako odmah upadale u oči: jedno je bio ekran veličine jednog kvadratnog metra, ovalnog oblika... i dve slike na zidu kojima se najmanje nadao.

Obe slike bile su poreklom iz Zemlje izlazećeg sunca i

jedna je predstavljala samuraja sa mačem u rukama, a druga spodobu u crnom odelu, bez lica i očiju, ali sa mačevima u obe ruke.

— Ovo... ovo je... nemoguće — promuca ninđa ne obazirući se na par koji je sedeo na širokom ležaju gledajući ga širom otvorenih očiju.

— Zašto je nemoguće, ninđo? — začu duboki glas iz ekrana koji se u međuvremenu uključio dok mu se centar žario u svim mogućim bojama.

Ninđa se još jednom jedva primetno trže.

Glas je govorio japanskim jezikom. Očekivao je da se na ekranu konačno pojavi nekakav lik, ali ništa od toga. Samo se ono komešanje svetla i boja na tren umiri kao da čeka odgovor.

Ninđa brzo baci pogled na golog muškarca koji je u naručju držao potpuno nagu Saru Krejn koja se nije potrudila da svoju golotinju makar malo prikrije.

— Zašto je nemoguće, ninđo? — oglasi se glas sa ekrana.

— Ko si ti? Odakle dolaziš? Kako znaš japanski i...

— ... i ko si ti?

Ninđa samo klimnu glavom. Još dok je govorio na-

šao je položaj iz kojeg je mogao da motri i na Kahula Kulija i na ekran.

— Ja sam... Centralni kompjuter na intergalaktičkoj krs-tarici »Alfa 8« iz sazvežđa dalekog sto svetlosnih godina iza magline Andromede. Ovu primitivnu planetu otkrili smo još pre milion godina i od tada je posećujemo u određenim intervalima. Pratimo njen razvoj. Ovaj brod doživeo je oštećenje i prinudno se spustio. Vremenom, posada je izumrla. Ostali su samo... robovi — odjekivao je glas.

Ninđi postade jasno otkud japanski jezik i one dve slike. Htede da čuje i ko su robovi.

— Ko su... ratnici s kopljima... i onaj momak tamo?

— Ratnici su robovi... potomci plemena koje je živelo u blizini. Ja sam ih preuredio... ja sam njihov bog... Bog sunca. Onaj je moja veza sa njima... moj prvosveštenik.

Na trenutak zavlada tišina.

— Zašto ste upali u moj brod?

Ninđa je ćutao. Mogao je da kaže bilo šta, ali odlučio da kompjuteru prepusti vođenje igre ne bi li otkrio ponešto što bi mu pomoglo da kona-

čni ishod preokrene u svoju korist.

— Uništiti ste mnogo njihovih robova — ratnika, ali ja ih imam još... i imam strašno oružje kojim mogu da vas uništim — nastavi glas iz kompjutera..

»Da možeš da nas uništiš tim oružjem a da ne oštetiš i sam brod ti bi to već učinio«, pomisli ninđa, ali reče nešto drugo.

— Zašto to ne učiniš... ako želiš?

Kompjuter utihnu. On je ipak, i pored visokog stupnja samosvesti i bogatog programa ipak bio samo mašina, a bez živog stvora koji bi ga povremeno »hranio« informacijama bio je nemoćan.

— Brod je u opasnosti ako se aktivira fotonski dezintegrator... Brod je u opasnosti... u opasnosti...

Glas najzad sasvim utihnu, a ekran se ugasi.

— Ti si ipak samo mašina, a mašina može da se uključi i — isključi — reče ninđa na engleskom..

— Nećete valjda da... da... ga... uništite? — začu tihi glas nage doktorke koja siđe sa kreveta i pođe mu u susret.

— Bojim se da je to jedini način da izađemo odavde, doktorko Krejn.

— Ko ste vi... i ko vam daje odobrenje da uništite nešto ovako... lepo... ovako... moćno?! — gotovo je kriknula poletevši na njega.

Ninđa je zaustavi, a onda joj se zagleda u zenice. Nešto nije bilo u redu sa izgledom njenih očiju. Opijena, hipnotisana?

— Moram... baš zbog toga što ste napomenuli. Ja ZNAM za koga radite i znam ko su ona dva momka naposlju... CIA neće ništa drugo nego oružje i tehnologiju koju krije ovaj brod. Zar mislite da smo dostojni takve moći, ha?

Sara Krejn sede na pod. Ostaci svesti u njoj davali su maskiranom momku za pravo. Ali... kako da se odrekne nečega što je sanjala čitavog života i što je najzad našla. Ne, to neće dozvoliti.

— ON je moćan... on je polubog! On će te zaustaviti! — vrisnu i mahnu rukom svom nesuđenom ljubavniku.

Kahula Kuli ispravi se u svoj svojoj veličini, baci pogled na oružje koje je bilo mešavina velikog mača i mačete, ali onda se s prezirom osmehnu i goloruk krenu na ninđu. Bila mu je to najveća greška otkako je ugledao svetlo u laboratoriji u kojoj je

nastao u svom današnjem obliku.

Da, ali on to nije znao.

Ninđa je video jedino na onom crtežu u sobi u kojoj je boravio posljednjih osamdeset godina, ali nije znao ništa o njemu.

Ninđa mu prepusti prvi napad, lako izbeže njegov zamah i istovremeno ga udarcem noge odbaci u stranu. Kahula Kuli stade u neverici. Baci pogled prema uglu ispod samog plafona kao da odande očekuje pomoć. Ninđa isprati njegov pogled i spazi kristalnu loptu veličine loptice za tenis.. Lopta zarotira i poče da se pali i gasi.

Snažni prvosveštenik Boga Sunca kriknu i zaleti se na ninđu. No, i ovaj napad završi neuspjehom. Snažni vrač udari svom snagom u zid i jednostavno se sruši razbije nog čela i nosa.

— Ti... ti... si ga... povredio! Ubiću te! — vrisnu Sara Krejn, ali je ninđa jednim udarcem baci na široki ležaj.

Još dok je ona padala, Kahula Kuli polete još jednom na protivnika čije lice nije mogao da vidi. Ninđa izvede kombinovani udarac noga-ruka i vrač teško tresnu o pod. Od ovakvih udaraca normalan čovek svakako bi ostao nepo-

mičan, ali snažni Astek, čije je telo bilo ojačano uz pomoć neslućene tehnologije, za tren je ponovo bilo na nogama. Ninđa je znao da nema mnogo vremena jer bilo je samo pitanje trenutka kada će kompjuter da se umeša, na ko zna koji način, možda aktivira neko nepoznato skriveno oružje i prekine dalju borbu. I sam Kahula Kuli shvati da golim rukama ne može da reši borbu i u letu dogradi teški mač.

Sudar dva sečiva ličio je na sudar gromova. Oba borca propratila su svoje zamahe ratnim pokličima. Kako su svu silinu ispraznili u jednom zamahu, odmakose se spremajući se za novi napad. Kahula Kuli dohvati mač s obe ruke držeći ga ispred lica. Ninđa je katanu okrenuo vrhom prema podu držeti ga ovlaš desnom rukom. Vrač oceni da ima prednost i neslućenom brzinom jurnu naglo podižući teško oružje iznad glave spreman da raspoluti uljeza.

Ninđa je još uvek stajao nepomično. Onda, kao da ga je kobra napala, naglo se okrete oko sopstvene ose i polusavijen u struku uzmahnu katanom. Sjajno sečivo zaseče slabine protivnika svom silinom i gornji deo trupa odlete ponet sopstvenim zama-

hom. Strahovit krik izlete iz Kahulinih usta pre nego što se umirio.

Ninđa odahnu okrenuvši se prema ekranu.

Svetla maločas uminula počese ponovo da se javljaju. Ninđa je čuo signale, ali ih nije razumeo. Nekako je bio siguran da su oni upućeni njegovom ubijenom protivniku. Konačno se začu i glas.

— Ninđo, nudim ti njegovo mesto. Pođi sa mnom... osvojićemo svet i...

Ninđa podiže ruku.

— Ti si obična mašina i ne možeš da budeš ni moj partner, ni gospodar. Ugasiću te i to će biti kraj tvog carstva — reče oštrim glasom.

— Pristup u moje odaje zna samo ubijeni" prvosveštenik. Ko će da ti pomogne?

Ninđa je pažljivo razgledao vračevu sobu. Konačno, u samom uglu, spazi mala vrata. Čim je zakoračio prema njima, glas iz ekrana se javi:

— Ti ne smeš... uništiću i brod ako kreneš protiv mene. Ja sam sve ovo stvorio... ja sam postao Bog na ovoj planeti. Oni koji me poštuju i slede, napašće te na moj znak...

Ninđa se nije obazirao na ove pretnje. Već je bio na ulazu u sobu centralnog kom-

pjutera, kad mu na leđa ponovo skoči Sara Krejn.

— Ne smeš da ga uništiš! On je moćan! On je inteligencija kakvu i ne poznaješ! Ja ću te sprečiti po cenu života! — vrisnu podižući istovremeno nešto nalik na pištolj.

Svetlosni zrak nečujno izlete iz kratke cevi i očeša ninđu po vrhu ramena. On je odgurnu, ali devojka ponovo, sva van sebe, poče da nišani. Vremena za bilo kakav, sem fatalni, potez više nije bilo. Oštri šaken izlete iz ninđine leve ruke i svom dužinom zari se u srce Sare Krejn. Umr-la je s čuđenjem u očima, kao da nije mogla da poveruje da se njen san završio.

Ninđa uzdahnu i gurnu vrata.

Dočeka ga hladan vazduh i isto takvo neonsko svetlo. Na sredini prostorije u okruglom udubljenju pulsiralo je snažno »srce« kompjutera. Ninđa nije ništa govorio. Još jednom u kratkom vremenskom razmaku katana zviznu kroz vazduh. Pre nego što je pogodila nepoznati kristal osvetljen jarkocrvenom bojom, do ninđe dopreše sledeće reči:

— Ovo je kraj. Odbrojavanje je počelo.

Ninđa završi pokret i snažno sečivo katana mača raz-

nese nepoznati kristal u bezbroj komadića.

Nije znao koje je odbrojavaње počelo. Da li je kompjuter uključio mehanizam za samouništenje, tajno oružje ili je pokušao da uključi motore koji nisu bili aktivni tri stotine godina?

Brzo kao vior izlete u veliku dvoranu s prestolom.

— Pite, brzo napolje!!! Nešto će se dogoditi... brzo!!!

*
* *
*

Kučiljo je uzalud čekao da se otvore vrata pred kojima je čekao sa svojim ljudima. Korak-dva iza njih stajali su Kromford i Ted Larkin. Kučiljo i Kabal su uz pomoć ostalih mafijaša polomili ekran kompjutera u ovoj prostoriji i napunili džepove kristalima.

Iznenada, vrata pred njima se otvoriše i oni ugledaše crnokosu devojkicu i njenog snažnog plavokosog pratioca kako istrčavaju. Crnu senku koja je neprimetno šmugnula nisko povijena nisu ni primećili, jer je nisu ni očekivali.

— Bežite, sve će da ode do đavola! — doviknu im Tabasko Pit ne zadržavajući se.

Kučiljo se samo glasno nasmeja.

— Dobar ti je štos, ali kod mene ne pali. Ja idem unutra da pokupim ono što svetli, a vi kako hoćete, — dođaci ostalima i požuri u glavnu prostoriju.

Još s vrata ugledao je zlatni presto.

— Ono je moje, moje! Da ga niko nije dotakao — vrisnu i pade preko zlatnog prestola.

Pokuša da ga podigne, ali nije uspeo ni sa mesta da ga pomeri. Onda mu pogled pade na veliki ekran.

— Navalite! Kidajte sve! Trpajte u džepove... usta! Nađite nešto... sve je to moguće. Brzo! — nastavi da viče kao da je poludeo.

Ted Larkin podiže žezlo koje je ležalo nedaleko od prestola i shvati da bogato ukrašena zlatna palica, u stvari, predstavlja nekakav aparat. Brzo ga strpa za pojas pod sakoom, a zatim pođe za ostalima.

Mafijaši nisu znali šta preda pokupe: zlatne lance sa pobijenih kiborga i drago kamenje na njima, ili kristale svih mogućih boja...

Onda istovremeno svi osećiš neko podrhtavanje.

— Amigo, ovo je znak neba ili... pakla, svejedno. Hajde da bežimo dok možemo —

pozva Kabal svog druga iz detinjstva.

— Jesi li poludeo? Vidi ovaj presto. U njemu ima najmanje sto kila zlata i ja to da ostavim?

— Ne moraš. Pozovi ljude i neka ga ponesu. Hajde... molim te. Osećam da će se nešto strašno dogoditi, i to veoma brzo! — nastavi Enrike Kabal da ubeđuje Kučilja.

Izgleda da je uspeo bar na tren da ga dozove pameti i mafijaški šef pozva trojicu svojih ljudi. Brzo su uprtili presto i stenjući krenuli prema izlazu.

Tabasko Pit i Sumiko bili su već dobrih stotinak metara od ulaza u vulkan.

— Gde je Lesli? Jesi li ga video? — upita devojka.

— Nisam već nekoliko minuta. Znam samo da je šmugnuo odmah za nama. Ne brini, sigurno je izašao, ali znaš ti njega...

Izdaleka su primetili kako se čitava stena na samom vrhu vulkana, velika kao petospratnica, ljulja, a zatim suravava sa druge strane kratera. Pod nogama osetiše kako se zemlja ljulja.

— Bože... pa to... je... zemljotres!!! — povika devojka.

Pit raširi noge kako bi održao ravnotežu. Zemlja se ljuljala sve jače.

— Les, mili, pojavi se! — preklinjala je Sumiko.

Mafijaši u utrobi vulkana počеше da uzmiču. Pod se ljuljao sve jače. Čuli su neko potmulo zujanje duboko ispod poda. Stvari sa zidova počеше da se ljuljaju. Nekoliko njih počе da viče i potrča prema izlazu.

Ona trojica što su teglili veliki zlatni presto baciše svoj teret na pod i, ne obazirući se na Kučiljove kletve, pretnje pa i na ispaljene hiće, pojuriše spasavajući živu glavu.

I Ted Larkin počе da se povlači. Uspeo je da pokupi još nekoliko sitnica čiju namenu nije poznavao, ali se nadao da će one napolju imati pravu vrednost.

Bred Kromford je trčao okolo, zavirivao po uglovima i dozivao Saru Krejn. Sve je bilo uzalud, ali verni pratilac lepe doktorke nije znao da je osoba koju je potajno obožavao, i njegov šef mrtav. Kada je najzad odustao i okrenuo se da pođe — bilo je kasno. Oveća metalna kugla, koja je svakako bila neki deo svemirskog broda, otkači se i pade mu pravo na glavu. Jedini svedok njegove pogibi-

je bio je Ted Larkin. Kada je ovo video, on još brže potrča prema izlazu.

Kučiljo je najzad morao da dozvoli Kabalu da ga skoro kao dete iznese iz vulkana na svetlost dana. Još dvojica njegovih ljudi ostalo je polomljenih kostiju kraj tela pobijenih kiborga.

Snažno zujanje koje je podsećalo na rad velikih turbina ispuni čitav unutrašnji deo kratera.

Kompjuter je u poslednjem trenutku uključio motore očekujući da će ovi poslušno reagovati i podići brod. Da je imao podatke o mestu na kome se brod nalazio, na gomile stenja kojima je vekovima bio pokriven, svakako bi uradio drukčiji proračun. Ova... ko...

— Pite... Sumiko... ova-ko! — začuše devojka i mlađić dobro poznati glas.

Nisu ga videli, ali su jasno čuli s koje je strane dolazio. Za dva minuta bili su kraj Leslija. Crna odeća bila je, kao i oružje, u duguljastoj torbi preko njegovih ramena.

— Pite, moraćeš da trčiš kao nikada ranije. Bojim se da će čitava okolina uskoro da izgleda sasvim drukčije — povika dižući Sumiko u ruke i potrča ne osvrćući se.

Kao bez glave trčali su sve dalje i dalje. Lesli ih je vodio prema mestu na kome se nalazio Kučiljov helikopter.

Brod počeo polako da se pomera, ali je teret na njegovom krovu ipak bio prevelik. Moćni motori koji su bili pokretani ko zna kakvim »gorivom« umiriše se dok je pomoćni kompjuter brzinom misli izračunavao nove potrebne količine energije. Možda bi se snažne mašine i ugasile čekajući nova naređenja da Centralni kompjuter nije naredio poletanje, a sada se nije oglašavao.

Kučiljo nije skidao pogled sa kratera vulkana koji je sasvim vidljivo podrhtavao, lomio se, tresao kao džin u groznici.

— Bože moj! Onoliko zlat... onolika moć! — jadikovao je.

— Amigo, ono što imamo u džepovima vredi ko zna koliko miliona dolara... dosta za nekoliko života. Važno je da smo živi i da smo videli nešto što niko živ nije do sada video. Hej, hombre videli smo kuću Boga Sunca... bili smo u njoj! — vikao je Kabal.

Motori svemirskog broda proradiše punom snagom. Snažni mlazevi nepoznate energije pokuljaše iz mlaznica ispod trupa, ali, umesto da og-

romna letelica počne da se diže, ona iznenada propade pod zemlju sunovrativši se u usijanu maglu nekoliko stotina metara ispod stenovitog dna davno ugašenog vulkana. U dodiru sa visokom temperaturom svemirska letelica je eksplodirala izazvavši strahovit zemljotres i erupciju vulkana.

Čitav kilometar i po u prečniku oko vulkana zemlja se jednostavno otvorila i progutala sve što se nalazilo na površini.

Larkin je u paničnom strahu preskočio pukotinu koja se iznenada pojavila ispred njegovih stopala i grčevito se uhvatio za korenje stoletnog drveta na drugom kraju nove provalije.

Kabal i Kučiljo bili su nekoliko desetina metara dalje od njega i sada su s interesovanjem posmatrali njegovu borbu za život.

— Pomozi mi, proklet bio... pomoziii!

Njegov poziv u pomoć bio je pravi krik.

Kučiljo se prvo ironično nasmeja, a zatim se seti da je i njegov prijatelj iz CIA-e punio džepove dijamantima i drugim stvarčicama, pa odlučio da se domogne i njih.

— Svakako, prijatelju, svakako. Zbog čega, inače, pos-

toje prijatelji! — povika i oprezno mu priđe.

Taman ga je uhvatio za ruku kad nova eksplozija potrese okolinu, a oblak vodene pare, dima i pepela pokrivajući okolinu. Utom se zaori i Kabalov krik izmešan sa neopisivim urlicima, stenjanjem i škripom zemlje, stabala i stenja iza njihovih leđa. Još jednom zemlja se jednostavno otvorila i ponela u svoje dubine i trojicu ljudi. Njihovi poslednji krici utopiše se u kaos kataklizme.

Lesli najzad uspe da podigne helikopter, i to u poslednjem trenutku, jer na mestu sa kojeg samo što su uzleteli i podigli se dvadesetak metara, otvori se provalija bez dna.

— Ovo... ovo je... užasno — stresla se Sumiko.

Tabasko Pit je ćutke posmatrao uništenje i istovremeno rađanje nove Zemlje. U tom strahovitom čihu prirodne katastrofe bilo je i neke jezive lepote.

Lesli je čvrsto držao komandnu palicu boreći se sa strujnim udarima i vazдушnim vrtlozima. Najzad, helikopter se podiže čitavih hiljadu metara iznad haosa koji se polako stišavao.

Dodirnuo je Pita po rame-nu i pokazao mu nešto levo

od tačke na kojoj su se nalazili.

Velika reka, čije su korito upoznali koliko juče, sada se obrušavala u ogromnu prazninu na kojoj se do pre nekoliko minuta nalazila džungla. Znali su obojica da će se u dogledno vreme na tom mestu pojaviti jezero. Jezero puno tajni, jezero koje će zauvek u svojim dubinama čuvati tajnu svemirske letelice koja je dolutala iz nepoznate galaksije, tajnu poslednjih Asteka koji su završili kao poluljudi — polumašine, tajnu poslednjeg vrača i prvosveštenika Boga Sunca — Kahula Kulija i, konačno, tajnu kompjutera koji je puna dva veka izgravao boga.

Kada je posle dobrih pola sata nadletanja mesta kataklizme okrenuo nos helikoptera prema udaljenom gradu Tekoman, Leslie začu glas Sumiko:

— Više nisam sigurna da li smo sve ono doživeli, ili je to samo nejasan san. Videla sam svojim očima one divne ratnike Asteka, njihovog prvosveštenika... onaj brod, bar njegovu unutrašnjost... sve je to bilo istovremeno divno i strašno. Tako blizu, a tako nedokučivo. Znači, ONI su ipak bili na Zemlji... ko zna koliko puta do sada... i

ko zna na kojim sve mestima. Sada sve one slike iz Perua, oni tajanstveno sagrađeni i još tajanstvenije opusteli gradovi po bespućima Meksika, Perua, Čilea... sve to sada ima novu dimenziju, novo značenje...

Devojka iznenada ućuta. Pogleda u Leslija i u njegovim očima ugleda beskraju tugu.

Prvi put u životu ninda se borio protiv neprijatelja koji to nije bio, protiv nekoga koji nije zaslužio da bude uništen. A, opet, morao je da uništi i kiborge, i Kahula Kulija, i centralni kompjuter. Znao je da bi CIA i armija SAD od tog otkrića napravili samo novo zlo, a na ovoj planeti zla je već bilo previše.

Lesli uzdahnu. Nikako nije mogao da izbriše sliku onih snažnih, atletski građenih ljudi prošlosti koji su bili daleko od sadašnjosti. Nije mogao da zaboravi ni prvosveštenika sa kojim se borio. Sve je to bilo nestvarno, pripadalo nekom drugom vremenu. Pitao se da li je mogao drukčije da reaguje?

Onda se seti Larkina, Kučija, Kabala, mafijaša...

— Ovog puta moralo je ovako. Drugi put, možda, ako ljudi shvate da postoji nešto iznad egoizma, iznad puke

želje za vlašću, nešto što se uklapa u univerzum... tada možda...

— Onda se trže.

— Hajde sad da požurimo u luku, otarasimo se helikoptera i ukrcamo na naš brodić. Sećate se, mi smo došli na odmor. E, pa, hajde da nastavimo tamo gde su nas prekinuli — reče osmehujući se.

Njegovi najverniji pratioci ga zagriše i veselo počеше da čavrljaju o svemu i svačemu pokušavajući na taj način da se otresu slika razaranja i opasnosti u kojoj su proveli poslednjih nekoliko sati.

Znali su, međutim, da će još dugo, možda i do sudnjeg dana, povremeno razmišljati o onome što su videli i doži-

veli u srcu bezimenog vulkana.

Lesli opipa zlatni lanac sa ovećim smaragdom privezanim na sredini. Oseti kako zeleni kamen u njegovoj šaci počinje da pulsira i on ga brzo ispusti.

Signali sa nekog drugog sveta?

Ostaci života u zelenom dragulju?

Možda i jedno i drugo, ni-
nđo, a možda ništa od toga.

Možda samo podsećanje da su ONI tu, među nama. Čekaju ono drugo vreme o kome si maločas i sam šaputao.

Čekaju da nam se jave i pokažu put napred.

Možda... ako dotle ne uništimo i sopstvenu civilizaciju i sopstvenu planetu.

K R A J

Dobro došli u porodicu roto romana!

